

СТИВЪН БРУСТ ФЕНИКС

Част 5 от „Влад Талтош“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2003

chitanka.info

На Пам и Дейвид

Благодарности за подготовката на тази книга дължа на Ема Бул, Памела Дийн, Кара Далки, Уил Шетърли, Фред А. Леви Хаскел, Тери Уайндлинг и Бет Флайшър.

Благодаря също така на майка ми, Джийн Бруст, за многото политически прозрения, както и на Гейл Катрин и Ейдриан Морган за проучванията върху драгарската история. Благодаря на Робин Андърс за ударната помощ, и най-сетне благодаря на моя съквартирант Джейсън, без чийто вкус към телевизията завършването на тази книга щеше да ми отнеме много повече време.

ПРОЛОГ

Непрекъснато ме питат: „Влад, как го правиш това? Как става така, че си толкова добър в убиването на хора? В какво се крие тайната ти?“ Казвам им: „Няма никаква тайна. То е като всичко друго. Някои боядисват стени, други шият обувки, аз убивам хора. Трябва просто да изучиш занаята и да го упражняваш, докато станеш добър в него“.

Последният път, когато убих един, беше някъде по времето на източняшкото въстание, в месеца на Атира 234 г. СМ (След Междучарствието), и месеца на Феникс 235 г. Не че се бях замесил пряко в събитията; честно казано, бях единственият наоколо, който не беше забелязал избухването му, въпреки нарасналия брой на стражите феникс на улицата, масовите митинги дори в моя квартал и още какво ли не. Но се случи точно тогава и за онези, които искат да чуят какво става, когато тръгнеш да убиеш някого срещу заплащане, ами ето го.

ПЪРВА ЧАСТ
ТЕХНИЧЕСКИ СЪОБРАЖЕНИЯ

ПЪРВИ УРОК ДОГОВАРЯНЕ

Сигурно не е само с мен така, но изглежда, че когато работите се влошат — жена ти е готова да те напусне, всичките ти представи за теб самия и за света се преобръщат с главата надолу, всичко, в което си вярвал, се оказва под въпрос — няма по-добро средство да се откъснеш от проблемите си от това някой да се опитва да те убие.

Намирах се в една грозна дървена постройка в Южна Адриланка. Онзи, който се опитваше да ме убие, беше по-добър магьосник от мен. Бях се сврял в мазето, приклепнал зад останките от някаква тухлена стена, само на петнайсет стъпки от стълбището. Ако си покажех главата през вратата, като нищо щяха да ме довършат. Смятах да извикам подкрепление колкото може по-скоро. Смятах също така да се телепортирам колкото може по-скоро. Но нито едното, нито другото можеше да стане много скоро.

Не че бях безпомощен. В подобни моменти един вещер винаги може да намери утеха в своя познайник. Моят е джерег — малко отровно летящо влечуго, чийто ум е психически свързан с моя и който, нещо повече, е храбър, верен, надежден...

„Шефе, ако смяташ, че ще изляза навън, просто си луд“.

Добре. Превключваме на следващата опция.

Вдигнах толкова добра защитна магия, колкото можех (тоест не много добра), след което извадих комплект ножове за мятане от наметалото си, рапирата си от ножницата и вдишах дълбоко душния и мухлясал въздух на мазето. Скочих наляво, претъркалях се, надигнах се на колене и метнах едновременно трите ножа (без да улуча нищо, естествено; не това беше целта), и отново се претъркалях. Вече бях съвсем извън полезрението откъм стълбището — едновременно източник на атаката и единствения път към свободата. Забелязал съм, че в живота често е така. Лойош плесна с криле и долетя при мен.

Във въздуха изсвистяха някакви неща. Смъртоносни неща, но мисля, че бяха предназначени само за да ми се покаже, че магьосникът все още е там. Не че го бях забравил. Окашлях се.

— Може ли да преговаряме?

Зидарията на стената пред мен започна да се кърти. Направих бърза контрамагия и още по-бързо ми отговориха.

„Ясно. Лойош, някакви гениални идеи?“

„Предложи им да се предадат, шефе“.

„Не е ли един?“

„Видях трима“.

„Аха. Други идеи?“

„Опита ли се да помолиш секретаря си да прати помощ?“

„Не мога да стигна до него“.

„Какво ще кажеш за Мороулан?“

„Вече опитах“.

„Алийра? Сетра?“

„Същото“.

„Това не ми харесва, шефе. Едно е Крейгар и Мелестав да са записани с работа, но...“

„Знам“.

„Възможно ли е да блокират псиониката, както телепортацията?“

„Хм. Не бях помислил за това. Чудя се дали е възмож...“
Бъбренето ни беше прекъснато от дъжд от остри предмети, магически разхвърляни в ъгъла, зад който се криех. Трескаво съжалих, че не съм по-добър магьосник, но успях някак да блокирам, като в същото време пуснах Маготрепача, две педи златен синджир, да падне в лявата ми ръка. Усетих, че вече започвам да се ядосвам.

„Внимавай, шефе. Недей да...“

„Знам. Кажи ми нещо, Лойош: кои са те? Не може да са източняци, защото те не използват магьосничество. Не може да е Империята, защото Империята не хваща хората в засада. Не може да е организацията, защото те не правят такива тромави, сложни тъпотии, те просто те пречукват. Кой е тогава?“

„Не знам, шефе“.

„Май трябва да поогледам“.

„Не прави глупости“.

На това отговорих с груба забележка. Вече бях доста притеснен и проклет да съм, ако не трябваше да предприема *нещо*, глупаво или не. Завъртях Маготрепача и надигнах рапирата. Стиснах зъби. Отправих

молитва към Вийра, богинята-демон, и се приготвих да посрещна нападателите си.

И тогава се случи нещо необикновено.

Отзоваха се на молитвата ми.

Не че вече не я бях виждал. Веднъж бях изпътувал няколко хиляди мили през свръхестествени ужасии и през царството на мъртвите, само за да ѝ кажа „добър ден“. И докато дядо ми говореше за нея с почит и благоговение, драгарите говореха за нея и пасмината като нея така, както аз говоря за перачката си. Това, за което намеквам, е, че никога не е имало съмнение в реалното ѝ, телесно съществуване; просто, макар да имам навика да отправям кратка молитва към нея винаги, когато се каня да извърша нещо особено опасно и глупаво, никога дотогава не беше ми се случвало нещо подобно.

Добре де, последното си го взимам обратно. Може би имаше един случай, в който... не, едва ли е възможно. Все едно, това е друга история.

Така или иначе, изведнъж се озовах на съвсем друго място, без да усетя, че съм се преместил, и без онова неразположение, което ние, източняците, сиреч човеците, изпитваме, когато се телепортираме. Намирах се в някакъв коридор, грубо с размерите на трапезарията в Черен замък. Целия в бяло. Безукорно бяло. Таванът трябваше да е на стотина стъпки над мен, а стените бяха на поне четиридесет стъпки една от друга, с бели колони пред тях, може би на разстояние двайсет стъпки една от друга. Може би. Възможно беше сетивата ми да са се объркали от безукорната белота на всичко. Или може би всичко, което донасяха сетивата ми, звучеше безсмислено на това място. Коридорът продължаваше безкрайно в двете посоки. Въздухът беше хладен, но не неприятно. Не се чуваше никакъв звук, освен собственото ми дишане — и имах онова особено чувство, което получаваш, когато не знаеш дали чуваш тупкането на сърцето си, или само го усещаш.

Лойош беше стъписан и онемял. Такова нещо не се случва всеки ден.

Първата ми реакция, в първоначалните секунди след пристигането ми, беше, че съм жертва на масивна илюзия, сътворена от онези, които се опитваха да ме убият. Но това всъщност не

издържаше на логиката, тъй като ако можеха да направят това, значи можеха просто да ме светнат, което очевидно искаха.

Забелязах в краката си някаква черна котка — гледаше ме. Измяука, след което се надигна и много целеустремено тръгна пред мен. Добре, може да съм сбърканяк, но ми се струва, че ако сте в беда и сте се помолили на богинята си, а после изведнъж се окажете в някакво място, което никога досега не сте виждали, и пред вас има черна котка, която тръгва нанякъде, то не ви остава нищо друго, освен да тръгнете след нея.

Така и направих. Стъпките ми заотекваха много силно, което странно защо ми подейства успокоително.

Прибрах в движение рапирата, тъй като богинята-демон можеше да го изгълкува погрешно. Коридорът продължаваше направо, а краят му беше скрит от мъгла, която заотстъпва пред мен. Вероятно беше илюзорна. Котката застана точно на границата на мъглата, готова всеки момент да изчезне в нея.

Лойош каза: „Шефе, да не би да я срещнем?“

„Така изглежда“.

„О!“

„Срещал си я вече...“

„Помня, шефе“.

Котката наистина изчезна в мъглата, която този път си остана на мястото. Още десетина крачки и престанах да виждам стените. Въздухът изведнъж стана по-студен и много ми заприлича на мазето, от което току-що се бях измъкнал. Появиха се врати, уловени в мига на отварянето им — много бавно, театрално. Бяха два пъти по-високи от мен и по тях се виждаха ваяния — бяло, на бял фон. Струваше ми се малко, как да кажа, глупаво, да се накарат двете крила да се разтворят толкова пищно на ширина няколко пъти повече, отколкото ми трябваше. Освен това ме оставиха в неведение дали трябва да изчакам, докато престанат да се разтварят, или да вляза колкото може по-бързо. Стоях и се чувствах много тъпо, докато не започнах отново да виждам. Още мъгла. Въздъхнах, свих рамене и пристъпих.

Беше трудно мястото да се определи като стая — по-скоро приличаше на двор, с под и с таван. Бяха изтекли десет или петнайсет минути, откакто бях пристигнал тук. Лойош не казваше нищо, но усещах напрежението му по впитите му в рамото ми нокти.

Тя седеше на бял трон, поставен на пиедестал, и изглеждаше точно както я помнех, но и нещо повече. Много висока, с лице, някак неопределимо неземно, като в същото време беше много трудно да я гледаш дълго, за да различиш подробностите. Всеки от пръстите ѝ беше с една става в повече. Роклята ѝ беше бяла, кожата и косата ѝ — много тъмни. Сякаш беше единственото същество в стаята, и сигурно беше така.

Щом се приближих, тя стана, после слезе от пиедестала. Спрях на десетина стъпки от нея. Чудех се какъв жест на почитание се полага в случая, ако изобщо бе нужен такъв. На нея обаче като че ли ѝ беше все едно. Гласът ѝ беше нисък и равен, леко мелодичен и сякаш съдържаше в себе си собственото си ехо. Каза:

— Ти ме призова.

Окашлях се.

— Бях изпаднал в беда.

— Да. Доста време изтече, откакто се видяхме.

— Да. — Окашлях се отново. Лойош беше притихнал. Какво, да я питам: „Как вървят нещата тук?“ ли? Изобщо, какво казва човек на своето божество-покровител?

— Ела с мен — каза тя. И ме изведе през мъглата. Пристъпихме в по-малка стая, цялата в тъмнокафяво. Креслата бяха удобни и огънати в камината пращеше и хвърляше искри. Изчаках я да седне първа, след което поседяхме като двама стари приятели, изпълнени със спомени за отминали битки и опразнени бутилки. Тя каза: — Има нещо, което можеш да направиш за мен.

— Аха — рекох. — Това обяснява нещата.

— Кои неща?

— Не можех да разбера защо цяла група магьосници изведнъж ще реши да ме напада в едно мазе в Южна Адриланка.

— И сега смяташ, че си го разбрал?

— Имам идея.

— Какво търсеше в това мазе?

Помислих набързо колко от личния си живот е редно човек да обсъжда с личния си бог, след което отвърнах:

— Свързано е със семейни проблеми. — По лицето ѝ пробяга нещо като насмешка, последвана от въпрос. Казах: — Жена ми си е наумила да се свърже с една група въстаници...

— Знам.

За малко да я попитам откъде знае, но го преглътнах.

— Да. Ами, сложно е, но накрая, преди няколко недели, взех, че изкупих интересите на организацията в Южна Адриланка... където живеят хората.

— Да.

— Опитвах се да поразчистя. Нали знаеш, отрязваш най-гадните неща и оставяш по-доходните.

— Май не е много лесно.

Свих рамене.

— Спестява ми неприятности.

— Нима?

— Е, може би не напълно.

— Но — настоя тя, — мазето?

— Оглеждах къщата за възможна кантора за района. Всъщност беше моментално хрумване... видях надписа „Дава се под наем“, докато минавах по друга работа...

— Без охрана?

— Другата ми работа беше да се видя с дядо ми. Не взимам охрана навсякъде, където ходя. — Беше вярно; чувствах, че докато ходовете ми си остават непредсказуеми, би трябвало да съм в безопасност.

— Може би това е било грешка.

— Може би. Но всъщност ти не си ги накарала да ме убият, а само да ме изплашат.

— Значи смяташ, че аз съм го нагласила?

— Да.

— Защо да правя такова нещо?

— Ами, според някои мои източници, не можеш да доведеш смъртни при себе си или да говориш пряко с тях, освен ако не те призоват.

— Не изглеждаш сърдит за това.

— Сърденето би било неуместно, нали?

— Е, да, но не си ли свикнал с неуместното сърдене?

Усетих нещо като сух кикот, който се опитваше да се изсипе от устата ми. Потиснах го и отвърнах:

— Работя по въпроса.

Тя кимна и ме прикова с очи — изведнъж забелязах, че са бледожълти. Много странно. Изгледах я твърдо.

„Знаеш ли шефе. Не съм сигурен, че ми харесва“.

„И аз“.

— Е — казах ѝ, — след като вече съм тук, какво искаш?

— Само това, което вършиш най-добре — каза тя с тънка усмивка.

Помислих.

— Искаш някой да бъде убит? — Обикновено не съм чак толкова пряк, но все още не бях сигурен как да говоря с богинята. Казах: — За богове... въъ... тарифата е по-висока.

Усмивката не падна от лицето ѝ.

— Не се безпокой. Не искам да убиеш бог. Само един крал.

— О, добре. Тогава нямаш проблем.

— Хубаво.

Рекох:

— Богиньо...

— Естествено, ще ти се плати.

— Богиньо...

— Боя се, че ще трябва да минеш без някои от обичайните си ресурси, но...

— Богиньо!

— Да?

— Защо са те нарекли „богинята-демон“, между другото?

Тя ми се усмихна, но не отговори.

— Добре, кажи ми за работата.

— Има един остров на запад от Империята. Казва се Грийнери.

— Знам го. Между Северен пристан и Елди, нали?

— Точно така. Там живеят около четиристотин хиляди души. Много от тях са рибари. Имат също така овощни градини за търговия с континента, както и скъпоценни камъни, с които също търгуват.

— Драгари има ли?

— Да. Но не са имперски поданици. Няма определен дом, така че никой от тях няма връзка с Глобуса. Имат крал. Налага се той да умре.

— Тогава защо просто не го убиеш?

— Няма как да се появя там. Целият остров е защитен от магия, а тази защита пречи да се появя там в каквато и да е форма.

— Защо?

— Не е нужно да го знаеш.

— О!

— И запомни, че докато си там, няма да можеш да разчиташ на връзката си с Глобуса.

— Защо така?

— Не е нужно да го знаеш.

— Разбирам. Е, аз бездруго не използвам много магьосничество.

— Знам. Това е една от причините да искам да го направиш точно ти. Съгласен ли си?

За малко бях изкушен да попитам защо, но не ми беше работа. Като стана дума за работа обаче...

— Каква е офертата?

Признавам, че последното го казах с лека ирония. В смисъл, какво щях да направя, ако реши да не ми плати? Да откажа? Но тя отвърна:

— Колко взимаш обикновено?

— Никога не съм убивал крал. Да кажем, десет хиляди империала.

— Мога да направя за теб други неща.

— Не, благодаря. Твърде много приказки съм слушал за хора, чиито желания се изпълняват. Най-добре си е кеш.

— Добре. Е, ще го направиш ли?

— Разбира се. В момента нямам нищо спешно.

— Добре — каза богинята-демон.

— Нещо, което трябва да знам?

— Кралят се казва Харо.

— Искаш го непресъживим, предполагам?

— Те нямат връзка с Глобуса.

— Аха. Значи не би трябвало да е проблем. Хмм, богиньо?

— Да.

— Защо точно аз?

— Ами, Влад — каза тя и ми прозвуча малко непривично, че ми говори на малко име. — Това ти е професия, нали?

Въздъгнах.

— Тъкмо се канех да се измъквам от този бизнес.

— Може би — каза тя — е още рано. — Усмихна ми се, очите ѝ сякаш се завъртяха около осите си, а аз отново се озовах в същото мазе в Южна Адриланка. Изчаках, но не се чуваше нищо. Надникнах бързо, после — малко по-продължително, след това се показах навън, прибрах трите си ножа за мятане, качих се по стъпалата и излязох от къщата. От нападателите ми нямаше и помен.

„Мелестав? Казах ти да пратиш Крейгар при мен“.

„Вече го направих, шефе“.

„Тогава къде... Ох!“

— Е, Крейгар?

— Ммм?

— Ще бъда извън града известно време.

— Колко?

— Не съм сигурен. Една-две недели вероятно.

— Добре. Ще се погрижа за нещата тук.

— Хубаво. И дръж под око стария ни приятел Херт.

— Смяташ, че може да реши да удари по теб?

— Ти как мислиш?

— Възможно е.

— Така. И ще ми трябва телепорт за утре следобед.

— Докъде?

— Северен пристан.

— Какво се гласи?

— Нищо особено. Ще ти кажа, като се върна.

— Е, ще чакам да чуя кой е умрял в Северен пристан.

— Много смешно. Всъщност не е точно Северен пристан, а Грийнери. Какво знаеш за него?

— Не много. Островно кралство, не е част от Империята.

— Точно така. Разбери, каквото можеш.

— Добре. Какво точно ни интересува?

— Размери, местоположение на столицата, такива неща. Ако намериш карти, ще е добре. На острова, както и на столицата.

— Мисля, че няма да ми отнеме много време. До довечера ще ги имам.

— Хубаво. И не искам никой да научи, че събираш информацията. Тази работа може да се размирише и не искам да ни свързват с нея.

— Ясно. А Южна Адриланка?

— Какво по-точно?

— Някакви специални указания?

— Не. Знаеш какво съм започнал тук. Продължаваш го. Полека.

— Ясно. Е, късмет.

— Благодаря.

Изкачих бавно стъпалата до жилището си. Чувствах се неописуемо състарен. Лойош изхвърча от рамото ми и започна да гушка вратле (съвсем буквално) с Роуца. Коути днес се беше облякла в зелено, с червено шалче около шията, което подчертаваше няколкото почти невидими лунички по нослето ѝ. Дългата ѝ кестенява коса беше спусната надолу, небрежно сресана — ефект, който ми допаднаше много. Остави книгата си, една от „историите“ на Паарфи, и ме поздрави хладно, без фалшива топлота.

— Как мина денят? — попитах.

— Нормално. — Какво да ми каже? Не изпитвах кой знае какъв интерес към подробностите около дейностите ѝ с Кели и бандата му бунтовници, сбърканияци или каквито там се падаха. — А твоят?

— Интересно. Видях се с Ноиш-па.

Усмихна се чак сега. Ако в този момент между двама ни изобщо имаше нещо, то бе обичта ни към дядо ни.

— Какво каза?

— Тревожи се за нас.

— Той вярва в семейството.

— Аз също. Подозирам, че е наследствено.

Тя се усмихна отново. Можех да умра за тази усмивка.

— Трябва да поговорим с Алийра. Може би е изолирала гена.

Усмивката изчезна, а аз продължих да гледам устните ѝ, на които беше стояла доскоро. Вгледах се в очите ѝ. Винаги я гледах в очите, когато се любехме. Мигът се проточи и извърнах поглед, седнах срещу нея и казах:

— Какво ще правим? — Гласът ми излезе почти на шепот; чак да не помисли човек, че този разговор вече го бяхме повтаряли няколко пъти под различна форма.

— Не знам, Владимир. *Наистина* те обичам, но сега ни разделят толкова много неща...

— Мога да напусна организацията. — Казвах го не за първи път.

— Не и преди да го пожелаеш по свои причини, а не защото аз не го одобрявам. — И тя не го казваше за първи път. При това иронията в тези думи не беше малка: самата тя съвсем до неотдавна беше член на един от най-опасните екипи убийци, дебнещи по улиците на Адриланка.

Помълчахме известно време, докато се мъчех да реша как да ѝ кажа за останалата част от деня си. Накрая рекох:

— Няма да съм тук известно време.

— О?

— Да. Работа. Отвъд голямото солено море. Отвъд хоризонта. Ще отплавам отвъд...

— Кога ще се върнеш?

— Не съм сигурен. Не повече от една-две недели, надявам се.

— Пиши, като си намериш работа — каза тя.

ВТОРИ УРОК ТРАНСПОРТИРАНЕ

За Северен пристан не мога да ви разкажа кой знае какво (между другото би трябвало да се нарича Западен пристан, но както и да е), тъй като всъщност не можах да го видя добре. Видях само крайбрежния район, който много трудно можеше да се сравни с крайбрежието на Адриланка. Беше по-мръсно и по-празно, с по-малко гостилници и повече запустели места. Хрумна ми — в първите няколко минути, докато все още не бях се съвзел от телепорта, — че е така, защото Адриланка все пак беше оживено пристанище, докато Северен пристан все още не беше се съвзел след Бедствието на Ейдрон и Междущарствието.

Все пак един-два пъти на ден имаше кораби, които тръгваха за Елди или пристигаха оттам, както и няколко, които плаваха покрай брега. От корабите, заминаващи за Елди, много се отбиваха на Грийнери, който се падаше повече или по-малко на пътя им, като се вземат предвид приливите и ветровете. (Лично аз нищо не разбирах от приливи и ветрове, но след като също така не знаех почти нищо за разположението на тези острови, не ми беше трудно да повярвам на всичко, което ми казват.)

Все едно, след по-малко от час си намерих кораб и се наложи да чакаме само няколко часа. Бях пристигнал рано следобеда. Вдигнахме котвата малко преди здрач.

Понякога се чудя дали моряците не взимат уроци по правене на странни и объркващи неща, само за да впечатлят останалите хора на борда. Бяха десетима, дърпаха разни въжета, връзваха неща, отвързваха други неща, подреждаха сандъци и крачеха много целеустремено по палубата. Капитанът ми се представи като „баронеса Мъл-еди-какво си-иникс“, но доколкото схванах, името ѝ беше Трайс, когато не я наричаха „капитане“. Изглеждаше здравенячка като за драгарка, със стегнато лице и енергична. Единственият друг офицер се казваше Юинта, имаше дълъг нос и голяма уста и винаги изглеждаше полузаспала.

Капитанът ме поздрави без особен ентузиазъм и с вежливата молба да „си държиш задника настрана от пътя ми, нали, мустак?“ Лойош на рамото ми предизвика повече интерес, но не и коментар. Толкова по-добре. Корабът се оказа един от онези, които наричат „екип“, предназначен, както ми обясниха, за къси океански преходи. Беше с дължина около шейсет стъпки и имаше една мачта с две квадратни платна, едно малко триъгълно платно отпред, и трето, представляващо малко по-голям квадрат — отзад. Разположих се на палубата между две големи бурета, от които миришеше на вино. Вятърът заплющя приятно в платната, след като ги изпълнаха и затегнаха, по което време развързаха някакви въжета и бяхме избутани от кея от двама пристанищни работници, боравещи с прътове, които едва ли щях да мога да повдигна. Работниците, както и екипажът и офицерите, бяха от дома Орка. На мачтата се вееше флаг, на който беше изобразена орка, копие и нещо подобно на кула на замък или укрепление.

Преди да потеглим ми дадоха талисман против морска болест. Сега го опипах и се зарадвах, че го има. Макар че, честно казано, корабът не се клатеше толкова, колкото се опасявах.

„Никога не бях се качвал на такова нещо, Лойош“.

„И аз, шефе. Но изглежда забавно“.

„Дано“.

„По-добре е от онова мазе в Южна Адриланка“.

„Дано“.

Слънцето залязваше и видях устието на залива. Моряците се оживиха и след малко излязохме в открито море. Опипах отново талисмана. Чудех се дали ще мога да спя. Настаних се колкото може по-удобно и се постарях да се отдам на приятни мисли.

Когато си мисля за дома Орка, се сещам най-вече за младите, да речем на по сто — сто и петдесет години, и то главно мъжкари. Като малък все се набутвах на групи от тях, мотаещи се край ресторанта на баща ми... гаменстваха и притесняваха минавачите — предимно източняците и особено мен. Винаги съм се чудил защо това го правят точно орките. Дали беше просто защото остават твърде много време сами, докато родителите им плават по море? Дали имаше нещо общо

със самата орка, която плува най-често на стада и избива всичко, което е по-малко от нея? Вече знам... трябва да е, защото ядат прекалено много осолена кетна.

Моля да ме разберете, не че не понасям солена кетна. Корава е и е доста безвкусна, да, но не и непременно неприятна. Но докато си седях в малкия ъгъл на „Гордостта на Чорба“, загърнат срещу студения утринен бриз, и ми връчиха няколко мръвки и парче плоска питка с чаша вода, си дадох сметка, че трябва да ядат много от нея и че, ами това просто можеше да направи нещо на човек. Не бяха виновни те.

На другата сутрин, когато се надигнах и погледнах напред, вятърът духаше в лицето ми и това ме накара да се зачудя как ветровете тласкат кораба все пак, но не попитах. Никой около мен не изглеждаше особено дружелюбен. Разделих си осолената кетна с Лойош, който я хареса повече от мен. Все още не мислех какво ще направя, защото нямаше смисъл. Все още не знаех достатъчно, а празните разсъждения могат да доведат до предпоставени идеи, които могат да доведат до грешки. Вместо това се загледах във водата, която беше зелена, и се заслушах във вълните, пляскащи по хълбоците на кораба, и в разговора на моряците около мен. Ръсеха ругатни повече и от драконите, макар и с по-малко въображение.

Мъжът, който беше донесъл храната, стоеше до мен, гледаше морето и дъвчеше мръвка. Явно бях последният, получил храна. Огледах лицето му. Беше старо и набръчкано, с много хлътнали светлосини очи, което е необичайно за драгар от какъвто и да било дом. Взираше се в морето някак унесено, сякаш си говореше с него.

Рекох:

— Благодаря за храната. — Той изпръхтя, без да откъсва очи от морето. — Нещо специално ли гледаме?

— Не — отвърна той с мекия акцент на източните райони на Империята.

Всъщност трябва да уточня, че когато си на кораб, има едно постоянно подрусване, също като на конски гръб (усещане, което няма да ви описвам подробно, не ви интересува). Но в рамките на това постоянно подрусване не съществуват две движения на кораба, които да си приличат. Погледах известно време океана заедно със събеседника си и казах:

— И никога не спира, а?

Той ме изгледа за пръв път, но изражението му не говореше нищо. Обърна се отново към морето и каза:

— Никога не спира. Винаги си е един и същ и винаги се движи. Никога не ми омръзва да го гледам. — Кимна ми и закрачи към задницата на кораба. Кърмата, както ѝ викат.

Откъм левия борд, там, където седях аз, за миг над водната повърхност се показа двойка орки, след което отново се гмурнаха. Продължих да гледам и това се повтори, малко по-близо, след това се потрети. Бяха гладки и много изящни; горди. Бяха много красиви.

— Да, такива са — каза Юинта, появила се до мен.

Обърнах се и я погледнах.

— Какво?

— Наистина са красиви.

Не бях усетил, че съм го изрекъл на глас. Кимнах и отново се обърнах към морето, но повече не се появиха.

— Тези са късопашати — каза Юинта. — Забеляза ли белите петна по гърбовете им? Докато са млади, обикновено плуват на двойки. След това се събират на по-големи групи.

— Опашките им не изглеждаха особено къси — отбелязах.

— Не бяха. Тези бяха женски. Мъжките са с по-къси опашки.

— Защо е така?

Тя се намръщи.

— Просто е така.

Над нас имаше чайки, летяха ниско над водата. Казвали са ми, че това означавало, че сме близо до суша, но не виждах суша. Другите признаци на живот не бяха много. Толкова много вода, а бяхме сами. Платната бяха издути и почти не издаваха звук, освен скърцането на прътите по мачтата от време на време, в отговор на лекото извъртане на кораба или смяната на посоката на вятъра. По-рано бяха заплющели силно, когато вятърът изведнъж бе променил решението си накъде точно да ни подкара и с каква бързина. През нощта бях привикнал с движенията на кораба и сега почти не ги забелязвах.

Грийнери се падаше някъде напред. Там живееха около двеста хиляди драгари. Островът беше дълъг сто и десет мили и може би трийсет мили широк, на картата приличаше на банан, с извита дръжка откъм по-близкия му край. Главният град, побиращ около една десета от населението, се намираше на двајсетина мили навътре от дръжката.

Пристанището беше разположено там, където дръжката се съединяваше с плода. Двайсет мили, около половин ден вървене пеш или, според бележките, добавени от Крейгар, петнайсет часа на сал.

Вятърът смени посоката си и прътите над главата ми изпращяха силно. Капитанката се беше облегла, с ръце зад главата, и пушеше къса лула с нещо като чадърче отгоре, предполагам, за да я пази от водните пръски. Смяната на вятъра донесе до мен миризмата на горящия тютюн, съвсем не на място сред морските миризми, с които вече бях привикнал. Юинта се наведе над перилото.

— Родена си с това, нали? — заговорих я аз.

Тя се обърна и ме изгледа. Очите ѝ бяха сиви.

— Да. Родена съм с това.

— И някой ден ще си имаш свой кораб?

— Да.

Отново се обърнах към морето. Изглеждаше гладко, зелените вълни бяха като нарисувани на фона на оранжево-червения драгарски хоризонт. Виж, от морски пейзажи разбирах. За първи път погледнах назад, но, разбира се, континентът отдавна се беше изгубил от полезрението.

— Не и такъв обаче — каза Юинта.

Обърнах се, но тя гледаше през мен, към безкрайното море.

— Какво?

— На такъв няма да бъда капитан. Не и на такава малка търговска черупка.

— Тогава на какъв?

— Има разкази за страни отвъд морето. Или отвъд тях, според някои. Отвъд Малстриом, където никой кораб не може да мине. Само дето някои, изглежда, минават. Нали знаеш, въртопите не са постоянни. А и разправят, че можело да се заобиколят, въпреки че на картите ни са показани само Сивите скали от едната страна и Земите Спиндрифт от другата. Но говорят, че имало и други пътища, като заобиколиш Сприндрифт и поемеш оттам. Разправят за места, до които може да се стигне, където хората говорят на странни езици и имат магии, за каквито не сме и чували, където дори Глобусът е безсилен.

Казах:

— Чух, че Глобусът е безсилен и в Грийнери.

Тя само сви рамене, все едно че изобщо не я интересуваше. Скука там някаква си, Грийнери. Косата ѝ беше къса, кафява и на къдрици, макар че се беше посплъстила от водните пръски. Широкото ѝ лице на орка беше обветрено и изглеждаше по-стара, отколкото беше може би в действителност. Вятърът отново се промени, последван от звъна на камбаните, вързани здраво на така наречената предна стоянка. Бях попитал защо звънят малко преди напречният прът да ме шибне в гърба. Странни хора са орките. Този път залегнах, докато някой казваше нещо за затягане на задното платно или може би за връзването му — не можах да чуя ясно през скърцането на дървенията по мачтата и пляска на вълните.

— Значи искаш да преведеш кораб през този Малстрьом, за да видиш какво има от другата страна? — попитах.

Тя кимна разсеяно и изведнъж се усмихна широко.

— Да ти кажа честно, източняко, това, което всъщност ми се ще, е да измайсторя кораб, който да може да му издържи. Един мой прапраядо беше корабостроител. Направи кърмовата система на „Късмета на южния вятър“ и служи на него преди Междущарствието. Беше на борда му, когато го разби приборят.

Кимнах ѝ все едно че чух трясъка на кораба и приборя. После попитах:

— Омъжена ли си?

— Не. Не съм го искала никога. А ти женен ли си?

— Да.

— Ммм. Е, харесва ли ти?

— Понякога повече, друг път — по-малко.

Тя се изсмя разбиращо, макар да се съмнявах, че знаеше защо.

— Каж ми нещо... за какво точно отиваш на Грийнери?

— По работа.

— Каква е тази работа, че да трябва да те доставяме като товар?

— Целият ли екипаж знае за това?

— Не.

— Хубаво.

— Та каква е работата?

— Предпочитам да не казвам, ако нямаш нищо против.

Тя сви рамене.

— Твоя работа. Платил си за мълчанието ни; не сме длъжни да донасяме на Империята за всеки пътник, а на островитяните — още по-малко.

Не отговорих нищо. Повече не говорихме. Зад нас се затъркаляха течения и часове. Ядох още осолена кетна, храних Лойош. Спах, когато нощта се срина над морето в малка локва, подхранвана от вълните, прехвърлящи носа на „Гордостта на Чорба“, който оставяше тънка дيريا зад кърмата.

Някъде към обяд на другия ден зърнахме земя, а след малко — няколко тънки мачти в заливчето, което беше крайната ни цел. Небето изглеждаше високо и много ярко, с повече червенина, и беше топло и приятно. Капитанът, Трайс, седеше горе на така наречения мостик. Юинта се беше облегла небрежно на перилото при носа и ревеше на капитана някаква неразбираема за мен информация, а тя на свой ред раздаваше заповеди на онези от екипажа, които припкаха по палубата или шетаха по такелажа, или всеки каквото там правеше.

По време на една пауза между многото рев се добрах до Юинта и проследих погледа ѝ.

— Не прилича много на дръжка на банан — отбелязах.

— Какво?

— Все едно.

— Дай сигнал! — И Юинта предаде командата на един мургав изгърбен моряк, който заситни нанякъде. Грийнери, чийто край вече виждах съвсем ясно, сякаш беше направен от тъмносива скала.

— Ще го пропуснем май — рекох.

Юинта не си направи труда да ми отговори, а предаде някакви числа от моряка на капитана. Последваха нови команди и с много прашене на прътовете отгоре, докато предното платно се обръщаше, се понесохме право към острова, само за да минем покрай него и сякаш щяхме да го пропуснем от другата страна. Този начин на пътуване ми се стори адски неефикасен, но не отворих уста.

„Знаеш ли, шефе, щеше да е доста забавно“.

„Тъкмо си мислех същото. Но мисля, че рано или късно щеше да ми омръзне“.

„Сигурно. Няма много смърт“.

Прозвуча ми малко дразнещо. Замислих се дали не беше донякъде вярно. Вече виждах очертанятията на острова, няколко дървета и зелено петно зад тях, сигурно селска земя. На толкова малко място орната земя сигурно беше ценна.

„Цял остров с текла“, каза Лойош.

„Стига да го погледнеш така“.

„Нямат си домове“.

„Тъй че може всички да са джереди“.

Той се изсмя псионично в главата ми.

Тогава започна да ме обзема някакво странно и необяснимо чувство за покой. Не, не покой; по-скоро тишина — все едно че някакъв шум, който бях чувал толкова постоянно, че бях престанал да го забелязвам, изведнъж секна. Зачудих се, но точно в този момент не можех да си го обясня — трябваше да следя внимателно какво става наоколо.

Гласците на вълните върху кораба изведнъж намаляха и се оказахме в много голям залив. Бях видял мачтите на по-големите кораби; сега виждах самите кораби — толкова големи, че не можеха да се опрат в кейовете, които стърчаха навътре във водата. По-наблизо имаше много по-малки съдове и лодки и си отбелязах наум, „аварийния изход“. След още минута успях да забележа проблясващите цветове на един от кейовете... сменяха се в някаква особена последователност, все едно че подаваха сигнали. Погледнах зад себе си и видях, че Юинта вече стои на мостика до капитана и размахва жълт и червен флаг към кея.

Вятърът все още беше силен и моряците бяха твърде заети със смъкването на платната и размотаването на големите въжени намотки. Придвижих се назад и се шмугнах между големите сандъци, откъдето бях започнал пътуването.

„Добре, Лойош. Поемай и гледай да не се набъркаш в някоя неприятност, докато не пристигна“.

„Ти се пази от неприятности, шефе; мен никой няма да ме забележи“.

Отлетя, а аз зачаках. Виждах малко от нещата, които ставаха на кораба, и чувах само звуците от усиливащата се дейност на екипажа, докато накрая платната сякаш рухнаха в себе си. Това почти

моментално беше последвано от силен сблъсък и разбрах, че сме пристигнали.

Трескавата дейност продължи. Връзваха се въжета, прибираха се платна, на пристанището се прехвърляха бурета и сандъци. В един момент на борда имаше вече няколко пристанищни работници, всички с гръб към мен. Слязох долу с Юинта и тя ми посочи един празен сандък.

— Това сигурно ще го намразя — отбелязах аз.

— Платил си си за привилегията.

Наместих се, колкото можах. Веднъж бях правил нещо подобно, когато се промъкнах в един замък на чародей атира в буре за вино, но очаквах, че сегашното няма да продължи толкова дълго. Неудобно беше, но не чак толкова зле, освен тъгла, под който се оказа извит вратът ми.

Юинта закова капака и ме остави сам за по-дълго, отколкото смятах, че ще трае; толкова дълго, че взех да мисля дали да не взема да изпадна в паника, но после надигнаха сандъка с мен вътре. Докато ме носеха, се изкушавах да изрева да го дават малко по-полека, защото с всяка стъпка получавах по още един оток по различни места от анатомията си.

„Виждам те, шефе. Сега те носят по пристанището, към някакъв фургон. Вече си на около триста разкрача от кея... така, ето го и фургона“.

Не бяха много внимателни. Ругатните запазих за себе си.

„Окей, шефе. Всичко изглежда добре. Изчакай да го натоварят“.

Викам повечето да го пропусна, а? Изчаках, после ме подкараха и ме разтовариха в нещо, което според Лойош трябваше да е редица складове, на няколкостотин стъпки от пристанището. Поседях си там около два часа, докато Лойош не ми каза, че всички, изглежда, са си заминали, след което с трясък се заизмъквах навън. По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Вратата на склада обаче не беше заключена, тъй че щом краката ми се задвижиха, не беше трудно да изляза.

Все още беше светло, но някъде към залез-слънце. Лойош кацна на рамото ми. „Насам, шефе, намерих къде да се скрием за нощта“.

„Води“, казах му и той поведе, и скоро се настаних в някакъв изкоп в царевична нива, заобиколен от няколко дървета. Никой не беше

забелязал идването ми. Излизането ми на открито на другия ден, предполагах, щеше да е по-трудно.

Точно тази част от острова се оказа много силно земеделска. Много повече от която и да било част на Драгара. Не бях свикнал с път, който ще цепи през селски ниви, сякаш няма откъде другаде да мине. Искрах освен това да съм настрана от главен път, тъй че да не будя много подозрение, заради което се наложи да повървя успоредно на пътя около половин час, през нивите от кафява пръст, с малки кълнове от едно или друго, щръкнали по тях и предлагащи щедра храна за птичия свят. Лойош погони няколко птици просто за удоволствие. Къщите бяха малки бараки, направени от зеленясали дъски. Покривите като че ли бяха направени от зелени стръкове, които тръгваха от земята от едната страна и се спущаха към земята от другата страна. Не ми изглеждаха като да пазят от дъжд, но не ги огледах по-отблизо. Самият терен се състоеше от полегати хълмове — непрекъснато или се качвах нагоре, или слизах надолу, но не беше високо. Теренът все пак правеше вървенето бавно и беше поморително, отколкото бях допускар, но пък и не бързах особено, тъй че спирах да си отдъхна доста често. Вятърът от океана вееше откъм гърба ми, леко хладен и с лек мирис на сол. Не беше неприятен.

От двете страни на пътя започнаха да се появяват дървета; дървета със странна белезникава кора, с високи клони и почти кръгли листа. Растяха все по-начесто и започнаха да се мяркат по-познатите ми екземпляри от дъб и лешник, докато не навлязох по-скоро сред гори, отколкото селски земи. Зачудих се дали този участък някой ден ще го изсекат — когато на островитяните започне да им трябва повече орна земя. Дали изобщо щяха да го направят? И колко ли се занимаваха със земеделие, в сравнение с рибарство? И на кого ли му пука? Продължих да вървя, като поглеждах от време на време картата, просто за всеки случай.

Докато вървахме, все така се придържахме по-настрана от пътя. Зървахме от време на време пътници, повечето пешаци, някои се возеха във волски коли. Птици пееха песни, каквито не бях чувал. Небето беше същата оранжева ръжда като над Империята, но

изглеждаше по-високо и имах чувството, че понякога се прояснява, като в Изтока.

Късно следобед пътят, покрай който вървахме, се пресече от друг път. Намерих го на картата и това ми подсказа, че градът е наблизо, както и че картата е вярна. Не беше кой знае какъв град според драгарските стандарти и беше доста странен според източняшките. Тук-там се мяркаха къщурки... постройки, направени от платнища с дървени рамки, или даже каменни рамки, което ми се стори много странно; и две постройки, отворени от двете страни, с маси пред тях, които можеха да са места за почитане на нещо си. Така и не разбрах. Приличаше на град, който нощем ще е празен. Може и така да беше — не му беше времето да го проверявам. Във всеки случай не се мяркаха много хора.

Скрих се в една яма за боклук, докато Лойош излетя да ми намери по-добро скривалище и безопасен път към него. Той огледа и намери една сива каменна постройка, висока три етажа, встрани от пътя и заобиколена от малка градина. Около градината нямаше стена, а към грубата врата водеше пътека, настлана с камъни и раковини с всевъзможни ярки цветове. Отговаряше на местоположението на двореца, както и на описанието му.

ТРЕТИ УРОК

СЪВЪРШЕНОТО УБИЙСТВО

Има милиони начини да умре човек, стига да изброиш всеки жизненоважен орган, всеки начин, по който той може да пострада, всички отрови от земята и морето, които могат да причинят това, всички болести, на които е подложено едно лице, било то драгар или човек, всички животни, всички номера на природата, всички нещастни обстоятелства от ежедневиия живот и всички преднамерени убийства. Всъщност, погледнато по този начин, направо е странно, че се търсят платени убийци или че човек живее достатъчно дълго, за да постигне нещо. Все пак драгарите, които очакват да поживеят две хиляди години или повече, обикновено не умират, докато телата им не се изтощят, похабени от възрастта, точно както става и с нас, само че не толкова бавно.

Както и да е. На мен ми бяха възложили задачата да се погрижа определено лице да умре, а това означаваше, че не мога да разчитам на шанса да се задави с рибена кост. Трябваше да се погрижа да умре. Добре. Има хиляди начини да убиеш някого нарочно, стига да изброиш всяко магьосническо заклинание, всяко средство да подхвърлиш всякакъв вид отрова, всяко проклятие, което можеш да хвърлиш, всеки начин да уредиш смърт при нещастен случай, всеки удар с всякакъв вид оръжие.

Не съм чувал за някое сериозно изследване на отровите, нещастните случаи са много сложни и трудни за уреждане, срещу магьосничеството всеки може много лесно да се защити, а вещерските действия в най-добрия случай може да се нарекат непредсказуеми, тъй че нека да ограничим дискусията до средствата за убиване с оръжие. Все още остават стотици възможности, някои от които са по-лесни, но по-неблагонадеждни, други са сигурни, но се уреждат трудно. Например прерязването на нечие гърло е сравнително лесно и със сигурност фатално, но ще изтекат няколко секунди, преди въпросният индивид да изпадне в шок. Сигурен ли сте, че не е магьосник, достатъчно умел, за да може да се самоизцери? Намирането на сърцето

всъщност причинява шок по-бързо, но пък е по-трудно за поразяване, при всичките тези ребра по пътя.

Има и други усложнения... например има ли приятели, които биха могли да го пресъживят? Ако да, искате ли да го позволите, или трябва да се погрижите раната да е не само фатална, но и да е невъзможно да се оправи след смъртта? Ако е така, вероятно ще искате да му унищожите мозъка, или поне гръбначния му стълб. Разбира се, това можете да го направите, след като жертвата ви е мъртва или безпомощна, но тези няколко секунди може да се окажат решаващи, между измъкването и мига, в който ви забележат. И докато Империята продължава да се отнася толкова дребнаво към въпроса при какви обстоятелства на един му е позволено да накара друг да ритне петалите, това да не те забележат си остава важен фактор. Свършваш си работата, след което се разкарваш оттам, в идеалния случай без телепорт, защото си напълно безпомощен през двете или трите секунди, докато трае телепортът, а ако извадиш лош късмет, могат не само да те разпознаят, но дори да те проследят.

Ето защо ключът е в това да се погрижиш всички фактори да са на твоя страна... знаеш какъв е обичайният график на жертвата ти, оръжието ти е в готовност, знаеш точно къде ще го направиш и къде ще отидеш, и как ще се отървеш от оръжието на убийството, след като го извършиш.

Ще забележите, че всички тези методи нямат нищо общо със скитането из едно чуждо кралство, без никакво знание нито за местната култура, нито за разположението на нещата, и с намерението да убиеш някой, чиито черти дори не знаеш, да не говорим, че не знаеш доколко разполага с някаква физическа, магическа или божествена защита.

Все още беше нощ и мракът бе значително по-мрачен, отколкото в Адриланка, където тук-там винаги има по някоя светлина, процеждаща се на улицата от по-високите прозорци на жилищата или фенерите на обикалящите стражи на феникс. В Изтока може би щеше да има няколко звезди — мигащи точки светлина, които не могат да се видят в Империята, защото са по-високо от оранжево-червената пелена. Но тук — нищо освен съвсем малките искрици, просветващи от покритите със завеси прозорци високо в двореца, и една тънка резка отпред при входа. Изчакахме там, в самия край на града, няколко дълги

и досадни часа. Сградата напуснаха четирима драгари, всички с по един фенер в ръка, а пристигна един. Светлината на третия етаж на сградата угасна и изчакахме още един час. Зачудих се колко ли е часът, но не посмях да направя дори нещо толкова просто, като да дръпна по връзката си към Глобуса.

Върнахме се до скривалището си преди съмване. Повечето от деня изкарах в сън, докато Лойош се грижеше да не ме обезпокои някой, търсеше храна за добавка към осолената кетна и наблюдаваше вместо мен двореца и града. Да, нощем градът беше почти пуст.

След като отново се стъмни, влязох в града, за да разгледам поотблизо двореца и да видя има ли охрана. Не можах да забележа такава. Огледах за прозорци, забелязах няколко, след което поразгледах наоколо за възможни пътища за бягство. Започваше да ми изглежда полесно, отколкото си го бях представял, но бях достатъчно благоразумен и не изпаднах в излишна самонадеяност.

Следващата нощ отново отидох в града, този път за да се промъкна в двореца, за да мога да добия представа за разположението на помещенията. Пратих Лойош отново да огледа сградата, просто в случай, че успее да види или да чуе нещо по-интересно. Върне се и ми донесе, че няма прозорци със спуснати въжени стълби, нито големи врати с табели, гласящи „Вход за убийци — оттук“, и никакви стражи. Зае мястото си на рамото ми и аз пристъпих към входната врата. В подобни случаи съм свикнал да правя малко заклинание, за да видя дали на вратите има някаква магическа защита, но Вийра ме беше предупредила, че тук няма да се получи, а доколкото знаех, то можеше да предупреди някого.

Това бе първият път, в който влязах в дома на някого, за да го убия. В организацията това не се прави. Но тоя не беше в организацията. Като помислиш, беше първият път, в който щях да светвам някой, който не е от нашите. Усещането общо взето беше доста непривично. Дръпнах леко двете крила на портата. Не бяха залостени. Изстенаха тихо, но не изскърцаха. Вътре също беше съвсем тъмно. Рискувах с половин стъпка напред, не се спънах в нищо и много грижливо затворих вратата след себе си. Имах чувството, че съм в някакво голямо помещение, въпреки че не бих могъл да кажа с кое от сетивата си го усетих.

„Лойош, цялата тази работа вони“.

„Вярно, шефе“.

„Има ли някой в стаята?“

„Не“.

„Ще рискувам с малко светлина“.

„Добре“.

Извадих дългата петнайсетина сантиметра светеща връв от наметалото си и бавно я завъртях. Дори тази смътна светлина се оказа болезнена за миг, когато освети високото около седем стъпки пространство. Завъртях я по-бързо и видях, че стаята не е толкова голяма, колкото си бях мислил. Приличаше по-скоро на антре в къщата на заможен търговец, отколкото на кралски дом. На стената имаше куки за окачване на връхни дрехи, а в ъгъла до вратата — два чифта ботуши, мили демони! Продължих да оглеждам и видях един-единствен изход, право пред мен. Забавих светещата връв и прекрачих прага.

Имах усещането, че на дневна светлина това място нямаше да изглежда толкова страшно, но не беше на дневна светлина и не ми беше познато, а и едни полузабравени откъси от Пътеките на мъртвите взеха да ме терзаят, докато усилвах постепенно скоростта на светещата връв.

„Възможно ли е това място наистина да е толкова незащитено, шефе?“

„Може би“. Но се зачудих, щом тези хора са толкова невойнствени, защо кралят им трябваше да умре? Не ми беше работа. Тръгнах бавно напред, като задържах светлината колкото се може по-смътна. Лойош се напрягаше да улови психичната следа на всеки, който можеше да е буден. Почнахме да оглеждаме помещенията. Имаше едно, което изглеждаше доста голямо и в Империята щеше да е нещо като дневна, но на една от стените беше изваяна орка, с мото на непознат за мен език, а пред ваянието, което беше като че ли от злато и корал, имаше стол, като че ли с малко повече плюш по него, отколкото по останалите. Таванът беше на петнайсет стъпки над главата ми. При положение, че другите два етажа бяха малко по-ниски, това съвпаднаше с преценката ми за височината на цялата сграда. Камъкът бе облицован с тънък цокъл, отчасти изрисуван, предимно с тънки сини линии. Не можех да различа фигурите, но приличаха по-скоро на шарки,

отколкото на картини. Може би бяха някакви магически шарки, въпреки че нищо не успях да усетя в тях.

Направих повече светлина и огледах помещението много внимателно, като си отбелязах разстоянието от споменатия стол до входа, единствения голям прозорец с резба по рамката, чиито фигури също не можах да различа, разположението на трите подноса за сервиране, които, изглежда, бяха от злато. В ъгъла имаше някаква ваза на стойка, с цветя в нея, които като че ли бяха червени и жълти, но не бях съвсем сигурен. И т.н. Преминах в следващата стая, все така съвсем безшумно. Нали знаете, това го мога.

Кухнята се оказа голяма, но съвсем невзрачна. Много работно място, но складовото пространство изглеждаше кът. Мисля, че щеше да ми харесва да готвя тук. Повечето ножове изглеждаха добре поддържани и с добра изработка. Съдовете за готвене бяха или много големи, или съвсем малки, а до печката имаше много дърва. Коминът минаваше през стената зад печката и излизаше навън. На противоположната стена имаше умивалник с ръчна помпа — блестеше на смътната светлина, която правех. Чия ли работа беше да го лъска всеки ден?

И т.н. Минах през всяка стая, убедих се, че няма мазе, и се отказах да се качвам по-нагоре. След това отново излязох навън, на студения вятър, пълен с миризма на сол и умряла риба, и още веднъж обиколих района, този път без светлина. Когато се върнах в скривалището си, до съмване оставаше не повече от час. На изток вече светлееше достатъчно, за да мога почти да виждам, тъй че двамата с Лойош използвахме времето да потърсим някое място по-близо до двореца, където да можем да се скрием. За да опишем едночасовото търсене в едно изречение — не намерихме такова. Напуснахме града и се отдалечихме от главните пътища, докато не навлязохме дълбоко в някаква гъста горичка, която ми се стори съвсем безопасна. Все още беше студено, но скоро щеше да се стопли. Придърпах плътно наметалото около себе си и по някое време се унесох в нещо, което условно можеше да се нарече сън.

Събудих се късно следобед.

„Днес ли ще го направим, шефе?“

„Не. Но ако днес всичко мине добре, ще го направим утре“.

„Осолената кетна е на привършване“.

„Добре. Започвам да мисля, че бих предпочел да погладувам“.

Лойош обаче беше прав. Изядох малко от онова, което беше останало, и се промъкнах до края на града. Да, дворецът наистина изглеждаше съвсем незащитен. Можех вероятно да отида още тогава и да го направя, но все още не знаех със сигурност къде е кралят. Допълзях още по-близо, скрит зад някакъв потрошен кафез с гнили плодове, хвърлен край пътя сигурно преди години.

Небето тъкмо беше започнало да притъмнява и реших, че това ще е най-подходящото време от деня, в което да го направя — когато все още е достатъчно светло, за да мога да виждам, но когато настъпващият нощен мрак ще ме скрие при бягството. Прегледах бележките, които си бях направил за входовете и вътрешния план на двореца, и реших през този ден да направя проба... да направя всичко, което мога, за да отработя ходовете си.

Влизането се оказа лесно, тъй като кухненската прислуга не беше затворила служебната врата, а след вечерята в кухнята нямаше никой. Вслушвах се дълго, преди да продължа по коридора и в малкия кът под стълбището. Беше доста изнервящо, докато изчаквах там, заслушан в стъпките и откъслеците от разговорите на слугите.

След половин час открих удобния момент... когато кралят напуска трапезарията, за да тръгне към горния етаж. Видях го, когато подмина — зализан тип на прилична възраст, със сплъстена коса и светлозелени очи. Беше облечен съвсем просто, с червено-жълт халат, без никакви знаци на власт, освен тежката верига на врата му, гравирана с един от символите, които бях видял в тронната му зала, в залата за аудиенции или каквото там се падаше. Вървеше с някакъв младок, който носеше късо копие на рамо. Още тогава можех да оправа и двамата, но една от причините все още да съм жив е, че винаги съм много предпазлив, когато е заложен животът ми.

Двамата, както казах, минаха точно пред мен, без да могат да ме видят в тъмното под стълбището. След като се изкачиха по стъпалата над мен, пробвах спасителния си изход, обратно през кухнята и навън, около двореца и обратно в скривалището.

„Е, как е, шефе?“

„Всичко изглежда чудесно, Лойош. Утре го правим“.

Останалата част от нощта изкарах в запомняне на ориентирите на тъмно, за да мога да се отдалеча колкото може повече, а когато

небето започна да изсветлява, се загърнах в наметалото и заспах.

Едно време, разправят драгарите, имало един сериолски ковач. Той, по молба на боговете, изковал верига от диаманти, която била толкова дълга, че преминавала през цялото небе и толкова здрава, че боговете я използвали, за да държат небето да не вземе да падне, след като тая работа с крепенето му им омръзнала. Един ден една богиня взела един диамант като сватбен дар за един смъртен, с когото самата тя се занасяла, и всички останали диаманти се разлетели из небесата, та оттогава боговете пак крепят небето. Не можели да накажат богинята, извършила деянието, защото ако го направели, небето щяло да падне, затова си го изкарвали на ковача, като го превърнали в криота, да обикаля из горите и, мда, схващате идеята.

Това го споменавам, защото ми хрумна, докато седях под дърветата, мъчех се да остана буден, да не би да ме изненада някой, и си мислех, че единствената причина да съм на този остров е, че личната ми богиня ме е пратила тук. Също така отново ми хрумна, че това щеше да е първият път, в който убивам някой извън организацията. Беше ми дошло на главата тъкмо когато преживявах нещо като морална криза, каквато на един убиец не му е работа да преживява, и ужасно не ми харесваше. Започваше да ме притеснява, че отнемам чужд живот за пари. Защо — не съм сигурен.

А може би съм сигурен, като си го помисля сега, от перспективата на другата страна на океана (метафорично казано). Смятам, че всеки познава някой, чието мнение е особено важно за него. Тоест, все има някое лице, чийто образ винаги стои някъде в тила ти, и понякога си казваш неволно: „Той дали ще го одобри?“ И ако отговорът, е „не“, става ти едно такова гадно, докато го правиш. Всеки случай не беше жена ми, въпреки че много ме заболя, когато в продължение на две години се превърна от опитен убиец в политик с комплекс „хайде да спасяваме унизените“, по-силен от собственото ми его. Не, беше родният ми дядо. Дълго бях подозирал, че не одобрява убийството, но в миг на слабост веднъж го бях попитал направо и той ми каза, точно както звучи цялата тази дивотия, и изведнъж престанах да съм сигурен за неща, които дотогава ми се струваха основни.

Докъде ме водеше това? Да се крия в някаква горичка на чужд остров и да си мисля как да отнема живота на някой, когото не познавах, някой, който не беше в организацията и не беше подчинен на законите ѝ, и то само защото моята богиня ми беше казала да го направя. Ние, човеците, вярваме, че каквото едно божество ти каже да направиш, то по определение е добро. Драгарите не споделят подобни идеи. Аз бях човек, отраснал в драгарско общество, и точно това ми причиняваше цялото неудобство.

Откъснах стрък трева и го задъвках. Дърветата пред мен се бяха свели еднакво надясно, сигурно от многото години едноросочен вятър. Кората им беше необичайно гладка и в долните петнайсет-двайсет стъпки нямаха никакви клони, след което те изведнъж изникваха като гъби, пълни с дебели зелени листа, които шепнеха, щом вятърът ги размърдаше. Зад мен имаше трънки, горе-долу на моя ръст, струпани сякаш да си поприказват. Коути имаше рокля от нишка от такива трънки. Беше си я изтеглила сама, когато намери цял шубрак в края на лятото, точно когато от светлозелени ставаха алени, тъй че роклята ѝ, изцяло и ефирно изделие, с бяла дантела по раменете, започваше в убито зелено долу и завършваше в алено около шията. Първия път, когато я заведох в „При Валабар“, беше облякла тази рокля, с една бяла гема за тока.

Изплюх стръка трева и откъснах друг, докато чаках залеза, когато можех да мина по улиците незабелязан. Когато този момент настъпи, продължавах да се колебая, докато Лойош, моят спътник и познайник, не заговори в ума ми — беше кацнал на дясното ми рамо.

„Виж, шефе, ти наистина ли се каниш да обясниш на Вийра, че изведнъж те е налегнала съвестта, тъй че да бъде така добра да си намери някой друг, който да светне онзи паразит?“

Напалих огън с кора от дърветата, която, оказа се, гореше много добре, и в него унищожих бележките, които си бях водил. После го загасих и разпръснах пепелта, след което извадих една кама изпод лявата си мишница, проверих острието и тръгнах.

Когато излязох от двореца и се шумгнах зад него, дясната ми ръка беше оплескана с кралска кръв. Първите няколко мига след убийството са най-опасните, а цялата тази работа бездруго беше

толкова шантава, че ужасно не ми се искаше да направя каквато и да било грешка. Беше рано вечерта и само след около час щеше да е съвсем тъмно. Но дори и така, не мислех, че ще изпъквам особено. Скрих се зад една голяма дървена рамка с платнище, която си бях избрал предварително, но все още не можех да си позволя да го ударя на бяг. Закрачих бавно към края на града. Увих ножа, почервенял от кралската кръв, в един парцал и го пъгнах в наметалото.

Лойош продължаваше да кръжи над двореца.

„Някакви преследвачи?“

„Никакви, шефе. Голяма суматоха. Търсят убиеца, но не изглеждат много опитни“.

„Добре. Някой да търси по земята? Някакви заклинания, ритуали?“

„Не и не. Нищо, само търчане насам-натам и... почакай. Някой току-що излезе и... да, изпраща хора в различни посоки. Към теб не тръгна никой“.

„Колко са към пристанището?“

„Четирима“.

„Добре. Връщай се“.

След минута той кацна на дясното ми рамо.

„Много ли държиш на ножа, шефе?“

„Ако ме хванат, ножът ще е без значение. Не исках да го оставя при трупа, защото може да имат вещици“.

„В морето ли?“

„Да“.

След като се отдалечих достатъчно от селото, тичах. Тази част от плана за бягство никак не ме радваше, но не можах да измисля нещо по-добро. Старая се да поддържам форма, но нося по себе си няколко килограма сечива, без да споменаваме рапирата в ножницата, която стига почти до земята и не е замислена, за да се бяга с нея. Потичах малко, после продължих на бърз ход, след което — още тичане. Срегнахме се с някакъв малък поток, погазих известно време в него и се сбoguвахме, като краката ми все още си бяха сухи — чудо, осигурено от ботуши от кожа на дарр и масло от криота.

Оставаше ми само да се добера до района на пристанището преди съмване, да свия някоя от малките лодки и да отплавам колкото може по-навътре в морето, за да мога да се телепортирам. Едно от

интересните неща беше, че не знаех колко ще е далече, тъй че ако ме видеха и ме подгонеха, щеше да стане сложно. Както го пресмятах обаче, щях да съм там не повече от два часа преди съмване. Номерът беше да стигна много преди онези, които бяха пратени подир мен, а те вече бяха тръгнали. Ако ме изпревареха и заварех пристанището добре охранявано, щеше да ми се наложи да се крия и да изчаквам за шанс.

„Има някой наблизо, шефе. Чакай. Повече от един. Близко са. По-добре да...“

Тогава нещо ме удари и изведнъж усетих, че лежа на гръб, а после осъзнах, че не мога да движа лявото си рамо, и започна да ме боли. До мен се търкаляше кръгъл камък — някой сигурно го бе хвърлил по мен. Лежах така, докато Лойош не каза: „Шефе, хайде стига. Идват“.

Обикновено имам много добра памет за битки, защото дядо ми ме научи да помня всичко от упражненията ни, така че след това да можем да обсъждаме грешките ми, но точно тази ми е общо взето като в мъгла. Помня, че изпитвах някаква хладна решимост, когато Лойош налетя в лицето на някаква жена, облечена в щавена кожа, и си отбелязах, че за известно време мога да забравя за нея. Мисля, че по това време вече се бях изправил. Не помня как се вдигнах на крака, но помня, че преди това се превъртах няколко пъти по земята, за да не им предложа лесна мишена.

Някъде, много отдалече забелязах, че малко ме заболя, докато изваждах рапирата, но помня, че пернах по китката една много висока жена, след това ударих един мъж по капачката на коляното и щом се завъртах, се замаях. Късото копие, изглежда, беше стандартното оръжие тук и един плешив тип с удивително сини очи, кръгло коремче и много яки ръце го беше нацелил за здрава забивка в гърдите ми, която парирах лесно. Автоматичната ми реакция беше да го закова с една кама, но когато се опитах да я извадя с лявата ръка, не се получи нищо, затова го пернах през лицето и отново се превъртах.

Имаше три или четири пъти, в които Лойош ми каза да залегна, и го послушах. Бяхме ги усвоили добре тези неща. Никой от нападателите ми не каза нещо кой знае какво, освен че една извика: „Дръжте джерега, той го предупреждава“ и помня, че бях впечатлен, че го е разбрала. Целият бой, с тях четиримата срещу Лойош и мен, не можеше да е продължил толкова дълго, колкото ми се стори. А може и

да е продължил. Стараех се да не спирам да се движа, така че да си пречат един на друг, и общо взето се получи, докато накрая не ударих един много добър на онзи с коремчето, право в сърцето, и той се срина.

Не знам дали той отнесе рапирата ми, или аз сам я пуснах, но точно след това метнах една кама и залегнах под едно от копията. Този път мъжът с широкия кожен колан, от който висеше дълъг рог, беше толкова изненадан, че не можа да вдигне копието. Залитна назад и падна, а после не помня какво точно стана, но мисля, че го довърших на място, понеже след това намерих една от камите си в шията му.

Подозирам, че съм му вдигнал копието, защото помня как го хвърлих и не улучих, а Лойош ми каза да залегна, а после в гърба ме прониза изгаряща болка, отдясно, и си помислих: „Получих си го най-после“. След това зад мен се чу писък и си отбелязах наум точка за Лойош. Усетих, че съм на колене, и помислих: „Така изобщо няма да стане“, а някаква висока жена се засили право срещу мен.

С нея какво стана не знам, защото следващият ясен спомен, който имам, е как лежа на гръб, а другата жена, в щавената кожа, стои над мен, стиснала копието, а Лойош я напада в лицето, отстрани. Погледът ѝ се беше замаял. Джерегската отрова не е най-смъртоносната, която познавам, но щеше да свърши работа, а той не я щадеше. Тя се опита да ме прободее с копието, но се превъртях, и аз не знам как. Направи една стъпка след мен, след което като че ли само въздъхна и се смъкна на земята.

Полежах така, после вдигнах глава. Високата се беше свила до едно дърво, още дишаше, но собственото ѝ копие стърчеше от корема ѝ. Представа нямам как го бях постигнал. Очите ѝ бяха отворени широко и ме гледаха. Тя се опита да проговори, но от устата ѝ излезе кръв. След малко дишането ѝ спря и тялото ѝ потръпна.

„Оправихме ги, Лойош. И четиримата. Оправихме ги“.

„Да, шефе. Знам“.

Изпълзах до останките на най-близката — жената, която беше убил Лойош, и откъснах от дрехата ѝ достатъчно голям парцал за раната на гърба си. Докато я превържда, ме болеше като... а бе, болеше.

Замаях се, но не загубих съзнание и след около час започнах пробата дали ще мога да седна. Над мен кръжаха джереги — можеха да доведат или да не доведат някой при нас. Лойош ми предложи да ги

прогони, но не исках да ме оставя. Така или иначе вече трябваше да се махам оттук.

Успях да се изправя, което беше трудно, и да не изкрещя, което беше още по-трудно. Извадих няколко неща от торбичката си с вещерски принадлежности — листа келш за енергия, както и една гадна на вкус смес, направена от мухлясал хляб и прах от кинийра, масло от карамфил и зарасличе. Това го увих в друг парцал от противничката ми, намокрих го от манерката и успях да подменя превръзката на гърба си. Кървенето беше поспряло, но щом свалих парцала, започна отново и болеше много. Извадих още кинийра, последната, и я омесих с масло от червеево дърво, с още масло от карамфил, корфина и смлени борови иглички, намокрих всичко това в друг парцал от жертвата на Лойош и го притиснах на рамото си.

Изплюх листа от келш, реших, че ако сдъвча още един, сигурно ще ме убие, и пак се изправих. Парцалът на гърба ми се смъкна, така че трябваше да го наместя отново и да го стегна с колана на синеокия. После стиснах зъби и бързо — хе! — се затътрих през гората.

След стотина крачки отново да ми се зави свят и се наложи да седна. След малко опитах пак и се отдалечих може би малко повече. Поседях и след като се усетих, че сипя люти проклетия, все пак се реших на още един лист келш. Предполагам, че е подействал, защото мисля, че изминах почти цяла миля, преди да се наложи отново да спра.

„Лойош, в каква посока вървим?“

„Все още към пристанището, шефе. Щях да ти кажа, ако се бяхме отклонили“.

„О. Добре“.

Повече нищо не казах, защото дори само това сякаш ме изцеди. Надигнах се с олюляване и поднових енергичното тътрене. Всяка крачка беше... но не, не искам повече да мисля за това, пък и вие не държите да го чуете. Бяхме на по-малко от две мили от мястото на битката и може би на пет мили от пристанището, когато Лойош каза: „Отпред става нещо, шефе“.

„Така ли? Мога ли вече да умра?“

„Не“.

Въздъгнах.

„Колко е далече?“

„На стотина стъпки“.

Спрях и се скрих зад едно голямо дърво.

„Има ли някаква причина да го забележиш чак сега, Лойош?“

„Не знам. Тези хора нямат много психична енергия. Може би... изчезна“.

„Не усещам телепорт“.

„Не знам, шефе. Той просто... какво е това?“

„Това“ беше някакъв звук, като глух тътен, който постепенно се усиливаше и ставаше все по-висок. Стояхме и се вслушвахме. Къде бяха вълните, вътрешният пулс? Не бях сигурен. Дървото беше старо, със светлозелена кора, и беше гладко до бузата ми. Да, в тътена се долавяше пулс и някакъв много деликатен намек за ритъм.

„Звучи някак хипнотично, шефе“.

„Да. Дай да погледнем“.

„А? Защо? Не искаме да ни видят, нали?“

„Ако търси мен, не можем да го избегнем. Ако не... наистина ли мислиш, че ще мога да извървя целия този път до пристанището? Да не говорим как ще се оправям с проклетата му лодка, като стигна там!“

„И какво мислиш да правиш?“

„Не знам. Може би ще го убия и ще му открадна каквото може да ми свърши работа“.

„Смяташ ли, че си в състояние да го убиеш?“

„Може би“.

Седеше в една падинка сред полето, кръстосал крака под себе си, със съвсем изправен гръб, но в същото време — като че ли отпуснат. Очите му бяха отворени и гледаха общо взето в нашата посока, но докато приближавахме, не му пролича, че ни забелязва. Не можех да предположа дома му... изглеждаше блед като тиаса, тънък и жилест като атира, със скосени очи и остри уши като на дзур. Чертите му, високите скули и острата брадичка можеха да са на дракон или вероятно на феникс. Косата му беше светлокафява, но изглеждаше тъмна на фона на кожата му. Носеше торбести тъмнокафяви гащи, сандали и нещо като син елек, с кожена мрежа отгоре. На врата му на верижка висеше голям черен скъпоценен камък. Погледнах с какво е обут и реших, че няма да го пуснат в никое уважаващо себе си заведение.

Под лявата си ръка държеше някакво странно кръгло устройство с диаметър около две стъпки. „Това е барабан, шефе. Забеляза ли кожата отгоре?“

„Да. Направен е от раковина, струва ми се. Предполагам, че е безвреден. Можем да го помолим за помощ или да го убием. Други предложения?“

„Шефе, не мисля, че в това състояние можеш да го убиеш“.

„Ако успея да го сгащя, докато не го очаква...“

Непознатият изведнъж престана да прави каквото правеше и очите му се вторачиха в нас. После погледна барабана си, намести една от кожените жилки, обшити по кожата, и като че ли го изпъна отгоре. Тупна го с някаква палка и изтръгна богат и изненадващо музикален тон. Намръщи се, намести друга каишка, чукна отново и сякаш остана доволен. Не забелязах някаква разлика между двата тона.

— Добър ден — успях да промълвя.

Той кимна и ми отвърна с бегла усмивка. Погледна Лойош, после — отново барабана си. Удари го пак, много леко, после — по-силно.

— Добре звучи — подхвърлих. Едва дишах.

Очите му се ококориха, но изражението му сякаш означаваше нещо друго, не изненада — и аз не знам какво. Проговори едва сега, с кротък и по-скоро писклив, отколкото висок глас.

— От континента ли сте?

— Да. На гости. — Той кимна. Озърнах се за нещо, за което да го заговоря, докато измисля какво да правя. — Как го наричате това?

— На острова — каза той — му викаме барабан.

— А, хубаво име. — Залитнах напред и рухнах.

Видях върховете на дърветата, полюшващи се от лекия вятър. Миришеше на утро и ме болеше навсякъде.

„Шефе?“

„Здрасти, приятел. Къде сме?“

„Тук сме си. При тоя с барабана. Можеш ли да хапнеш пак?“

„С барабана ли? О, да. Спомних си. Какво значи «пак»?“

„Той те храни три пъти, откакто падна. Не помниш ли?“

Помислих малко и реших, че не помня. „От колко време сме тук?“

„Малко повече от ден“.

„И не са ни намерили?“

„Никой не е идвал наблизо“.

„Странно. Щях да помисля, че съм оставил диря, по която да може да ме намери и някой нимфа джегала“.

„Сигурно не са намерили още телата“.

„Това не може да продължи дълго. Трябва да се махаме“.

Бавно се надигнах и седнах. Барабанистът ме погледна, кимна и продължи заниманието си, с което го заварихме. После каза:

— Пак ти смених превръзките.

— Благодаря. Много съм ти задължен.

Той отново се съсредоточи върху барабана си.

Опитах се да стана, реших още в началото, че е грешка, и се отпуснах. Видях два пъти дълбоко, за да се изцеди напрежението от тялото ми. Зачудих се колко време ще ми трябва, докато мога отново да тръгна. Часове? Дни? Ако се окажеше дни, беше по-добре да се изтъркалям и да си умра още сега.

Установих, че съм много жаден, и го казах. Той ми подаде някакво шише в което, оказа се, имаше някаква вода със странен вкус. Затупа отново по барабана си. Аз се облегнах на дървото и се отпуснах — но налягах слух за звуци от преследвачи. Мъжът сложи едно котле на огъня и малко след това имахме блудкава супа, която сигурно беше добра за мен. Изпихме я и рекох:

— Казвам се Влад.

— Аз съм Айбин — каза той. — Как се подреди така?

— Някои от съотечествениците ти не понасят чужденци. Провинциализъм. Нищо не може да се направи.

Отвърна ми с поглед, който не можах да си превода, и се ухили.

— Не виждаме много често хора от континента, особено джуджета.

Джуджета?

— Специални обстоятелства — рекох. — Не можеше да се избегне. Ти защо ми помогна?

— Не бях виждал опитомен джерег.

„Опитомен?“

„Млъкни, Лойош“.

На Айбин казах:

— Както и да е, радвам се, че те заварих тук.

Той кимна.

— Мястото е добро за работа. Не ти досаждат много... какво е това?

Въздъгнах.

— Май някой идва насам.

Той ме погледна безизразно, после каза:

— Смяташ ли, че можеш да се качиш на дърво?

Облизах устни.

— Може би.

— Така няма да оставиш следа.

— Ако видят, че следата води дотук и не продължава, няма ли да задават въпроси?

— Сигурно.

— Е?

— Аз ще им отговоря.

Изгледах го. „Ти какво мислиш, Лойош?“

„Май това ни е най-добрата възможност“.

„Мда“.

Оказа се, че наистина мога да се кача на дърво. Болеше много, но като оставим това, не беше трудно. Спрях, щом чух звуци отдолу, и в същия миг Лойош ме предупреди. Земята не можех да видя, което ми даде основание да се надявам, че и те не можеха да ме видят. Вятър нямаше, а пушекът от огъня идваше към лицето ми. Стига да не се усилише толкова, че да ме накара да се закашлям, това също щеше да ме скрие.

— Добър ти ден — каза някакъв мъжкар, с глас като на сив лебед на припек.

— И на вас — отвърна Айбин. Чувах ги много добре. После чух как започна да барабани.

— Извини ме — рече сивият лебед.

— Защо, какво си направил? — попита Айбин.

— В смисъл, че те притесняваме.

— А, не сте ме притеснили.

Още барабанене. Искях да се засмея, но се сдържах.

— Търсим един чужденец. Джудже.

Барабаненето спря.

— Пробвай на континента.

Сивият лебед издаде звук, който не можах да си превода, след което спътниците му замърмориха, но и това не разбрах добре. След това някой друг, женска май, чийто глас беше плътен като любовен зов на мъхнат бухал, каза:

— Вървим по дирята му. Ти откога си тук?

— Цял живот — отвърна Айбин с лека тъга.

— Днес бе, идиот! — каза сивият лебед.

— Най-малкото — съгласи се приятелят ми.

Друг някой, мъжкар, поне гласът звучеше мъжки, каза:

— Следите му водят дотук. Виждал ли си го?

— Може да съм го изпуснал — рече Айбин. — Настройвам си барабана, нали виждаш. Човек трябва да се съсредоточи.

Сивият лебед настоя:

— Искаш да кажеш, че може да е минал ей така, покрай теб? Крил и Санди, огледайте наоколо. Вижте дали не е оставил следи. — Около дървото се чува стъпки. Останах съвсем неподвижен, престанах дори да отвявам дима от лицето си; не беше много гъст, между другото.

— Тая част от приготвянето на барабана е много трудна — каза Айбин. — Трябва да...

Мъхнатият бухал го прекъсна:

— А бе ти не си ли Айбин от Долна тераса?

— Ами, да.

— Слушала съм те да свириш на Зимния празник. Много си добър.

— Благодаря.

— Нов барабан ли си правиш?

— Виж, нямаме време за... — каза сивият лебед.

Айбин рече:

— Ами, да. Раковината е от сладкия молюск. Кожата е от нит, ама гледаш да намериш колкото може по-голям. Палчицата е от костна челюст, увита в плат и нитова кожа. За да приготвиш кожата, ти трябва огън от лангуд, а в огъня ще хвърлиш черупки от червен жълъд, блатна трева, цвят от карамфил, сънна трева, кукувичка прежда, корени от дива лоза...

Друг глас, мъжки, който не бях чул досега, каза:

— Нищо. Трябва обаче да е някъде наоколо.

— Тоя е почти готов — продължи Айбин. — Сега само го настройвам. Като свириш на него, можеш и да му промениш височината. Ей това възелче тука, видиш ли, хващам го в лявата ръка и като го завъртя ей тъй, кожата се изпъва повече и тонът става по-висок. А пък натака го понижаваш. — Показа им.

— Разбирам — рече мъхнатият бухал.

Сивият лебед каза:

— Виж, онова джудже е убило четирима от кралската стража и имаме всички основания да мислим, че...

Айбин продължи да показва. Звукът, който изтръгваше от барабана, бе като монотонен, плавен пулс, от който започнаха да се оформят ритми. Забелязах, че към мен се носи някаква странна, сладка миризма. Пулсирането ставаше все по-сложно и по-сложно и започнах да долавям тактове в него, започнах да усещам все по-богато разнообразие от тонове. Сладката миризма се усилваше. Докато свиреше, той обясняваше:

— След като се опуши, трябва да посвириш няколко часа на него, да може кожата добре да се уплътни в раковината. — Гласът му се къдреше и се сливаше с пулсовете и ритмите, понякога се издигаше високо над тях, друг път ги крепеше отдолу, и взех разсеяно да се чудя той ли променя гласа си по височина и тон, или това е от барабана, а онези гласове, другите, с него ли се сливаха? — Пък после трябва да навлажниш каишките с мязга от бряст... ще реагират на дълги пулсове и на бавни пулсове... тъй че ритъмът да идва от самия барабан... Лекудата вика танца или заклинанието, което всъщност е едно... някои от най-старите барабани звучат най-хубаво, понеже самата раковина почва да поглъща звука, тъй че след много години... последния път, когато пробвах с един такъв, го заех от...

А Лойош каза: „Шефе, той не спомена ли нещо за сънна трева? Шефе?“

После ми се дощя да легна, след това падах и имах чувството, че се изнизвам надолу през клоните, без да ги докосвам. Чух как някой каза: „Вижте!“, но кога тупнах на земята — не помня.

ЧЕТВЪРТИ УРОК

КАК ДА СЕ ДЪРЖИМ ПРИ РАЗПИТ

За един Господар на дзур цивилизованост означава да спазваш съответните обичаи на дуела. За един Господар на дракони цивилизованост означава да се съобразяваш а всички форми на благоприличие по време на масово клане. За един йенди цивилизованост означава никой никога да не разбере какво точно си намислил. В земята на моите предци цивилизованост означава никога да не пиеш червено вино в жегите. Островите си имаха свои представи за цивилизованост и реших, че ми харесват.

— Ние тук сме цивилизовани, джерег — каза разпитващият ме изпод веждите, в които човек можеше царевица да насади. — Не бием, нито изтезваме пленниците си.

От всички отговори, които ми минаха през ума, реших, че бързото кимване ще е най-безопасният. Устата му се изкриви и се зачудих дали ще го опозная достатъчно, за да разбирам какво означава с това.

— От друга страна — продължи той, — спокойно можеш да очакваш, че ще бъдеш екзекутиран.

Всъщност веждите му май не бяха чак толкова рунтави; само изглеждаха такива заради високото, лишено от косми чело. Приличаше повече на атира, отколкото на нещо друго, и до голяма степен се държеше като атира — хладен, разсъдлив и отчужден.

— За какво да ме екзекутират? — попитах.

Той пренебрегна въпроса ми. И двамата знаехме за какво, а ако аз не исках да си го призная, това си беше мой проблем.

— Стигам до извода, че или си платен убиец, или си фанатично верен на някакво лице, група или кауза — каза той. — Възможно е, ако ни сътрудничиш, като ни разкриеш всички обстоятелства, които са те накарали да предприемеш това действие, да останеш жив. Малко е вероятно, но е възможно. — Говореше много, като Мороулан, един мой приятел, с когото съм ви запознавал.

Отворих уста да настоя отново за пълната си невинност, но той ми даде знак да мълча.

— Помисли добре — каза той и стана бавно. — Можем да ти оставим време да премислиш, но няма да е много. Ще се върна. — И отново ме остави сам.

Сега за какво да ви разправам? За време, място или обстоятелства? Добре, за време. Намирах се там вече от три дни, през които бях посетен от различни лица, загрижени за здравето ми, и това беше първият ден, в който можех да измина шестте крачки до мръсното ведро в ъгъла, без да се подпирам в стените. Това беше най-много, което можех да постигна, но се гордеех с него.

Можех да различавам деня от нощта, защото почти можех да виждам навън през един тесен прозорец, на осем стъпки високо в тухлената стена. Беше затворен с дебели хоризонтални решетки, за които подозирах, че са били добавени, след като е била построена сградата — може би съвсем наскоро, например преди три дни. Не смятах, че стаята е била предназначена първоначално да държи затворници, но вършеше добра работа. Вратата беше много здрава и според това, което чувах при отварянето, беше укрепена с железен лост отвън. Имаше и един нар, по-дълъг, отколкото трябваше да е, покрит с нещо меко, което шумолеше, щом се размърдам. Бяха ми дали безформен жълто-кафяв халат от някаква животинска кожа. Не знам дали обичаите им диктуваха да прибират дрехите на затворниците, или бяха намерили в облеклото ми прекалено много оръжие, от което да са заключили — съвсем правилно, — че така и няма да могат да намерят всичко. Също така бях бос, което никога не ми е харесвало, още от дете.

Получавах по две яденета дневно. Първото все още ми е в мъгла, но второто беше рибена яхния, с всичките необходими подправки, само дето беше малко пресолено. Следващото беше някаква гъба, която на вкус се оказа по-добра, отколкото изглеждаше, но не много. Следващото беше блюдо от главоноги, с които някой добър готвач щеше да приготви нещо много вкусно. Последното, останките от което стояха в дървената чиния на пода до мен, включваше сварени зеленчуци и малко риба с комат сух черен хляб. Всъщност хлябът беше съвсем добър.

Вече на два пъти бях опитал малки заклинания, за да се изцера, но нищо не се получи. Това беше много странно. Едно беше да разполагат със средства да прекъснат връзката ми с Глобуса, но вещерството е въпрос на умение и на личната ти, вродена психична енергия; не разбирах как биха могли да отрежат някого от това.

От друга страна, помнех коментара на Лойош, че тукашните хора като че ли са псионично невидими за него, което също така не беше нормално и можеше да е свързано с моя проблем. Също така няколко пъти се опитах да се добера до Мороулан и Сетра, но не стигнах доникъде; не бях сигурен дали е въпрос на разстояние, или на нещо друго.

През цялото време Лойош не беше във връзка с мен. Много ми се искаше да разбера дали е добре. Имах чувството, че ако го е сполетяло нещо, щях да разбера, но никога не бях оставал толкова дълго без връзка с него.

За да се разсея от тези мисли, прехвърлих наум разговора, който току-що бях провел с еди-кой си от кралската стража. Намеците му, че е възможно да ме оставят жив, можеха спокойно да се изключат — бях убил четирима техни съграждани, плюс краля им. Но колкото до определението му за „цивилизованост“, може и да беше прав. Добра новина, стига да беше вярна — последния път, когато ми се наложи да издържа на изтезания, не се справих много добре.

Но същинската загадка беше една от първите му реплики. Беше влязъл, изгледа ме отвисоко, каза си титлата и заяви:

— Задържахме ви за убийството на Негово величество крал Харо Олиторволд. Искаме да ни кажете защо го убихте, за кого, откъде идвате...

Прекъснах го с толкова достоверен изблик на невинен гняв, колкото можах да докарам. Той поклати глава и каза:

— Не се опитвайте да го отричате. Вашият съучастник си призна.

Рекох:

— О? Това вече е друга работа. Щом сте хванали съучастника ми, какво мога да направя? Признавам си, че... какво казахте, че съм направил? И кой ми е съучастникът?

Точно тогава той беше започнал да се прави на цивилизован, а сега, докато лежах сгърчен от болки и се тревожех за Лойош, си

мислех какво ли не за своя „съучастник“. Ясно беше кого имат предвид — барабаниста, в когото се спънах, така да се каже. Когато се свестих и разбрах, че съм бил приспан от дима (беше споменал нещо за сънна трева, в края на краищата), бях решил, че го е направил нарочно. Сега обаче се чудех.

Все пак беше възможно да го е направил, но те просто не му вярвах. Или пък можеше да е случайно и той просто да е това, на което приличаше. Или пък играеха някаква много сложна игра, която все още не ми беше ясна.

Не че всичко това имаше някакво значение, след като не можех да направя нищо по никоя от тези възможности, но все пак бях любопитен. И не бях чак толкова притеснен. Най-вероятно щяха да изчакат ден-два, опитвайки се да ме убедят да кажа кой ме е наел, преди да ме убият. Помислих дали да не им кажа истината, само за да видя физиономията на оня с рунтавите вежди, но щеше да е безсмислено. Плюс това в моя бизнес такава информация не се издава — част е от работата.

Но след ден-два можех да си възвърна силите и да се опитам да избягам. Ако не успеех, щяха да ме убият. Какво да му се притесняваш? Да, шубето беше ужасно, но не бях притеснен.

Виждате ли, просто не ми се щеше да умра. Веднъж вече бях умирали и никак не ми хареса, а тук май нямаше да има никакъв шанс за пресъживяване. Бях слушал истории за бягство от затвор, но като се огледах, не виждах как мога да го направя, а да му се не види, този живот съвсем не беше чак толкова лош. Бях си пробил пътя от едното нищо до едното нещо и много ми се искаше да видя как ще се развият нещата по-нататък. Исках да си остана жив, за да погледам още малко. Исках да оставя някакви промени след себе си, да направя нещата малко по-други, преди да си замина по пътя.

По-други? Може би даже по-добри, въпреки че това никога не е стояло най-горе в списъка ми. Може би, ако се измъкнех от това, щях да го направя. Вийра, слушаш ли ме? Можеш ли да ме чуеш? Натикаха ме тука, треперях от страх, тъй че може би това не означава нищо, но щеше все пак да е хубаво ако, преди да умра, мога да си помисля, че светът все пак е станал някак по-добър от това, че съм бил тук. Толкова ли е шантаво това, богиньо-демон? Това ли е станало с Коути, затова ли вече почти не мога да позная жена си? Не знам какво ще изпитвам,

ако се измъкна от това, но искам да го разбера. Помогни ми, богиньо. Измъкни ме оттук. Спаси ми живота.

Само че тя ми беше казала, че оттук не мога да я достигна, тъй че трябваше да се спасявам сам, а това просто изглеждаше невъзможно.

Размислях, дремех, болеше ме, съвземах се и се потях още няколко часа, когато пристигна поредната храна — този път някакви тестени топчета със сос, на който месото беше помахало отдалече, гарнирани с водорасли и още хляб. Много скоро трябваше да бягам и по още една причина: ако хлябът ми омръзнеше, щях да си умра от глад.

Задраскваме още един ден, още едно посещение на местния стегач на кокали и още две „ястия“. Започнах да добивам чувството, че сигурно ще мога да се задвижа, ако се наложи. Болката от раните почти се беше махнала, само че все още ме болеше от натъртванията при падането. Предполагам, че щях да имам счупени кости, ако падането ми не беше „омекотено“ от клоните на дървото, с трошащите зъби любовни потупвания чак до долу. Ако си бях счупил някоя кост, сигурно щяхте да чуete тази история, ако изобщо я чуехте, разказана от свършено различна гледна точка. А и краят ѝ щеше да е различен.

Разпитвачът ми се върна, след като ме остави да размислям цели два дни, предполагам за да види дали няма да се изнервя. Седна на няколко стъпки от мен. Може би щях да се опитам да му скоча, ако бях в по-добра форма и ако си имах оръжията, и ако знаех повече за разположението на мястото и за местоположението на охраната, и ако той не изглеждаше готов за нещо такова.

— Е? — каза той. Стараеше да изглежда много строг и мисля, че общо взето успяваше.

— Бих искал да си призная — рекох.

— Добре.

— Бих искал да си призная, че много бих желал да получа едно голямо блюдо с кетна, на кубчета и изпържена с чушлета и лук, поръсена с лимон и покрита с резенчета кълбфрут, с...

— Очевидно смятате, че е смешно — каза той.

Поклатих глава.

— Яденето никога не е смешно. Храните, които ми давате, са трагични.

Забелязах, че ръцете му упорито се опитват да се свият в юмруци, и реших, че започва да губи търпение с мен. Или бяха много сериозни в това да не бият пленниците си, или си беше заделил нещо много добро.

— Много ли искате да умрете? — попита ме.

— Е, не. Но рано или късно все ще се случи.

— Искаме да узнаем кой ви изпрати.

— Споходи ме видение.

Изгледа ме с яд, стана и си излезе. Зачудих се какво ще ми подхвърлят следващия път. Надявах се да не са водорасли.

На другия ден изкарах няколко часа, спомняйки си предишните си престои в затвор. Имаше един особено дълъг, в подземията на Имперския дворец, част от аферата, която ме издигна толкова високо в джерег и която за първи път привлече вниманието на Императрицата към Алийра. Онова беше продължило няколко недели и най-лошото в него беше скуката. Справих се с нея главно с упражнения и измисляне на различни форми на общуване със съкафезниците си, с които си разменяхме груби забележки по адрес на разните ни пазачи. Този път не бях в състояние да го упражнявам, а и не знаех къде са другите съкафезници, ако изобщо имаше такива. Тъкмо бях решил, че малко лека изометрика няма да ми навреди особено, когато вратата се отвори отново.

— Айбин! Да не би да си дошъл, за да се погрижиш за горките ми пострадали телеса? Или да повдигнеш духа ми?

Той седна на другия нар леко изненадан, че ме вижда.

— Ей, ама ти май не си свикнал със сънната трева.

— Хвана ме в много слаба форма — рекох му. — Пробвай ме отново след време.

Той кимна замислено и каза:

— Не смятах, че ще те видя жив. Мислех, че ще те... нали знаеш.
— Чукна се по тила с ръба на дланта си.

— Сигурно ще го направят — отвърнах.

— Мда. И на мен също. — Облегна гръб на стената, без изобщо да изглежда притеснен. Останах с впечатлението, че може би прекалява с фатализма си. Разбира се, беше напълно възможно да

работи за тях. Също толкова възможно беше и да не работи, да са го довели тук, за да си поприказваме и да ни подслушат. Коварството на тези хора изглеждаше на съвсем прилично ниво.

— Даваха ли ти хубава храна поне? — попитах.

Той го премисли много бавно.

— Не, не бих казал.

— И на мен.

— Не бих имал нищо против. — Замълча и зяпна в прозореца.

Проследих погледа му, но не видях нищо забележително. Погледнах го отново.

— Какво има?

— На прозореца има пречки.

— Е, и?

— Стаята, в която бях, нямаше прозорец.

— И какво?

Той вдигна дървената лъжица от остатъците от последната ми храна, отиде до прозореца и почука по решетките.

— Мислиш, че можеш да ги разклатиш ли? — попитах.

— А? О, не, нищо такова. Но чуй. — Почука отново. Чу се обичайният звук на дебело желязо, когато го удариш с дебело дърво. — Не звучи ли страхотно?

Помъчих се да реша дали се шегува.

— Мм, мисля, че иска настройка.

— Вярно. Интересно, дали ще се получи, ако ги увия с различни парчета плат.

Въздъхнах и се отпуснах на леглото с надеждата, че наистина ни подслушват. Няколко часа по-късно вратата се отвори. Двамата стражи държаха късите си копия с вид на хора, които знаят как се използват. Зад тях беше моят приятел, кралският какъвто там се падаше. Кимна ми и каза:

— Моля, елате с мен.

Кимнах на Айбин и рекох:

— Посвири и за мен.

— Добре.

На рунтавите вежди казах:

— Не съм сигурен дали ще мога да вървя много дълго.

— Ако трябва, ще те носим.

— Ще се опитам.

И го направих. Краката ми все още малко се олюляваха и гърбът ме болеше, но се справих. Залитах малко повече, отколкото се налагаше, само заради принципа, че няма да навреди, ако си мислят, че съм по-зле, отколкото бях. Но изминахме само няколко крачки по коридора до една стая, в която имаше две столчета без гръб и няколко прозореца. Той зае едното, аз се отпуснах на другото и не ми хареса много.

— Имаше големи спорове как да постъпим с вас двамата — каза той. — Някои настояват да суспендираме древните закони против изтезанията. Други смятат, че трябва да ви екзекутираме публично, и то веднага, което ще предотврати назряващите бунтове.

Замълча, явно за да види дали имам да кажа нещо. Тъй като не смятах, че ще иска да чуе колко ме боли гърбът, останах ням.

— Засега Негово величество Коркор'н, синът на човека, когото вие убихте, е убедил всички да изчакаме, докато не получим отговор от континента. Очакваме да отречат, че са ви изпратили, но искаме да им предоставим тази възможност. Ако направят каквото се очаква, вероятно ще ви екзекутираме. Ако сте любопитен, повечето хора държат да ви пребием с камъни, въпреки че според някои е по-добре да ви вържем и да ви хвърлим на орките.

— Всъщност не съм любопитен — отвърнах.

Той кимна и продължи:

— Докато изчакаме, все още имате възможност да ни кажете истината. Същото ще кажем и на приятеля ви. Ако той проговори преди вас, най-вероятно ще бъде пратен в изгнание. Ако вие проговорите, той ще умре, а на вас може би ще ви се разреши да си заминете. Най-малкото ще ви се разреши да вземете отрова, което е много по-приятна смърт от другите две.

— От личен опит ли го знаете? — попитах.

Той въздъхна.

— Не искате ли да ни кажете? Кой ви изпрати? Защо?

— Просто дойдох за риболова.

Той се обърна към стражите.

— Върнете го в килията и доведете другия.

Направиха го. Можех да подхвърля нещо умно на Айбин, докато се разминавахме, но нищо не ми хрумна. Бях готов да дам много, за да

чуя какво ще си кажат двамата, но все още нямах никаква връзка с Глобуса, а вещерството, както вече казах, не действаше. Може би просто си седяха и си играеха на камъчета с'янг достатъчно дълго, за да изглежда добре. Или наистина вярвах, че ми помага. Или може би ставаше нещо съвсем различно, което съвсем ми се губеше. Нямах да е за първи път.

Оставиха ни там още два дни, през които научих за разликата между „набиващ“ се такт и „търкалящ“ се ритъм, между барабани от рибешка и от животинска кожа, как да разбереш, че челюстната кост, от която се каниш да направиш палка, е леко пукната, и как се подготвяш за празнично, „твърдоземно“ или „землисто“ барабанене; ритуално, „разбиваща се вълна“, или „вълнисто“ барабанене; и спиритуално, или „дълбоководно“ или „воднисто“ барабанене. Айбин ги беше изучавал всичките, но предпочиташе „вълнистото“.

Всичко това не ме интересуваше толкова, колкото се правех, че ме интересува, но все пак беше единственото забавление подръка. През това време ме разпитаха още два пъти, но характерът на разговорите вече можете да попълните сами. Разговорите с Айбин бяха по-интересни от разпитите, когато не барабанеше, но не научих нищо, което да ми помогне да реша дали работи за тях, или не.

В един момент между другото спомена за боговете. Помислих за разликите между драгарските възгледи за божественото и източняшките възгледи и рекох:

— Какво са боговете?

— Бог — каза той — е някой, който не е обвързан от естествени закони и който морално може да извърши действие, което е неморално за някой, който не е бог.

— Звучи все едно, че си го наизустил.

— Имам един приятел, философ.

— Случайно да има философия как се бяга от килии?

— Той казва, че ако избягаш, трябва да вземеш съкафезника си с теб. Освен ако не си бог — добави веднага.

— Ясно. А има ли философия за барабаненето?

Изглежда ме с любопитство.

— И за това сме говорили. Знаеш ли, понякога, докато свириш, сякаш се свързваш с нещо; има някакви неща, които протичат през теб, все едно че изобщо не свириш ти, ами нещо друго свири в теб. Точно тогава е най-хубаво.

— Мда — съгласих се. — Същото е с убийството.

Престори се, че се смее, но не мисля, че му беше много смешно.

След като се върна от втората си сесия с кралския човек, го попитах:

— За какво те пита?

— Искаше да знае колко звука мога да изкарам от барабана си.

— Аха. Е?

— Какво „е“?

— Колко?

— Трийсет и пет, ако използваш двете страни на палката, пръстите и заглушаването. След това идват вариациите.

— Разбирам. Е, вече го знам.

— Жалко, че ми го няма барабана.

— Разбирам те.

— Валяло ли е, откакто си тук? Аз отначало нямах прозорец.

— Не съм сигурен. Не мисля.

— Добре. Дъждът щеше да ми развали барабана.

Малко по-късно каза:

— Всъщност защо убихме краля?

— Ние?

— Ами, те това ме питаха.

— О. Не ни харесваше барабана.

— Добра причина.

Настъпи тишина, и докато не говорехме, можех да си мисля само колко страшно ми се иска да живея, което взе да става много потискащо, затова казах:

— Онези случаи, в които се чувстваш все едно си се настроил с нещо, мислиш ли, че може би си бог?

Той поклати глава.

— Не. Изобщо не е това. Трудно е да се опише.

— Пробвай.

И той ми помогна да се поразсея, докато се унеса в сън.

Рано следобедна на втория ден, след като ни събраха с Айбин, слушах концерт импромптю за железни решетки (настроени с помощта на парцали от кърпа), дървена лъжица и порцеланова чаша. Изведнъж усетих смътен гъдел в тила. Едва не подскочих, но се овладях, отпуснах се и се съсредоточих да усилия връзката.

„Здрасти?“

„Шефе?“

„Лойош! Къде си?“

„Аз... идвам... по-късно... не мога...“ И бързо заглъхна. Веднага след това последва връзка с някой друг, толкова силна, все едно някой изрева в ухото ми. „Здравей, Влад. Надявам се, че с теб всичко е наред“.

Нужен ми беше само миг, за да разпозная психичния „глас“. Едва не извиках. „Деймар!“

„Лично“.

„Къде си?“

„В Черен замък. Току-що привършихме вечерята“.

„Ако ми кажеш за вечерята, ще те изпържа“.

„Ясно. Разбрахме от Лойош, че си в леко затруднение“.

„Мисля, че думата затруднение е ужасно добре избрана“.

„Да. Той казва, че там магьосничеството не действа“.

„Изглежда, че е така. Как е стигнал при вас?“

„Прелетял е, явно“.

„Прелетял? Кълна се в Глобуса! Колко мили е това?“

„Не знам. Не изглежда много уморен. Но не се тревожи. Ще бъдем при теб при първа възможност“.

„Кога? Те се канят да ме екзекутират, знаеш ли?“

„Нима? За какво?“

„Някакво недоразумение, засягащо кралски прерогативи“.

„Не разбирам“.

„Няма значение. Все едно. Кога можете да стигнете тук?“

„След като не можем да телеп...“ И връзката прекъсна. Деймар, благородник от дома на Ястреба и личност, посветила много за развиване на психичните си способности, имаше навика да бъде

двусмислен и непредсказуем, но не мислех, че ще прекъсне разговора по средата на изречението. Следователно го беше прекъснало нещо друго. Следователно се притесних.

Изругах и се опитах да подновя връзката, но не се получи нищо. Продължих да се опитвам, докато се стъмни, и получих главоболие, но не стигнах до нищо, освен до мрачни мисли. Заспах със смътна надежда за избавление и вяло учудване дали не съм сънувал. Събудих се посред нощ с половинчат спомен за сън, в който летях над океана, срещу гаден вятър, и крилата ми бяха много уморени. Все ми се искаше да отдъхна и всеки път, щом го направех, една орка с лице на дракон се надигаше от водата и ми щракваше със зъби.

Ако бях имал половин минута, за да се събудя, щях да реша, че сънят означава никаква помощ, но я нямах тази половин минута, нито нужда от това.

„Шефе! Събуждай се!“ Гласът в главата ми беше много силен и много добре дошъл.

„Лойош!“

„Идваме, шефе. Пригответи се. Има ли някой с теб?“

„Не, тоест да. Един приятел. Е, може би приятел. Може да е враг. Не знам...“

„Точно това най-харесвам в работата си при теб, шефе — точността ти“.

„Не ми се прави на умник, Кой е с теб?“

Но не се наложи да ми отговаря, защото в този момент стената до мен стана светлосиня, огъна се в себе си, стопи се и се оказах лице в лице с моята жена, Коути.

Станах, а съкафезникът ми се размърда.

— Ти и колко Господари на дракони? — рекох.

— Двама. Защо? Мислиш ли, че ни трябва повече?

Подхвърли ми една кама. Хванах я за дръжката.

— Благодаря.

— Няма за какво. — Тя пристъпи към вратата, поигра си малко с нея и чух как железният лост отвън се удари в пода.

— В сградата може да има неща, които ще ти трябва — каза тя. — Някой Маготрепач например.

— Логично. Има ли, хм, някой все още жив?

— Вероятно.

Влезе Алийра... много ниска за драгарка, с ъгловато лице и зелени очи. Кимна ми много учтиво.

Отвърнах ѝ по същия начин.

— Намерих ето това. — Тя ми връчи златната верига, която увих около китката си.

— Коути току-що ми спомена за нея. Благодаря.

Съкафезникът ми, който като че ли изобщо не беше притеснен от развоя на събитията, стана.

— Помниш ли какво си казахме за философията на бягането от килии?

Коути погледна него, после — отново мен, Помислих. Можеше наистина да е точно това, което изглеждаше, в който случай му бях създал големи неприятности затова, че ми помогна. Погледнах към вратата на килията. Алийра вече беше влязла, а не се забелязваше никакво вълнение, което да покаже, че някой е забелязал какво става. В стената зад мен имаше кръгъл отвор с диаметър около осем стъпки, а зад нея — нищо освен островния мрак, изпълнен със свежия дъх на океана.

— Добре, хайде — казах. — Обаче! Ако ти се въртят някакви мисли да ме предадеш... — Замълчах и вдигнах камата пред очите му. — В Империята на това му викаме *нож*.

— Нож — повтори той. — Схванах.

Лойош прелетя и кацна на рамото ми. Пристъпихме през стената и навън, в нощта.

ПЕТИ УРОК

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Коути поведе, Алийра остана в тил. Промъкнахме се тихо покрай редица постройки. Разбрах, че съм бил точно до двореца и че повтаряме почти точно пътя, по който бях избягал след убийството. Навлязохме в горите извън града и спряхме, колкото да се вслушаме за преследвачи. Нямаше. Краката ми не се зарадваха на коренаците. Помислих дали да не пратя Лойош да се върне да ми прибере ботушите, но не го помислих много сериозно. Погледнах Айбин, който също беше без ботуши. Май изобщо не го притесняваше.

— Хубаво е да си имаш приятели — отбелязах, след като тръгнахме отново.

— Добре ли си? — попита Коути.

— Общо взето. Ще трябва да го даваме по-бавно.

— Беше ли, хм, разпитван?

— Не по начина, който имаш предвид. Но успях да се поразнебитя малко.

— Вече е доста след полунощ. Ще трябва да побързаме, за да стигнем до съмване, да не говорим, че можем да изтървем отлива.

— Не съм сигурен, че ще мога да бързам.

— Какво стана?

— Много съм стар да се катеря по дървета.

— Можех да ти го кажа.

— Да.

— Постарай се колкото можеш.

— Ще се постарая. — Гърбът вече ме болеше, а и ръцете ми започнаха да треперят. — Ако срещнем някой да барабани в гората, хайде да не спираме за разговори.

— Ще трябва да ми разкажеш за това — каза Коути. Чух смеха на Лойош в главата си. Айбин, който вървеше точно пред мен, или не чу забележката, или предпочете да не й обърне внимание. Клоните ме пердашеха в лицето също като последния път. Последния път обаче Коути и Алийра не бяха с мен, тъй че имах повод за оптимизъм. От

друга страна, клоните жилеха по същия начин. Няма много философия тук, ако я търсите.

След около час спряхме, всички заедно въпреки че никой не беше казал нищо. Седнах, опрях гръб на едно дърво и попитах:

— Е, какъв е планът?

— Имаме кораб, който ни чака в едно заливче на няколко мили оттук — каза Алийра.

— Кораб? Как можеш да ги караш тия неща?

— Има си екипаж от дома Орка.

— Сигурна ли си, че ще ни чакат?

— Мороулан е там.

— Аха. Поласкан съм. И благодарен, също.

Алийра изведнъж се усмихна.

— На мен ми хареса.

Коути не се усмихна. След няколко минути почивка отново станахме. Лойош изхвърча от рамото ми и полетя напред да оглежда, а ние отново си запробивахме път през дърветата, вече по-енергично. Все още беше тъмно, но Алийра беше направила светлинна, която висеше във въздуха на няколко крачки пред нас и подскачаше в ритъм със стъпките й.

Както си вървахме, заговорих на Айбин:

— Има ли нещо, от което трябва да се пазим?

— Дърветата. Гледай да не се блъскаш в тях. Боли.

— Падането от тях също не е много забавно, но не мисля, че точно в този момент са истинската опасност.

— Ти в безсъзнание ли беше, когато падна?

— Предполагам. Всъщност нищо не помня. Бях се отнесъл съвсем, докато падах.

— Лошо.

— Защо?

— Звукът, който направи, като се тресна долу. Хубав беше. Приятно, плътно тупване. С резонанс.

Не можах да реша дали да се засмея, или да му срежа гърлото, затова казах:

— Радвам се поне, че не си ме настройвал.

Задържах очите си върху светлината — гледах я как подскача и се чудех как Алийра успява да я създаде, след като магията не действа.

Та като стана дума за това...

— Алийра?

Тя се обърна, без да забавя ход.

— Да, Влад?

— Казаха ми, че на този остров магията не действа.

— Да. Изгубих връзката си с Глобуса на десет мили от брега.

— Тогава как я стопи онази стена?

— Предимперско магьосничество.

— О! Онова грубото?

Тя се съгласи.

— Ставаме все по-добри, а?

Кимна.

— Не е ли незаконно?

Алийра се изкиска.

Коути все още не беше казала нищо. В този момент Айбин забърза, изравни се с Алийра и каза:

— Насам.

— Защо? — попитах, почти едновременно с Алийра.

— Искам само да видя нещо.

„Лойош, има ли някой наоколо?“

„Не мисля, шефе. Но нали знаеш, че с тия тук не мога да съм сигурен“.

„Отваряй си очите. Виж накъде тръгва приятелят ни“.

„Ясно“.

След няколко минути каза: „Нищо не забелязвам, шефе. Почти излязохме на поляната, където те хванаха“.

„Е, ясно“.

„Нима?“

Стигнахме. Пепелта от огъня отдавна беше изстинала. Айбин си намери барабана, огледа го грижовно и кимна. Ако се беше повредил, щях да се убедя, че е приятелски настроен към нас. А така все още имах чувството, че ми дължи нещо, въпреки че нямаше как да разбере какво възнаграждение заслужава. Времето щеше да покаже. Освен това той порови наоколо, по едно време извика доволно и издърпа някаква грамадна кожа близо до дървото, от което бях паднал. Изтърси я и я надяна на главата си.

— Що за животно е това? — попитах.

— Норска.

— О, да! Виждам. — Беше на тъмнокафяви и бели ивици и все още с муцуната на норската и кривите нокти. Изобщо не изглеждаше толкова нелепа или отвратителна, колкото трябваше да е. Тръгнахме отново.

Позволих си да изпитам предпазлив оптимизъм — цялата армия на Грийнери, стига да имаше такава, щеше да се затрудни доста, за да попречи на Алийра да се добере до кораба, особено след като там чакаше Мороулан.

— Небето започва да просветлява — каза Алийра.

— Няма да успеем — въздъхна Коути.

— Кажете ми къде е заливът — рече Айбин. — Може би ще успее да ви заведе там до утрешния отлив, без някой да ни забележи.

— През деня? — учудих се аз.

Той кимна.

— Какво значи „може би“? — попита Коути.

— Зависи кой залив имате предвид. Ако е заливът Чотмон, теренът е прекалено открит.

Всички го изгледахме.

— Ако Деймар беше тук — каза Алийра, — можеше да му направи умствена сонда и да...

— Ако Деймар беше тук — прекъснах я, — щеше още да клечи в двореца и да проучва вътъците на чергите, докато войската им се упражнява по мерене в гърба му.

— Той обича ли черги? — попита Айбин.

— Добре — каза Алийра. — Ще уведомя Мороулан за забавянето ни. Заливът е със стръмен връх в единия край и горичка тънки високи дървета в другия. Широк е около четвърт миля, с едно голо островче в средата.

— Заливът на Тъмната жена — каза Айбин. — Няма проблем.

— И не забравяй — припомних му. — Това е...

— Нож. Знам.

След което ни поведе. Движихме се бавно, но стабилно и не се натъкнахме на някой, който да е тръгнал да ни търси. Айбин на пръв поглед вървеше съвсем безцелно, без да гледа къде върви и без да спира, за да се огледа за ориентири. Стоях плътно зад него, готов да мушна ножа в бъбрека му при първия признак, че ни е предал. И да го

разбираше, не го показва с нищо, и някъде в късния следобед най-после видяхме заливчето, с един самотен кораб, закотвен в средата.

Изчакахме сред дърветата, които стигаха чак до плажа, докато ни изпратят лодка. Коути все още почти не беше ми проговорила.

Той стоеше на носа — горд и невъзмутим драгар. Орките ни помогнаха да се качим без излишни въпроси и само малцина от тях си позволиха да ни изгледат мрачно. Подозирам, че това можеше да се обясни с Чернопрът, прибран в ножницата на хълбока му. Никой не иска да е в интимна близост с моргантско оръжие, а Чернопрът бе едно от онези оръжия, за които оцелелите пишат тъжни песни.

Двамата с Алийра бяха нещо като братовчеди, и двамата от дома на Дракона, което означаваше, че предпочитат хубавата битка пред хубавото ядене — моето определение за лудост. Бяха млади според драгарските представи, на не повече от петстотин години. Щях да изживея целия си живот, докато те все още щяха да са си млади, но няма смисъл да се задълбочаваме в това. Той носеше черното и сребристото на дома на Дракона, с леко наблягане на черното, тя наблягаше на сребристото. Тя беше ниска и бърза. Той беше висок и също толкова бърз. Бяхме станали приятели на Пътеките на мъртвите. Добре де, стриктно казано, това не е точната истина, но все едно. Имаше някои неща, които ни правеха приятели, независимо от различията във видовете, Домът, класата и колко високо ценим яденето, но и това няма значение. Важното е, че той беше тук и ни чакаше, когато двамата невзрачни орки ни докараха на кораба.

Изгледа Айбин с любопитство, но не попита кой е и какъв е. Издаде отривиста заповед и корабът леко се полюшна, разклати се, обърна и потегли. Отдалечихме се от острова съвсем чисто, все едно че бягството изобщо не беше кой знае какъв подвиг. Което, предполагам, всъщност си беше точно така, въпреки изпънатите ми нерви.

Гледах смаляващото се петно на Грийнери на ръждивочервения хоризонт и макар да не бях забелязал как се беше свило сърцето ми, усетих, че се отпуска. Огледах екипажа и останах леко разочарован, че не виждам познати лица; странно защо нямаше да имам нищо против да се натъкна на Юинта или на някой друг от „Гордостта на Чорба“. От

друга страна, не ми прилоша от вълнението, въпреки че вече не разполагах с талисмана, който ми беше помогнал на идване.

Щом платната се издуха и повлякоха кораба, водните пръски ме удариха в лицето и очите ме засърбяха. Мороулан стоеше до мен, Алийра — до него. Айбин стоеше отпред, при носа, и правеше нещо с барабана си. Коути не се мяркаше никаква.

— Дълга ти едно, Мороулан — казах.

— Обезпокоен съм — промълви той.

— Че ти дължа ли?

— Деймар каза, че не можал да поддържа връзката с теб.

— Да, и аз мислех за това.

— Чувствам, че на този остров има нещо.

— Има някаква причина да се прекъсне връзката ни към Глобуса — намеси се Алийра. — Не е разстоянието.

— Недолюбвам това — въздъхна Мороулан.

— Кво?

— Казва, че не му харесва — поясни Алийра.

— О!

Мороулан се размърда леко, без да откъсва очи от острова. Дългите му пръсти потъркаха големия рубин на сребрилата му туника. Погледнах назад. Островът вече почти не се виждаше. Лойош беше на рамото ми. „Роуца къде е?“, попитах го.

„Остана вкъщи“.

„Не си пада много по океани, а?“

„Предполагам. Но и тя се безпокоеше за теб“.

„Радвам се да го чуя. Доста си полетял, докато стигнеш брега“.

Не ми отговори веднага. В ума ми нахлуха образи, които много приличаха на съня от предната нощ. Въображаемите ми криле още боляха.

„Тревожех се за теб, шефе“.

„Да. И аз“.

Оставих Мороулан и Алийра и тръгнах по палубата да намеря Коути. Тя гледаше океана напред. Тук пръските бяха по-тежки — едри капки вместо фина мъгла. Нощта се промъкваше след късния ден.

— Май не се доверяваш на приятеля си — каза тя.

— Така е.

— Тогава защо го взе?

— Ако не ни играят някаква игра, дължа му го.
— Разбирам. Ти винаги плащаш дълговете си, нали, Влад?
— Долавям известна ирония в гласа ти.
Тя не ми отговори.
— Ти ме спаси — казах след малко.
— Съмнявал ли си се?
— Не знаех дали ще можеш. Не знаех, че Лойош ще може да прелети над толкова много вода.
— Сигурно ти е било трудно.
— Не толкова трудно, колкото... — Замълчах, огледах ноктите си и добавих: — Не беше толкова зле.
Тя кимна, все така без да ме поглежда.
— Радвам се, че революцията можа да се лиши от теб за няколко дни — казах.
— Не се заяждай.
Прехапах устна.
— Всъщност не исках да прозвучи точно така.
Тя кимна отново. Вляво се чу силен плясък. Сигурно пак орки, но ги бях пропуснал. Коути заговори тихо, тъй че едва можех да я чуя над скърцането и воя на вятъра.

*— Минаващите часове обличат
халатите със сивото на здрача.
Деня да спра с нелепата задача
седя, посърнала и необичаща.*

*Горчива приказка от мен изслушана,
с която мислех, че урока съм си взела,
отваря рани, за които съм се клела,
че са нечестни, нито са заслужени.*

*А утре ще започнем пак, обаче,
да режем вени, думите да казват,
че болката ни озарява, не наказва,
облечени в халатите на здрача.*

След дълга пауза, включваща подмятане на кораб и порене на вълни, промърморих:

— Звучи източняшко.

— Мое е.

Погледнах я. Стоеше неподвижно.

— Не знаех, че пишеш поезия.

— Не е кой знае какво... Не. Извинявай. Хрумна ми преди няколко нощи, както си седях и се безпокоях за теб. Или може би се чудех дали не трябва да се безпокоя повече за теб. Не знам кое.

— Горчива приказка — съгласих се. — Какво означава това?

Тя сви рамене.

— Откъде да знам?

— Нали си го съчинила.

— Да. Е, и да има нещо скрито, което съм искала да кажа, не знам какво е.

— Ако ти хрумне някоя идея, кажи ми.

Ъгълчето на устата ѝ се кривна.

Погледах още малко как океанът си върши океанските работи. Нагоре-надолу, насам-натам, общо взето — наникъде. Такива работи.

— Опитвам се — каза Коути — да измисля нещо дълбоко и философско за вълните, но нещо не ми се удава.

— Все ще измислиш нещо.

Тя поклати глава.

— Не, наистина искам. За това как започват отнякъде и как се приближават, после те подкарват нанякъде и продължават, но ние не знаем какво ги е причинило или откъде идват, или... ами нещо такова.

— Ммм.

— Ти вдигна много вълни, нали, Влад?

— Общо ли говориш, или в частност?

— И двете, предполагам. Не, в частност.

— Да нямаш предвид цялата тази работа от последните няколко месеца, с организацията, с Империята и твоя приятел Кели?

— Да.

— Мда, май вдигнах много вълни. Нямах голям избор обаче.

— Предполагам.

— Чудя се какво ли ми гласи Херт.

— Казват, че се бил оттеглил и си карал кефа с онова, което си му дал за Южна Адриланка.

— Южна Адриланка — повторих. — Източняшкото гето.

— Да.

— И сега аз съм този, който я ръководи.

— Не цялата.

— Права си. Само незаконните части.

— Ще ги прочистваш ли?

— Дали не долавям нотка на ирония в гласа ти?

— Нотка? Не. Цяла симфония, може би.

— Мислиш, че не мога, или не мислиш, че ще го направя?

— Не мисля, че можеш.

— Кой ще ме спре?

След може би цяла минута тя каза:

— Какво значи да я прочистиш? Всъщност кои незаконни дейности смяташ да продължиш?

— Онези, които хората искат. Ще се погрижа хазартът да е честен, домовете с курви да са чисти и с момичетата да се отнасят добре, заемите да са с разумна лихва и...

— Как може хазартът да е честен за хора, които изобщо не могат да си позволят хазарт? Каква полза от доброто отношение с хора, които са принудени да продават телата си? Какво значи разумна лихва на заем за някой, който е влязъл в дълг, защото е загубил всичко на твоите маси, и как ще го събираш от онези, които не могат да го платят?

Свих рамене.

— Все едно, ще трябва да продължи. Аз ще съм по-добър от всеки друг.

— Мисля, че чу мнението ми.

— Не мога да реша проблемите на целия свят. Твоят приятел Кели също не може, колкото и да си въобразява, че може.

— Обръщал ли си внимание напоследък? Виждаш ли какво става?

— Какво да видя? Паради на текла по улиците? Хора из парковете, които си крещят неща, за които вече са се съгласили помежду си? Плакати, на които пише глупости?

— И вече има стражи на феникс, които ги наблюдават, Влад. Казвам, стражи на феникс — а не текла, на които са раздадени копия.

Това означава, че са уплашени, Влад, а това означава, че не смеят да използват мобилизирани. Не допускаш ли, че може би разбират нещо, което на теб ти убягва? Преди три недели, дори преди две, всичко това го нямаше, освен в Южна Адриланка. Сега можеш да го видиш отчасти дори по Долен Кийрон. При тази скорост какво ще стане след още две недели? А след два месеца?

— Няма да е кой знае какво, според мен.

— Знам, че мислиш така. Но може би...

— Не, не искам да споря за проклетата ви революция.

Тя сви рамене.

— Ти повдигна въпроса.

— Можем ли да поговорим за нас?

— Да — отвърна ми тя, но усетих, че след всичко това нямам какво умно да кажа.

Корабът се гмурна надолу, вълните пред нас се разцепиха и се събраха зад нас все едно, че изобщо не беше ни имало. Искаше ми се да кажа нещо дълбоко и философско за това, но не ми хрумна нищо.

— Ще ида да поспя. Ако Айбин почне да барабани, хвърли го през борда. — Тръгнах на зигзаг с вълните, докато не намерих стълбата, водеща в отсека под палубата. Намерих си място, където да се изпъна, завих се с някакво одеяло и се оставих люшкането на кораба да ме приспи.

Десетина часа по-късно същото люшкане ме събуди. Олюлях се по стълбата, треснах рамото си в нещо метално, което някой идиот беше завързал на стената, ожулих се, когато стъпалото ми се изплъзна от стълбата, и се добрах до палубата. Мороулан все още беше там, където го бях оставил. Оранжево-червеното небе се беше скрило зад ниски сиви облаци, а вятърът бе станал много лют. Наметалото на Мороулан плющеше яростно около него и му придаваше романтичен вид. Аз самият все още бях в безформения затворнически халат, иначе и аз щях да изглеждам романтично. Със сигурност. Тръгнах полека към него, като се държах за перилото.

— Сурово море — казах. Почти виках, за да надмогна рева на водата и вятъра и прашенето на дървото. Той кимна. Огледах се и

изведнъж си помислих колко крехко нещо е корабът. — Нещо неестествено ли му има на времето?

Той ме изгледа странно.

— Защо питаш?

— Честно казано, не знам. Има ли му?

Мороулан поклати глава.

Лойош кацна на рамото ми. „Буря ли ни предстои?“, попитах го.

„Аз откъде да знам?“

„Мислех, че животните имат инстинкти за такива неща“.

„Ха!“

„Какво мислиш за приятеля ни Айбин?“

„Не знам, шефе. Забавен е“.

„Мда“.

Проверих часа по връзката си с Глобуса, разбрах, че е много преди обяд, но далеч след времето, по което обикновено закузвам, и осъзнах, че съм гладен. Отворих уста да питам Мороулан за ядене и изведнъж ме осени.

— Имам отново връзка с Глобуса!

Мороулан кимна. Адски разговорливо копеле.

— Кога стана?

— Някъде през нощта.

— Е, това поне е някакво облекчение. Нещо за ядене има ли?

— Долу има хляб и сирене, плодове и сушена кетна.

— Ще свърши работа. Не можем ли просто да се телепортираме
вкъщи оттук?

— Давай. Аз не бързам.

— Ако се натъкнем на буря...

— Решил съм да не го правим.

— Аха. Е, все едно.

Слязох долу, намерих храната и постъпих с нея както ѝ се полага.

Когато зората на следващия ден разсипа ръждивооранжевите си оттенъци вдясно от нас, град Адриланка изникна от хълмовете Бели рид и разтвори залива и пристанището си като skut, за да ни посрещне. Моряците ни хвърляха, особено на Мороулан, много гадни погледи, защото разбираха, че той е нагласил ветровете да ни докарат толкова

бързо, а орките, както съм научил, вярват, че ако някой си играе с ветровете, природата ще му отмъсти при първия удобен случай. Може би са прави. Но Адриланка, взряна отгоре към нас като огромна бяла птица, с околните скали вместо криле, а за глава — имението на Даро, графинята на Бели рид, като че ли не се притесняваше. Аз също, впрочем.

След като подминахме Скалата на фара, екипажът извади от морето ведро вода и го изля на палубата — ритуал, на който винаги съм се чудил, тъй като знам, че Адриланка е единственото пристанище, в което се извършва. Направиха го механично, след което почнаха да приготвят възета и да правят разни други моряшки неща, които не разбирах повече, отколкото последния път, когато ги гледах.

Всъщност не ги гледах чак толкова. Алийра беше до мен, Мороулан до нея, с Айбин от другата ми страна и Коути малко подалече. Лойош беше на дясното ми рамо, Чудех се какво ли минава през умовете им, докато градът растеше пред нас, сграда след сграда... Стария замък, където Тримата барони практикували странните си магии при царуването на атира преди няколко цикъла; „При Мичаагу“, може би най-добрият ресторант в Империята след „При Валабар“; Винената борса, тромава кафява сграда, построена от камък и врязана дълбоко в хълма.

А зад тях — градът. Или по-скоро градовете, защото за всеки от нас той бе различен... Алийра и Мороулан, които не живееха там, познаваха Имперския дворец и обкръжаващите го Велики домове; съвършено поддържан парк в подножието на хълмовете Седлото. Айбин вероятно виждаше толкова странно, диво и непознато място, колкото беше изглеждал за мен неговият остров. Коути щеше да вижда Южна Адриланка, източняшкото гето с неговите бордеи, вонята и откритите пазари, и източняците, които винаги ходеха на пръсти, готови да побягнат от стражата на дома Феникс или от някой авантюрист дзур, или дявол знае от какво още. Аз виждах града, където живеех, където горчивото на жестокостта се смесваше със сладкото на лукса и където вървиш с широко отворени очи или за да сграбчиш минаващата покрай теб щастлива възможност, или за да се опазиш ти самият да не се окажеш такава.

Тези градове израстваха пред нас, един и в същото време — много, и докато гледахме, ставаха все по-големи и по-открийми.

Привлякоха погледа ми и го задържаха. Някакъв човек на кея даде на кораба ни сигнал с един черен и един жълт флаг и го насочи към кея.

Бях у дома и се страхувах, а не знаех защо.

ВТОРА ЧАСТ БИЗНЕС СЪОБРАЖЕНИЯ

ШЕСТИ УРОК

ОТНОШЕНИЯ С НЕПОСРЕДСТВЕНОТО НАЧАЛСТВО I

— Хората започват да питат за теб, Влад — каза Крейгар две минути преди вратата пред нас да изгърми.

Бях вече на три дни разстояние от Грийнери. Коути беше отишла да се види със стария си приятел Кели и неговата весела банда сбърканияци, а аз се бях върнал да си оправям бизнеса и да се опитам да прочистя Южна Адриланка, без да попълвам формуляра „Опис на дълговете към Империята“. (Това е шега; Империята не би приела дългове от джерег; просто ми хрумна, че трябва да го уточня.)

Напредъкът по всички фронтове беше нулев. Тоест двамата с Коути продължавахме да се опитваме да си говорим и продължавахме да се въртим в омагьосан кръг. Все още си нямах кантора в Южна Адриланка и не разполагах със сигурни донесения оттам. Вийра все още не ми се обаждаше. Не знаех какво мисли Айбин за Адриланка, тъй като той много не говореше. Все още се чудех дали е шпионин. Бях обяснил ситуацията на Крейгар, който ми предложи да накарам Деймар да му сондира ума. Това ме накара да изпитам неудобство, а и не знаех дали изобщо ще се получи. Обсъждахме различни възможности, когато Крейгар изведнъж каза:

— Това не е толкова важно. Все едно, имаме по-належащи проблеми.

— Като например? — попитах аз и точно тогава той ми каза:

— Хората започват да питат за теб, Влад.

— Кои хора?

— Не знам, но е някой над тебе в организацията.

— За какво пита?

— За оная група източници и твоите отношения с тях.

— Хората на Кели?

— Да. Някой се страхува, че си се замесил с тях.

— Можеш ли да разбереш... какво беше това? Чу ли нещо?

— Мисля, че да.

„Какво става, Мелестав?“

„Някакво вълнение долу, шефе. Да проверя ли?“

„Не, стой на място засега“.

„Окей. Ще ти се обадя, ако...“ Прекъсна връзката или му я прекъснаха. За миг ме жегна болка в главата все едно, че го бяха ударили.

Извадих кама в дясната си ръка и я сниших зад бюрото. След това се чу тропот, Лойош изпищя в ума ми и после вратата изгърмя. На прага стояха шестима джереги, всички въоръжени. Мелестав висеше отпуснат между двама от тях. По челото му имаше кръв. Очите му примигаха като свещ, която се чуди дали не трябва да изгасне, но после се фокусираха. Той улови погледа ми, извърна глава към биячите, които го крепяха под мишниците, изгледа ги строго един по един, после ме погледна отново. Направи жалък опит да се усмихне и каза:

— Искат да се видят с теб, шефе.

Задържах ръцете си под бюрото и огледах натрапниците. Бях озадачен. Разбирах, че не са дошли да ме убият, тъй като бяха твърде много за такова нещо. От друга страна, се съмнявах, че намеренията им са приятелски.

Един от тях, сравнително нисък джерег с къдрава рижа коса и топчести очи, каза:

— Вдигни си ръцете да можем да ги виждаме.

Пуснах още една кама в лявата си ръка и рекох:

— Предпочитам да не го правя, благодаря.

Той погледна многозначително към Мелестав. Свих многозначително рамене.

— Един човек иска да се види с теб.

— Кажу му, че не одобрявам начина, по който праща поканата си.

Топчести очи ме изгледа за миг и каза:

— Не сме убили никой от хората ти — все още. А господинът, който иска да те види, бърза. Вероятно е в твой интерес все пак да ми покажеш ръцете си. — Говореше все едно че нещо му е заседнало в гърлото.

— Добре — отвърнах и вдигнах ръцете си. Все още стискаха камите. Предполагам, че не го беше очаквал.

Топчести очи се окашля, което не му помогна особено. После каза:

— Искаш ли да ги оставиш тези неща, или да уредим нещата още сега?

Те — шестима, аз — един. Добре. Съвсем съзнателно се обърнах и хвърлих камите, една по една, в центъра на мишената на стената. После отново се обърнах към тях, скръстих ръце и рекох:

— Сега какво?

— Идваш с нас — каза той и кимна на един кокалест джерег... приличаше на направен от корабно въже, цялото на възли. Последният извъртя няколко пестеливи жеста с ръце и усетих, че телепортът се задейства. Стиснах зъби заради гаденето и се зачудих кой може да си позволи толкова небрежно да наеме магьосник, който е в състояние да телепортира седем души наведнъж. А може би не беше толкова небрежно, колкото изглеждаше. Може би... но беше твърде късно за подобни разсъждения.

Тяло и дух преминаха през ситото и изникнаха, повече или по-малко същите, в една част на града, която ми беше позната, пред един дюкян за скъпоценни камъни, който също ми беше познат.

— Торонан — казах.

Не си направиха труда да ми отговорят, но пък и аз не бях го произнесъл като въпрос.

Влязохме тържествено в дюкяна, където един тип, на външност и по облекло от дома Криота, правеше с дългите си пръсти разни неща със сребърна жичка и извити клещи. Знаех от достоверен източник, че въпросният „криота“ има поне три убийства в списъка си; но си играеше ролята усърдно и дори не ни погледна, докато минавахме.

Стомахът ми, който винаги се обръща при телепорт, вече се беше успокоил достатъчно, за да се притесня, че Лойош бе твърде далече, когато телепортът се задейства. От друга страна, какво можеше да направи той? Стигнахме до една врата в дъното на коридора и един от придружителите ми почука.

— Влизай — чу се приглушен глас отвътре и той отвори вратата. Торонан беше шефът ми, един вид. Тоест моят район влизаше в неговия и той получаваше парче от всичко, което правех. В замяна на това не бях притесняван от никой, който би се опитал да пробие в моя район, и разполагах с предимствата на Джерегската връзка в двореца.

Кабинетът му не беше нито особено впечатляващ, нито се набиваше на очи. Нямахме мишена за ножове като мен, нямахме псиотпечатъци на семейството му или пейзажи с леко заоблени хълмове, по които щастливи текла копаят с мотики по нивите. Само един шкаф за книги с грижливо подредени няколко папки, дървено бюро с лъскав плот и спретнато подредени пачи пера в единия край, мастилница, хартия и преса с попивателна в другия, един поднос с мезе в десния ъгъл, кана вода и полупълна чаша до нея, бутилка бренди с шест чашки близо до каната. Друг стол нямахме, въпреки че в помещението имаше място за още няколко. Прозорци също нямахме, но това не беше изненадващо. Джерегският обичай забранява убийство в и около нечий дом; нищо не казва обаче за нечие работно място.

Самият Торонан беше дребен, с нервен поглед, с почти невидими очи и тънки устни. Поведението му можеше да накара човек да си помисли, че е слаб и безвреден, какъвто не беше. Когато влязох, той стана, постави някаква папка в книжния шкаф и ми кимна да седна. Седнах, той също, след което кимна на придружителите ми. Те излязоха и затвориха вратата. Хареса ми това, че прибра папката, над която работеше — някои обичат да се правят на важни, като не ти обръщат внимание известно време.

— Знаеш ли, можеш да поръчаш да ти сложат колелца на тоя стол, за да се изтъркулваш до рафта, без да ти се налага да ставаш — казах. — Аз така правя. Спестява време, нали разбираш.

— Не. Това е единственото упражнение, което правя напоследък — отвърна той. — Гласът му беше плавен и дълбок, като на бард. Винаги ми се е искало да го чуя как пее.

— Разбирам.

Той закова очите си в мен. Това, че вратата беше откъм гърба ми, будеше неприятни чувства. Обикновено не ме притеснява, тъй като повечето пъти Лойош е с мен.

След малко той поклати глава.

— Колко време мина, баронет? Три години, откакто работиш за мен?

— Толкова някъде.

Той кимна.

— Печелеше съвсем добре, копчетата ти винаги бяха лъснати и не си разливал вино, когато сервираш. Имаше хора в организацията,

които ги изнервяше, че някакъв източник се опитва да ръководи територия, но аз им виках: „Дайте му възможност на момчето, да видим какво може“ и ти се справяше съвсем добре.

Това като че ли не изискваше отговор, затова изчаках.

— Разбира се — продължи той, — имаше и малки неприятности от време на време, но доколкото мога да преценя, не ги започваше ти. Не си бил прекалено алчен и не позволяваше да ти се качват на главата. Парите постъпваха редовно, счетоводството ти беше балансирано. Това добре.

Отново замълча. Отново изчаках.

— Но напоследък — продължи той — чувам неща, които не ми харесват. Да имаш някаква представа какво чувам?

— Чул си, че преяждам на вечеря? Не е вярно, шефе. Аз...

— Не се опитвай да ми се правиш на смешен. Чух, че имаш връзки с някаква група източници, които искат да докарат преждевременно управлението на текла или може би искат направо да отхвърлят целия Цикъл, или нещо от този род. Подробностите не ме интересуват. Но тези хора, техните интереси не съвпадат с нашите. Дотук ясен ли съм?

Загледах се в тавана. Мъчех се да си избистря нещата. Факт беше, че аз самият всъщност нямах нищо общо с тези хора, само дете жена ми се падаше една от тях. Но от друга страна, нямах никакво желание да се обяснявам, така че казах:

— Да ти кажа честно, смятам, че тези хора са съвсем безопасни сбърканяци.

— Империята не мисли така — каза той. — И има някои хора над мен в организацията, които също не мислят така. И има някои, които искат да знаят какво правиш ти при тях.

— Току-що поех интересите на Херт в Южна Адриланка — отвърнах. — Защо да не отпуснем малко, да видим как ще изглеждат доходите и тогава да решим?

Той поклати глава.

— Това не можем да го направим. Имперските ни връзки съобщават, че... все едно, не е нужно да знаеш подробностите. Трябва да се погрижим никой в организацията да не се забърква с тези хора.

— Разбирам.

— Мога ли да получа уверението ти, че в бъдеще няма да се замесиш с тях?

Гледаше ме много твърдо. Почти се почувствах заплашен.

— Я ми кажи нещо, шефе — казах. — Защо всеки път, когато говоря с някой по-високо в организацията, правите едно и също? В някое специално училище ли ходите, или какво?

— Не бих казал, че съм много високо — отвърна той.

— Сега пък се правим на скромни. Не, взимам си думите обратно. Демона например не говори като вас.

— Как говорим ние?

— О, знаеш. С насечени изречения, все едно че набивате само фактите и нищо друго.

— А действа ли?

— Май да.

— Е, значи ти е ясно.

— Но ако и аз се издигна толкова високо и почна също да говоря така? Притеснява ме. Май ще трябва да си променя всички планове за бъдещето.

— Баронет, знам, че си много забавен. Няма нужда да ми го доказваш. И знам, че си много корав също така, тъй че и това няма нужда да ми го доказваш. Но хората, с които си имам работа по този въпрос, не се интересуват от тарикати и са много по-корави от теб. Дотук сме наясно, нали?

Кимнах.

— Добре. Сега можеш ли да ми дадеш някакви уверения за тези източници?

— Мога да ти кажа, че не ме харесват. Аз също не ги харесвам. Нямам никакви намерения да имам нещо общо с тях. Но вече контролирам този район и ще го управлявам както намеря за добре. Ако това ме докара до контакт с тях, не мога да ти кажа как ще се оправя, докато не стане. Това е най-доброто, което мога да направя.

Той кимна замислено, без да откъсва поглед от мен. После каза:

— Не съм убеден, че е най-доброто.

Издържах погледа му. Бях въоръжен и той го знаеше, но все пак се намирах в неговия кабинет, в единствения стол, който имаше. Ако беше направил в кабинета си половината неща, които аз бях направил

в своя, можеше да ме убие, без да му мигне окото. Но понякога е безопасно да не отстъпваш, така че повторих:

— Това е най-доброто, което мога да направя.

— Добре — заяви той. — Ще оставим нещата дотук и ще видим какво ще стане. Остави вратата отворена на излизане. — Стана с мен и ми кимна вежливо. На излизане от сградата магьосникът, който ме беше пренесъл тук, предложи да ме телепортира обратно. Отклоних предложението. Беше само две мили.

— А бе краката ми нещо са отекли — каза Крейгар.

Магьосникът подскочи има-няма двацет стъпки нагоре. Аз успях да се сдържа макар и с усилие.

— Ти откога си тук? — попита чворестият.

Крейгар го погледна учудено.

— Ти ме телепортира. Би трябвало да знаеш.

— Извинявай, днес май ще повървим пеш — казах.

И тръгнах, преди магьосникът да реши какво да прави. Щом се отдалечихме на безопасно разстояние, се посмяхме здраво.

Късно след полунощ Коути най-после се върна. Роуца прелетя от рамото ѝ и поздрави Лойош, докато Коути хвърли ръкавиците си на лавицата в хола, тръшна се в края на дивана, смъкна ботушите си, разтри пръстите на краката си, протегна се като котка и каза:

— Още не си легнал.

— Четох — отвърнах ѝ и вдигнах за доказателство тежкия том.

— Какво?

— Сборник есета от оцелели след Бедствието на Ейдрон и ранните години на Междуцарствието.

— Добри ли са?

— Някои. Повечето обаче нямат нищо общо с Бедствието на Ейдрон или с Междуцарствието.

— Драгарите са си такива.

— Да. Повечето обичат да говорят за неизбежността на катаклизма след един Велик цикъл или за „Истинския и окончателен смисъл на прераждането на Феникса“.

— Скучно.

— И е така, в по-голямата част. Има и няколко добри. Един атира, Бройн, твърди, че имало някакъв опит да се използва магьосничество по време на Междущарствието, когато било почти невъзможно, и това тласнало магьосниците да развият умения, които правят днешното магьосничество много по-могъщо.

— Интересно. Значи не смята, че Глобусът се е променил с това, че е стигнал до Залите на Съда?

Кимнах.

— Теорията изглежда привлекателна.

— Така е. Странно, че не ми е хрумвало досега.

— На мен също. Да си виждала гостенина ни?

— Напоследък не. Сигурно е добре.

— Предполагам. Не е от тези, които сами си докарват неприятности. Все още се чудя дали не е шпионин.

— Интересува ли те?

— Интересува ме да не ме е пратил за зелен хайвер. Иначе не. Не изпитвам кой знае какво чувство на лоялност към Империята, ако питаш за това.

Тя кимна и се протегна отново, с ръце над главата. Косата ѝ, дълга, кафява и леко къдрава в края, се беше разрошила приятно, а тъмната ѝ кожа я правеше да изглежда винаги малко като в полусянка. Копнеех за нея, но бях започнал да свиквам. Може би бях започнал да свиквам да не виждам лекото кривване на устната ѝ, когато подхвърлеше иронична забележка, или как поглеждаше към тавана с отметната глава, със сбърчено чело и китките, скръстени в скута ѝ, когато сериозно се замислеше за нещо. Може би щях да свикна с това. А може би не.

Гледаше ме, с големи и питащи очи, и се чудех дали се досеща какво мисля.

— Можеш ли да ми кажеш какво замислят твоите хора? — попитах.

Изражението ѝ не се промени.

— Защо?

— Днес ме привикаха. Искат да ги уверя, че не сътруднича на Кели. Мисля, че нещо става с Империята, а организацията мисли, че нещо става в Южна Адриланка.

Погледът ѝ не се откъсна от моя.

— Няма нищо особено за казване.

— Значи твоите хора *все пак* замислят нещо.

Гледаше ме с празен поглед, което значеше, че премисля нещо, най-вероятно колко да ми каже, и не иска мислите ѝ да се изпишат на лицето. Накрая каза:

— Не е това, което имаш предвид. Да, ние се организираме. Строим. Вероятно си забелязал някои неща в района си.

— Малко — отвърнах аз. — Но не мога да преценя колко е сериозно, а и не ми трябва да знам.

— Смятаме, че нещата ще избухнат скоро. Не мога да ти дам подробности за...

— Колко скоро?

— Колко скоро какво? Въстание? Не, нищо такова. Влад, разбираш ли колко лесно е за Империята да разбере какво става?

— Шпиони?

— Не, въпреки че и това е възможно. Имам предвид, че магиите за подслушване през стени са много по-на разположение на Империята, отколкото магиите за противодействие на нас.

— Сигурно. — Не казах колко трудно ми е да си представя, че Империята ще се притесни чак толкова, че да си прави труда — нямаше да го приеме много добре. Но като си помислиш, при толкова много стражи наоколо можеше и да не съм прав.

— Добре — продължи тя. — Това означава, че дейността ни всъщност не може да остане тайна. И тя не е. Когато съставяме планове, ние приемаме, че Империята може да разбере за тях още докато се съставят. Така че не крием нищо. Въпроси като „Колко скоро?“ не означават нищо, тъй като единственото, което правим, е да се подготвяме. Кой знае? Утре? Следващата година? Условиата за...

— За условията знам.

— Да. Знаеш.

Изгледах я за миг и се помъчих да измисля какво да кажа. Не можах, вдигнах книгата и се престорих, че чета.

След около час Айбин почука на вратата и влезе. Първо показва главата си като боязлив текла, усмихна се срамежливо и седна. Беше пъхнал барабана си под мишницата, а с него и нещо, което ми заприлича на свитък.

— Свири ли? — попитах го.

Той кимна, после каза:

— Намерих ей това. — И разви рулото.

— Прилича на кожа — рекох.

— Така е — каза той. — Телешка кожа. — Изглеждаше необичайно възбуден.

— Нямате ли крави на острова? Сигурен съм, че видях.

— Но виж колко е тънка само!

— Прав си — вярно, че е почти прозрачна. Да не би тукашните крави да са по-различни от вашите?

Той поклати нетърпеливо глава.

— Разликата е в обработката. Не бях виждал толкова тънка телешка кожа. Тънка е като рибешка, и е по-топла.

— По-топла ли?

— Затова онези големи барабани звучат толкова хубаво.

— Кои големи барабани?

— Онези пред двореца, дето ги бият всеки ден да известяват за церемониите и разни други работи.

— Така и не съм ги забелязал.

— Не си? Огромни са, ей толкова. — Разпери ръце да ми покаже. — И свирят по десет наведнъж, и...

— Ох, вярно, че съм ги чувал — заедно с роговете, при Отброяването на всеки ден.

— Така ли се нарича? Но сега вече знам защо барабаните им звучат така. Телешка кожа. Нямаше да го повярвам. Но и заради тукашния въздух звучат толкова добре.

— Какво му е на тукашния въздух?

— Сух е. Откакто дойдох, така и не можах да си настроя барабана да свири хубаво.

За пръв път чувах някой да казва, че въздухът на Адриланка, град на морския бряг, бил сух.

— О!

— А защо носят онези маски?

— Кои?

— Барабанчиците.

— Хм. Не знам.

Той кимна и се повлече към синята стая. Докато излизаше, търкаше между пръстите си парчето кожа, стиснал барабана си под

мишница.

Коути ме гледаше, но не можах да разгадая физиономията ѝ.

— Телешка кожа — казах ѝ. — Правят си барабаните от телешка кожа.

— Нищо странно, след като го научи човек.

— Може би това е проблемът ни обаче. Може би въздухът тук е твърде сух за нас.

Тя се усмихна леко.

— Отдавна го подозирам.

Кимнах и отново се отпуснах в стола си. Роуца кацна на ръката ми и ме изгледа въпросително.

— Телешка кожа — казах ѝ и тя отлетя.

Седях в долната източна дневна на Черен замък и гледах Мороулан. Седнал, не изглеждаше толкова висок.

— Какво има, Влад?

— Искам да поговорим за революция.

Той килна глава на една страна и веждите му хвъркнаха към челото.

— Моля?

— За революция. Селско въстание. Насилие по улиците.

— И какво?

— Възможно ли е да се случи?

— Определено. Случвало се е.

— Успешно ли?

— Зависи от значението, което влагаш в тази дума. Имало е господари, които са били избити от селяните си. По време на Войната на бароните имаше един случай, при който цяло графство — мисля, че беше Дълга трева — беше превърнато в...

— Имам предвид по-дълготраен успех. Могат ли селяните да вземат властта и да я задържат?

— В Империята?

— Да.

— Невъзможно. Не и преди Цикълът да посочи текла, във всеки случай, което ще стане след няколко хиляди години. Дотогава всички ние ще сме покойници.

- Съвсем сигурен ли си?
- Че ще сме покойници?
- Не, че не може да се случи.
- Сигурен съм. Защо?
- Тази група революционери, с които се е забъркала Коути...
- Ах, да. Сетра ми спомена нещо за тях преди няколко недели.
- Сетра? Че тя откъде знае?
- Защото е Сетра.
- Мм. Какво каза?

Мороулан помълча, загледан в тавана да си припомни.

— Много малко всъщност. Като че ли беше загрижена, но не знам защо.

— Може би трябва да поговоря с нея.

— Може би. По-късно тази вечер ще прескочи насам, да обсъдим войната.

Устните ми се свиха намръщено.

— Каква война?

— Е, още не е избухнала. Но съм сигурен, че си чул новината.

— Не — отвърнах колебливо. — Каква новина?

— Един имперски товарен съд, „Песента на облаците“, е бил ударен с таран и потопен вчера от нападатели от Грийнери.

— От Грийнери? — повторих и преглътнах жлъчката. — О!

СЕДМИ УРОК ДЪРЖАВНИ ВЪПРОСИ I

Мороулан, Алийра и моя милост обядвахме в малка пристройка, открита към тераса с изглед към земята на една миля надолу. Гледката я отбягвах. Готвачите на Мороулан бяха приготвили студена супа от патица с кимион, студени плодове асортни, кетна с дива мента и мед, пресни зеленчуци с джинджифил и чесън и вафлички, натопени в ягодово желе. По стар навик с храната Мороулан предложи няколко вина, вместо да избере по едно за всяко блюдо. Спрях се на бяло сухо от Жълтия бряг и останах на него през целия обяд, с изключение на десерта, при който превключих на това, което дядо ми щеше да нарече сливово бренди, но което драгарите наричат сливово вино.

Темата беше войната. Зелените очи на Алийра грееха лъчезарно, докато разсъждаваше за пехотни десанти на Грийнери, а Мороулан говореше замислено за морски експедиции. Аз продължавах да се опитвам да разбера защо става всичко това. След като няколко пъти отхвърли пренебрежително въпроса ми, Алийра каза:

— Откъде можем да знаем защо са го направили?

— Добре де, не е ли съществувала някаква комуникация между Империята и острова?

— Може би — каза Мороулан. — Но нищо не знаем за нея.

— Би могъл да попиташ Ноуратар.

— Не е необходимо — каза Алийра. — Тя сама ще ни каже каквото може и когато може.

Погледнах намръщено чинията си и гаврътнах чашата. Обикновено не изпивам виното си на екс... имам навика да отпивам глътка по глътка. Алийра, която държи чашата си като птиче, с два пръста, според етикета, на маса отпива деликатно, но когато е на открито, както ми се е случвало да я видя, гълта като нормален човек. Мороулан винаги държи чашата в шепата си и отпива на бавни, дълги глътки, като не откъсва поглед от лицето, с което говори. Сега гледаше мен. Остави чашата си, която съдържаше нещо гъсто и тъмночервено, и рече:

— Защо те интересува толкова?

Алийра изсумтя още преди да успее да си отвори устата.

— А ти какво мислиш, братовчеде? Нали той беше точно там и всички го гонеха. Иска да разбере дали причината за случващото се сега е онова, което е направил. Не знам защо трябва да го интересува, но явно, че това иска да разбере.

Свих рамене. Мороулан кимна замислено и попита:

— А ти какво направи?

— Не си струва да го обсъждаме.

— Вероятно е убил някого — каза Алийра.

— Да не си убил някоя важна особа, което да е предизвикало гняв към Империята? — попита Мороулан.

— Хайде да сменим темата — казах.

— Както желаш.

Джинджифилът и кимионът бяха преобладаващите миризми на масата. Лойош клечеше на лявото ми рамо и получаваше от време на време по някоя хапка. Смяташе, че джинджифилът в зеленчуците е прекалено много. Казах му, че първо на първо, такова нещо като прекалено много джинджифил няма, и че второ на второ, джерегите не ядат зеленчуци. Той тъкмо почна да ми обяснява разликата между див джерег и цивилизован джерег, когато една от слугите на Мороулан, възрастна жена, която се движеше като сериолски воден часовник и имаше черни косъмчета в сивата си коса, влезе и обяви:

— Сетра Лавоуд.

Всички станахме. Сетра влезе, поклони се леко и се настани между Алийра и мен. Винаги предпочиташе да я представят без титли — част от мистиката ѝ, предполагам, но не можех да кажа дали е искрено, или преднамерено. Ако още не сте я срещали, представете си, ако можете, висока драгарка, облечена в черна блуза с бухнали ръкави, стегнати плътно около китките, черен панталон с крачоли, затъкнати във високи до прасците черни ботуши, сребърна верижка, от която виси талисман, изобразяващ драконова глава с два жълти скъпоценни камъка за очи, и две дълги сребърни подрънкващи неща, висящи от ушите ѝ, които проблясват при всяко движение. Имаше високите, резки скули на Господар на дракони и остро чело на дзур. Очите ѝ, скосени нагоре като на Господар на дзури, бяха тъмни и хлътнали, а когато надникнеш в тях, винаги изпитваш опасността да се изгубиш в

хилядолетната ѝ немряща памет. Ледоплам, с черната му дръжка на черния фон, предизвикваше ек в ума ми. Сетра беше вампир, чародей, воин и държавник. Силите ѝ бяха легендарни. Понякога си мислех, че ми е приятелка.

— Обсъждате войната, предполагам? — каза Сетра.

— Допреди малко — отвърна Мороулан. — Имаш ли новини?

— Да. Грийнери е сключил съюз с остров Елди.

Алийра и Мороулан си размениха погледи, които не можах да разгадая, след което Мороулан каза:

— Това е твърде изненадващо, предвид историята им.

Сетра поклати глава и каза:

— Всъщност те не са били в съюз от Междущарствието.

— Последния път, когато воювахме с Елди — каза Алийра, — Грийнери беше на наша страна.

— Да — каза Сетра. — И заради това изгубиха половината си флота.

— Флота ли? — каза Мороулан. — Че те имат ли флота?

— Имат много рибарски лодки и повечето от тях стават за дълги плавания. Рибарите им стават флотата, когато се наложи.

— Имат ли постоянна армия? — попита Алийра.

— Нищо сериозно — казах аз.

Двете ме изгледаха. Замълчах си и Мороулан се окашля и рече:

— Елди има.

— Изглежда странно — казах, — да си въобразяват, че могат да спечелят срещу Империята.

— Може би — каза Алийра — се надяват, че няма да се стигне до война.

— В такъв случай са глупави — каза Мороулан.

— Не е задължително — каза Алийра. — В миналото не са се справяли зле. Имало е девет войни с Елди и...

— Единайсет — каза Сетра. — Дванайсет, ако включим и първото нашествие на драгарите, но предполагам, че не би трябвало да го включваме.

— Все едно — каза Алийра. — Империята никога не е спечелвала решително. Ако беше, щяха да са част от нас.

Мороулан махна пренебрежително.

— Винаги са претърпявали по-големи щети от нас.

— Не винаги — възрази Алийра. — Нападнаха ни по време на бунта на Пепелява планина и трябваше да преговаряме за мир. Заради това поражение един наш общ предтеча беше обезглавен, Мороулан.

— Ах, да. Спомням си. Но като изключим това...

— А по време на петнайсетото управление на исола нападнаха отново и трябваше да търсим мир.

— По това време имаше война с Изтока.

— Е, добре, стига да не ни отвлече нещо...

— Така — прекъсна ги Сетра. — Какво *все пак* става в Южна Адриланка, Влад?

Първо Мороулан, а после и Алийра замълчаха и ме погледнаха, осъзнали важността на думите й.

— Добър въпрос — казах аз. — Самият аз тъкмо се чудех.

Между моите биячи и бодигардове има един тип с прякора Пръчките, заради любимото му оръжие. Повиках го в кабинета си и го накарах да седне. Седна, изпружил дългите си крака и видимо отпуснат. Пръчките винаги изглежда отпуснат. Дори когато е в акция, както имах възможност да наблюдавам отблизо по време на един скорошен инцидент, на който сега не искам да се спирам, никога не изглежда забързан или изнервен. Казах му:

— Веднъж ми спомена, че си свързвал музиканти с гостилници, които търсят музика.

Той кимна.

— Имаш ли още връзка с този бизнес?

— Не точно.

— Познаваш ли други в бизнеса?

— О, да. Десетина души. Държат го много затворен.

— Кажете няколко имена.

— Има една жена, Айси. С нея обаче не бих работил.

— Защо?

Той сви рамене.

— Тя като че ли никога не знае какво точно прави. А когато го прави, никога не обяснява на музиканта. Разправят, че много лъже, особено когато свива от комисионата.

— Добре. Друг кой?

— Има и един тип, Фент. Не лъже толкова, но е почти толкова некомпетентен и взема два пъти повече от всеки друг. Държи подолните кръчми. Устройват го.

— Този може да ми потрябва. Къде мога да го намеря?

— Рибарска улица, номер четиринайсет.

— Добре. Кой друг?

— Грийнбоу. Той не е никак зле, стига да не е пиян. Д'Рай няма да те остави без работа, но много досажда и непрекъснато ще те кара свиренето ти да звучи по един и същи начин. Повечето музиканти не го харесват това.

— В името на кръвта на богинята, Пръчки, има ли изобщо някой добър в този бизнес?

— Не бих казал. Най-добрите са един екип от трима източници, Томас, Оскар и Рабон. Държат Южна Адриланка и по-добрите гостилници в северната част на града.

— Как мога да ги намеря?

— На миля и половина нагоре по Долен Кийрон, зад „Вълча бърлога“, втория етаж.

— Знам я. Добре. Благодаря ти.

— Мога ли да попитам защо те интересува, шефе?

— Засега предпочитам да не казвам.

— Ясно. Това ли е всичко?

— Да. Кажу ми на Мелестав да повика Крейгар.

Щом той затвори вратата, Крейгар каза:

— А мога ли аз да попитам защо те интересува, Влад?

Подскочих, зяпнах го и казах:

— Ти през цялото време ли беше тук?

— Не знаех, че е толкова доверително.

— Все едно. Целя две неща. Едното е да видя дали мога да помогна на Айбин да си намери работа. Другото е да получа още един източник на информация в Южна Адриланка. Музикантите слушат почти толкова клюки, колкото курвите.

— Логично.

— След като вече получи информацията, защо не се свържеш с тази група зад „Вълча бърлога“?

— Какво, най-после искаш да ти свърша нещо лесно и безопасно? Разбира се. А този Айбин? Ще трябва ли първо да го чуят?

— Може би. Ще поговоря с него и ще го пратя. Но първо виж дали се интересуват от малко страничен доход, без да се налага да знаят кой им плаща.

— Добре. Нещо друго?

— Не. Нещо ново тук?

— Тевяр пак е прегрял.

— О?

— Някакъв йорич му дължал пари и почнал да се държи грубо, Тевяр решил да се оправи сам, ентусиазирал се и го претрепал. Нали го знаеш какъв е.

— Да. Идиот. Пресъживим ли е?

— Не. Строшил му е главата.

— Двоен идиот. Може ли да ни създаде неприятност?

— Не, доколкото мога да преценя. Не е оставил никакви следи.

— Това поне е добре.

— Ще правим ли нещо по въпроса?

Помислих за миг, след което поклатих глава.

— Тоя път не. Покриването на загубите би трябвало да го научи на нещо. Ако не...

— Ясно.

Лойош прелетя на рамото ми от дрешника. Почесах го по брадичката.

— Нещо за хората на Кели? Нещо за докладване.

Крейгар помръдна в стола си и обикновено безизразното му лице като че ли за миг се пребори със себе си.

— Империята е започнала мобилизация в Южна Адриланка.

— Толкова скоро?

— Само източняци при това.

— Интересно. Хората на Кели правят ли нещо по въпроса?

— Организираха някакъв марш. Около хиляда души.

Подсвирих.

— Нещо стана ли?

— Не. Изглеждаше, че ще пуснат групи за натиск, но не го направиха.

— При хиляда побъркани източници, не съм изненадан.

— Утре вечер уж щяло да има някакво събиране, или митинг.

— Добре. Нещо друго?

— Обичайните неща. На бюрото ти са.

— Тогава отлитай. И ме дръж в течение какво става.

След като излезе, прегледах бележките, нахвърляни от него и Мелестав. Одобрих кредит за двама добри клиенти, съгласих се, че ни трябва още обзавеждане за едно от местата ми за комар, отказах молба за допълнителна охрана на друго и си направих няколко бележки в календара за делови срещи.

Нищо, което да изисква пряката ми намеса.

Всъщност почти не бях нужен за нищо.

Нещата в кантората бяха стигнали до момент, от който тя можеше да се управлява сама. Предполагам, че това трябваше да ме притесни, но всъщност бях доволен. Бях положил големи усилия, за да се стигне тъкмо до този момент. Иронията бе в това, че той настъпи точно когато ми се появи допълнителният проблем с Южна Адриланка, тъй че не можех да му се порадвам истински. Хрумна ми, че може би никога няма да доживея до времето, когато просто ще си седя и ще гледам как се изсипват парите, и ще се занимавам само с главните проблеми.

Но от друга страна, може би ако това изобщо се случеше някога, щях да разполагам с твърде много свободно време.

Лойош помръдна на рамото ми и го почесах по брадичката. Мобилизация в Южна Адриланка? Защо? Дали войната с Грийнери наистина бе неизбежна? Дали страхът от война бе само повод за издевателства над източняци? Ако войната наистина предстоеше, аз ли я бях причинил? Ако беше така, защо Вийра ме изпрати да убия краля? Е, тази част поне беше лесна... защото е искала войната. Но защо?

Призовах я, просто за да видя дали ще благоволи да се отзове, но тя не го направи. Съжалих, че не можех да я попитам пряко. Искаше ми се някак да разбере какво точно става в нейния странен нечовешки ум.

Позабавлявах се известно време със светотатствени мисли, но те не ме докараха доникъде, затова отново се замислих за войната. Ако погледнете картата на Империята, идеята за война с Грийнери ще ви се стори адски смешна — огромното континентално чудовище сравнено с малкото петънце сред морето, с форма на банан. Беше безсмислено. Трябваше да го знаят. Какво ставаше все пак? Кой кого тласкаше, за да се опита да направи какво? Що за интриги се разиграваха в Имперския

дворец? Що за безумства се вихреха на Грийнери? Що за машинации се въртяха в Залите на Съда?

„Знаеш ли, шефе, може пък да е все едно. Може пък да си извън всичко това, след като вече си изпълни това, за което те наеха“.

„Наистина ли мислиш така?“

„Не“.

„И аз“.

Същата вечер, докато чаках Коути да се прибере, говорих с Айбин. Казах му за онази група, зад „Вълча бърлога“. Той кимна, но погледът му като че ли се беше съсредоточил върху нещо друго.

— Защо не идеш да се видиш с тях? — рекох му.

— Какво? О. Да. Ще го направя.

Разговорът увехна и той се прибра в синята стая. Захапах замислено устна. Лойош престана да гони Роуца из жилището, колкото да повтори мислите ми като ехо: „Много странен образ, шефе“.

„Вярно. Но дали е само странен, или върти някаква игра?“

Коути не се беше прибрала, когато си легнах да спя, и я нямаше, когато на заранта излязох. Преди година щях да се разтревожа. Преди половин година щях да се опитам да я достигна псионично. Нещата се бяха променили.

Когато влязох в кантората си, Мелестав каза:

— Чу ли новината?

Въздъгнах.

— Не. Трябва ли да седна?

— Не съм сигурен. Говорят, че Грийнери е сключил съюз с остров Елди.

— А, да. Това го знам.

— Откъде?

— Все едно. Всъщност някой обявил ли е наистина война?

— Чух, че Империята е обявила война, че островът е обявил война, че островът се е извинил, като е заявил, че всичко това е грешка, че Елди е минал на наша страна, че разполагат с някаква велика магия, която щяла да ни унищожи, че Империята капитулира и островитяните ще окупират континента, че...

— С други думи, нищо официално.

— Точно така.

— Добре, благодаря ти.

Влязох в кабинета си да помисля. След малко пристигна Крейгар и каза:

— Говорих с Рамон и той се нави, Влад. Скочи му като дзур на вечеря.

Намръщих се.

— Толкова нетърпелив? Не е ли малко...

— Не мисля. Смятам, че просто им трябва пари.

— Добре. Все едно, можем да си го позволим. Ще трябва да нагласим някой да държи връзка с тях, освен ако не държиш да го правиш лично.

— Не, благодаря. И без това си имам достатъчно работа. Едва ми стига време да...

— Добре, добре. Какво ще кажеш за Пръчките?

Той кимна.

— Изглежда уместно. Ще говоря с него. Някакви предложения за размяната на информация?

— В смисъл?

— В смисъл, искаш ли всичко да минава през Пръчките, или през Пръчките и мен, или Пръчките на теб, или как?

— О! — Помислих. — Защо не направим онова със символа за разпознаване?

— Пръстен или нещо от тоя род ли?

— Да. Поръчай три пръстена и дай единия на мен, единия на Пръчките и третия задръж за теб. И ще следиш какво става с тях.

— Добре, ще говоря с Пръчките и ще го уредя до следобед.

— Хубаво. Още нещо... искам да знам какво става с онова голямо събиране, дето щели да правят днес в Южна Адриланка.

— Ясно.

След шест часа договорката ми с фирмата на Томас, Оскар и Рамон донесе първите плодове. Първо, успяха да намерят работа на Айбин с един музикант от дома Исола, който свиреше на източняшки инструменти, да му акомпанира песните на предмеждущарствени балади. Второ, тъкмо те, чрез Пръчките, ми донесоха, че повечето от организацията на Кели, включително Коути, са арестувани.

ОСМИ УРОК

ОТНОШЕНИЯ С НЕПОСРЕДСТВЕНОТО НАЧАЛСТВО

II

Един от най-лесните и в същото време най-ефективните начини за офанзивно прилагане на магия е просто като награбиш толкова енергия от Глобуса, колкото можеш да удържиш, без да се самоунищожиш, да я прелееш през тялото си и да я запокитиш по онзи или онова, което искаш да повредиш. Единствената защита е като награбиш толкова енергия, колкото можеш да удържиш, без да се самоунищожиш, и да я използваш, за да блокираш атаката.

Стана така, че се сдобих с един златен синджир, който, ако се използва правилно, прекъсва действието на всякакво заклинание, насочено към мен, тъй че от подобни неща съм сравнително добре защитен. Но веднъж, в разгара на една битка, която изобщо не биваше да я има, ме поразиха изотзад.

Имах чувството, че пламнах отвътре, и както ми се стори, няколко минути усещах как ми горят вените, артериите и повечето вътрешни органи. Всички мускули по тялото ми се свиха и имах чувството, че бедрените ми мускули се опитват да се откъснат от двата ми крака. Почти в същия момент един воин дракон, на около петнайсет стъпки пред мен, бе поразен от стрела и го гледах в продължение на няколко минути как пада. Замириса ми на пушек и видях, че излиза изпод ризата ми, и разбрах с ужасно болезнено чувство, че космите по гърдите и ръцете ми горят. Знаех, че сърцето ми е спряло, че очните ми ябълки са се нажежили и ме сърбят. Всякакъв звук изчезна от света, а когато се върна, беше много бавно, отначало като ужасно жужене, все едно че ме беше връхлетял цял рояк пчели. Удивих се, че не изпитвам болка, и още повече се удивих, като осъзнах, че сърцето ми бие отново. Но и тогава все още не беше свършило, защото известно време не можех да стана; усилията да задвижа краката си само ги караха да подритват. Когато, след няколко минути, все пак успях да се изправя, помня, че се опитах да вдигна рапирата си и не можех, защото опитът да пристъпя към нея ме отвеждаше в обратната посока, а усилията да

протегна ръката си я караха да посегне нанякъде, където не исках. Мисля, че минаха дващест или трийсет минути, преди ефектът да се изчерпи, през което време бях обзет от ужас, какъвто не съм изпитвал никога.

Оттогава споменът се е връщал в ума ми в странни моменти и всеки път — много силен. Не прилича на болка, която всъщност човек не запомня — инцидентът беше изгорял и мисля, че го казвам буквално, в мозъка ми — тъй че понякога всички онези усещания ме заливат и не мога да дишам, и се чудя дали няма да умра.

Този случай беше един от тях.

Инцидентът на Грийнери беше четвъртият път, в който ме бяха затваряли. Първият беше най-труден, просто защото беше първи, но никой от тях не беше лек. Когато отнемеш на някой свободата на движение, му отнемаш част от достойнството и мисълта, че това се случва на Коути, на жената, чиито очи се присвиваха, когато се усмихнеше широко, и която отмяташе главата си назад, когато се засмееше така, че тъмната ѝ коса подскачаше по раменете ѝ, жената, която ми беше пазила гърба, жената, която...

... жената, която не знаеше дали ме обича още, жената, която беше отхвърлила своето и моето щастие заради една кофа лозунги. Не можех да го понеса.

— Добре ли си, шефе? — попита Пръчките. Съвзех се и усетих как ме е зяпнал загрижено.

— Донякъде. Доведи Крейгар.

Отпуснах се в стола и затворих очи. След малко чух гласа на Крейгар.

— Какво става, Влад?

— Затвори вратата.

Резето, стъпките на Крейгар, тялото му, наместващо се в стола, шумът на крилата на Лойош, собственият ми дъх.

— Намери ми подробни планове на тъмниците на двореца.

— Какво?!

— Те са под Крилото на йорич.

— Какво става?

— Коути е задържана.

Прекъсване на разговора, разтеглено до хоризонта, безкрайно, извън времето.

— Не е възможно да си въобразяваш, че...

— Намери ги.

— Влад...

— Просто го направи.

— Не.

Отворих очи и го изгледах.

— Какво каза?

— Казах, не.

Изчаках го да продължи.

— Преди няколко недели изгуби самообладание и едва не се самоуби — каза той. — Ако пак се издъниш, ще се оправяш сам.

— Не съм ти искал да...

— Но няма да ти сека дърва за погребението.

Изгледах го внимателно, мислите ми затекоха бързо, въпреки че не си спомням същината. Накрая рекох:

— Махай се.

Излезе без повече приказки.

Не помня никакво гадене след телепорта до Черен замък, нито помня какво ми каза лейди Тилдра за поздрав, когато минах през портала. Намерих Мороулан и Алийра в предната стая на библиотеката, където столовете са най-удобни и където той най-много обича да седи. Тя е най-голямата, но има по-малко книги от останалите и повече място за прелистване, за седене или за крачене напред-назад.

Мороулан седеше, Алийра стоеше, а аз крачех напред-назад.

— Какво има, Влад? — каза той, след като направих няколко курса покрай него.

— Коути са я арестували. Искам да ми помогнеш да я измъкна.

Той отбеляза мястото, докъдето беше стигнал, с тънка ивица от слонова кост, инкрустирана със злато.

— Съжалявам, че е арестувана. За какво е обвинена?

— За конспирация.

— Конспирация в какво?

— Не е уточнено.

— Разбирам. Ще пийнеш ли вино?

— Не, благодаря. Ще помогнеш ли?

— Какво имаш предвид с „да я измъкна“?

— На какво ти прилича?

— Прилича ми на онова, което направихме, за да те измъкнем от Грийнери.

— Точно.

— Защо искаш да го направиш?

Спрях да крача, колкото да го погледна в лицето и да видя дали има някаква нотка на хумор. Реших, че няма.

— Тя ме измъкна.

— Защото беше единственият начин да те освободи.

— Е?

— Бих предложил, с Империята, най-напред да опитаме други методи. Бившата ѝ партньорка е Наследничката, в края на краищата.

За това не бях помислил. Позволих на Мороулан да ми налее вино и го изпих, без да му усетя вкуса. После казах:

— Е?

— Какво „е“? — каза Мороулан, но Алийра разбра, извини се и излезе. Седнах и зачаках. Не проговорихме, докато Алийра не се върна, може би след десет минути.

— Ноуратар — каза тя — ще направи каквото може.

— И какво е то? — попитах.

— Храня голяма надежда.

— Тя знаеше ли?

— Че Коути е арестувана? Не. Изглежда обаче, че в квартала на източняците е имало големи неприятности и тази група, в която е била тя, е много вътре.

— Знам.

— Всъщност има няколко такива групи из цяла Южна Адриланка и Императрицата се безпокои от разрушителния им потенциал.

— Да.

— Но Ноуратар има известно влияние. Ще видим.

— Да.

Умислих се, забил поглед в пода между краката си, докато Лойош не каза: „Внимавай, шефе“ и в същото време Алийра попита:

— Коя е „тя“ и кой е „той“?

— А?

— Току-що каза нещо защо тя искала той да умре.

— О! Не съм усетил, че говоря на глас.

— Не че говореше, но излъчваше мислите си толкова силно, че все едно го каза гласно.

— Предполагам, че съм се разсеял нещо.

— Е, коя е тя?

Поклатих глава и отново се замислих, като този път внимавах повече. Мороулан четеше, Алийра галеше една сива котка. Довърших чашата и отказах повече вино.

— Обяснете ми — казах на глас, — откъде идват боговете?

Мороулан и Алийра ме погледнаха, после се спогледаха. Мороулан се окашля и заговори:

— Зависи. Някои всъщност са дженоини, оцелели при възникването на Великото море на хаоса. Други са техни слуги, които са успели да се приспособят при появата му и да използват енергията му, било докато е ставало, било през следващите хилядолетия.

— Някои — добави Алийра — са просто магьосници, които са успели да станат безсмъртни и са добили силата да съществуват на повече от една плоскост едновременно.

— Е добре — казах аз, — по какво тогава се различават от демоните?

— Въпрос само на интерпретация — каза Мороулан. — Демоните могат да бъдат призовавани и контролирани, боговете не могат.

— Дори от други богове?

— Правилно.

— Значи, ако един бог може да контролира друг бог, то този бог се превръща в демон?

— Точно така. Ако можехме да го научим, щяхме да говорим за този бог като за демон.

— Изглежда много субективно.

— Така е — каза Алийра. — Но все пак е съществено. Щом един бог е просто сила, притежаваща личност, има голямо значение дали може да бъде контролиран, не мислиш ли?

— А Властелините на Съда?

— Какво имаш предвид?

— Те как се оказват там?

— Война — каза Мороулан. — Или подкупи, или приятелство с други богове.

— Защо го искат?

— Не знам — каза Мороулан. — А ти, Алийра?

Тя поклати глава.

— Защо са тези въпроси?

— А, просто колкото да си говорим нещо — излъгах.

— Да не би да искаш да станеш бог? — попита ме Мороулан.

— Не особено. А ти?

— Не. Не държа много да бъда отговорен.

Изсумтях.

— Че те пред кого са отговорни?

— Пред себе си, един пред друг.

— Вашата богиня-демон не изглежда особено отговорна.

Алийра трепна, едва не се изправи и ръката ѝ почти посегна към Пътедир. Отстъпих назад.

— Извинявай. Не помислих, че можеш да го приемеш лично.

Тя ме изгледа сърдито за миг, после вдигна рамене, Мороулан я погледна, след това отново се обърна към мен и каза:

— Все пак е отговорна. Вярно, че е непредсказуема и капризна, но възнаграждава верността и няма да накара някой свой слуга да направи нещо, което би могло да му навреди.

— А ако допусне грешка?

Той ме изгледа замислено.

— Тази опасност винаги съществува, разбира се.

Замълчах, но се замислих върху това, което ми се каза. Все още ми се струваше малко скандално да говорим за моята богиня-покровителка по този начин, все едно че ни е обща позната, за чиито сили и слабости в характера можем да си клюкарстваме просто за да ни е по-весело. Но ако това, което ми казваха, беше вярно, то тогава тя или беше започнала някакъв заговор, който щеше, наглед случайно, да оправи всичко, или нещо се беше издънило, да се изразим така, на много високо равнище.

Или пък Мороулан и Алийра не бяха прави, разбира се.

Лейди Тилдра се появи на вратата и съобщи за пристигането на принцеса Ноуратар: херцогиня на Девет скали, графиня на Хеуинд и прочие, и прочие, и Драконовата наследничка на трона. Не беше

толкова висока като Мороулан, нито толкова волева като Сетра, но все пак в движенията ѝ не липсваше изящество.

„Бивш платен убиец“ беше пропуснато в списъка, но тя беше убиец, беше работила с Коути в един от най-търсените екипи убийци в Джерег, колкото и да беше трудно да го повярва човек тепърва, ако слушаше която и да е от двете. При това самият аз поназнайвах нещо за уменията ѝ като боец — веднъж ме беше убила.

Ноуратар отиде до подноса със силни напитки, намери някаква кафява, която си харесваше, и си напълни един напръстник. Изпи цяла третина от него, обърна се към нас и каза:

— Императрицата е дала разрешение лейди Талтош да бъде освободена. Лейди Талтош е отказала. — След което седна и отново отпи. Лойош, на дясното ми рамо, ме стисна силно с ноктите си.

— Отказала? — казах най-сетне с глас, който, струва ми се, не трепна.

— Да — заяви Ноуратар. — Обясни, че ще изчака с приятелите си, докато не бъдат освободени всички. — Вече можех да доловя напрежението в гласа ѝ, макар да се мъчеше да говори ясно и спокойно. Беше Господар на дракони до пръстите на краката си, също като Мороулан и Алийра, а и откакто я бяха направили Наследничката, се беше променила, тъй че вече изглеждаше много по-сдържана и уверена и от двамата. Но сега тази сдържаност беше плашеща, сякаш едва успяваше да удържи гняв, който е в състояние да унищожи Черен замък.

Забелязах всичко това някак съвсем периферно, докато самият аз се бях съсредоточил да удържа собствения си гняв, поне докато не реша към кого точно да го насоча.

След това изведнъж осъзнах кой би трябвало да е и казах:

— Лорд Мороулан, вие имате една стая, високо на върха на една кула, с много прозорци в нея. Бих искал да посетя това място.

Той ме изгледа продължително, после отговори:

— Да. Отиди, Влад. Имаш благословията ми.

Излязох през вратата и минах по коридора до широкото черно мраморно стълбище, водещо към Предната зала. Надолу по стъпалата, през Залата към Южното крило, после нагоре, на бегот покрай долната трапезария, покрай южните стаи за гости, нагоре един полуетаж, завой, още, през една тежка врата, която се отваря по моя команда, тъй

като работя за Мороулан и помагам да се поставят магиите, които я пазят.

„Сигурен ли си, че идеята е добра, шефе?“

„Не съм, разбира се. Не ми задавай тъпи въпроси“.

„Извинявай“.

Стая цялата в черно, осветена от свещи, направени от восък от тлъстина, взета от задницата на коч, с фитили, направени от корени на лоза незагубниче, цялата ароматизирана с люлчин плод, тъй че всичко миришеше на утайка от сладко вино, малко преди да започне да става на оцет. Бяха запалени четири и пламъчетата им затанцуваха, за да отпразнуват пристигането ми.

Вещи от опитите на Мороулан във вещерството бяха покрили малки и по-големи маси, както и каменния му олтар, черен на фона на черната стена, едва открояващ се в далечния ъгъл. Тук бях лежал безпомощен, докато Мороулан се сражаваше с демон, отнел собствения му меч. Тук бях преговарял с духове от родината на моите предци, за да освободят душата на Некромантката. Тук се бях сразил със собственото си подобие, дошло да ме отведе в онази страна, от която няма връщане.

Но все едно, все едно. Излязох на тясното метално стълбище, което се изви и най-сетне ме отведе в Кулата на ветровете, където веднъж бях изтезавал една чародейка, за да освободи магиите, които пречеа на Мороулан да се пресъживи. Това беше съвсем наскоро и още чувствах вкуса от преживяното в устата си. Но и на това — все едно.

Най-сигурният начин да постигнеш общение с Вийра, богинята-демон, включва човешко жертвоприношение, което дядо ми ме беше накарал да се закълна, че никога няма да извърша. Но съм убеден, че ако тогава разполагах с необходимите средства, щях да го направя. Огледах се из кулата, пълна с прозорци, които не гледаха към двора долу, някои от които не гледаха към света, какъвто го познавах, някои от които не гледаха към реалността, както я разбирах. Постарах се да подготвя ума си за онова, което се канех да извърша.

Избрах си напосоки един прозорец, нисък и широк, и седнах пред него. Загледах някаква гъста мъгла, която се вихреше и през която успях да видя дървета и високи храсти, както и бързи движения, може

би на дребни животни. Нямах как да разбера дали виждам собствения си свят, или някой друг, нито пък имаше значение.

Лойош се отпусна на рамото ми и умът му се сля с моя. Върнах се към най-ранните си спомени, свързани с богинята-демон, указания от дядо ми за подходящите ритуали, приказки за битки с други богове, особено с Барлън, неин враг и неин любовник. Спомних си как я видях в Пътеките на мъртвите; гласа ѝ, многоставните ѝ пръсти и очите ѝ, които сякаш минаваха през мен и едновременно се вливаха в мен. Спомних си я, когато ми бе възложила да убия краля на Грийнери; нима беше само преди няколко дни?

Докато си спомнях и се оставях да бъда изпълнен с благоговението на източняка и с почитта на драгара, ми хрумна, че кръвното жертвоприношение може да бъде извършено по много начини. Извадих камата си и срязвах лявата си длан. Почти не усетих болката.

— Вийра! — извиках. — Богиньо-демон на моите предци! Идвам при теб! — Пръснах капчици кръв през прозореца.

Те изчезнаха в мъглата, която се завихри, изсветля и след няколко мига се превърна в чисто и съвсем безлично бяло. То също като че ли се отмести леко встрани и отново видях коридора, по който бях преминал, следвайки мъглата и една черна котка. На пода имаше няколко капки кръв.

Станах и прекрачих през прозореца.

Същият коридор, същото объркване на разстояние и измерение, поради безликото бяло. Този път обаче нямаше черна котка, която да ме води. Зачудих се по кой ли път да хвана и се зачудих също така дали има значение. Зад мен нямаше никакъв прозорец. Лойош помръдна на рамото ми и каза: „Натам ми се струва добре, шефе“. По спомен, и на мен ми се стори добре, тъй че прибрах камата в канията и закрачих.

Мъглата така и не се появи, тъй че може би всичко беше уредено така, че да ме улесни; богинята-демон, изглежда, много я биваше в театралните ефекти. Никаква мъгла, никаква котка, никакъв звук, но вратите като че ли се появяваха по-бързо от предишния път. В известен смисъл щеше да е най-странното, ако този коридор наистина се окажеше коридор, а не някаква фиксирана дължина, чието време за изминаване зависи от това откъде ще се появиш.

Този път се позадържах малко пред вратите, за да разгледам дърворезбата. На пръв поглед фигурите изглеждаха абстрактни, но щом се вгледах, започнах да различавам или да си представям разни неща: дървета, планина, две колелета, някакво подобие на мъжко лице, с трапчинка на брадичката, нещо друго, което можеше да мине за приказен четириног звяр, с дълго пипало на мястото на носа и два рога, стърчащи от устата му, може би нещо като океан под онова, което взех за планина, но което сега ми приличаше на прът, крепящ някаква кръгла буца.

Поклатих глава, отново погледнах и отново видях пред себе си съвсем абстрактни фигури. Кой знае колко имаше в тях и колко бях добавил?

След като нямаше какво друго да правя, почуках и изчаках много, много дълго. Отново почуках и отново почаках. Все още имах връзка с Глобуса и помислих дали да не опитам да ги тресна и да ги отворя със сила, но набързо премислих.

„Добре разсъждаваш, шефе“.

„Млъкни, Лойош. Да имаш някакви велики идеи?“

„Да. Удари й един юмрук, както се полага на източник“.

„А ако има някакви защитни магии по нея, които унищожават всичко, което ги пипне?“

„Винаги е налице Маготрепача“.

Кимнах. Това беше идея. Постоях още малко като идиот, после въздъхнах и пуснах синджира да падне в лявата ми ръка. Замахнах с него и се спрях. „Май не е чак толкова добра идея“.

„Все нещо трябва да направиш, шефе. Ако те притесняват защитите, тресни я с Маготрепача. Ако не, или я удари с юмрук, или изчакай да видиш дали няма да се отвори сама“.

Помислих още малко, след което се ядосах на себе си, че стоя така като идиот, размахвах синджира и го треснах във врата. Издрънча като метал в дърво и моментално заглъхна. Нямаше никакво усещане, не почувствах никаква магия и за щастие, Маготрепач не остави никакъв белег по вратата.

Бутнах дясното крило и то леко изскърца и се откряна. Но когато се люшна обратно, между двете крила остана цепнатина, достатъчно широка, за да си пъхна пръстите. Бутнах вратата, която се

оказа толкова тежка, колкото изглеждаше, и се отвори бавно, колкото да мога да мина.

Щом пристъпих напред, видях, че въздухът засия и заискри, точно както бях забелязал, че става при появата и изчезването на Вийра. Мина ми през ума, че може би трябва да е точно така, когато прекрачвам прага на царството ѝ.

И още докато си го помисля, тя се беше явила. Очите ѝ ме проследиха, докато приближавах към трона ѝ, а когато се доближих съвсем, котката, която не бях забелязал в гънките на бялата ѝ рокля, скочи долу и ме огледа. Лойош се стегна на рамото ми.

„В тая котка има нещо, шефе...“

„Изобщо не би ме изненадало, Лойош“.

Спрях на прилично разстояние от трона и изчаках да видя дали тя ще заговори първа. Тъкмо реших, че няма, и тя каза:

— Цапаш пода ми с кръв.

Погледнах надолу. Да, наистина, дланта ми продължаваше да кърви и кръвта се стичаше по Маготрепач, който още висеше от лявата ми ръка, и бавно капеше на пода. Обърнах дланта си и Маготрепач оживя, както беше правил от време на време, изправи се във въздуха като йенди, готов за удар. Усетих лек гъдел по дланта си — потече нагоре по ръката и пред очите ми раната спря да кърви и се затвори, остана само тънък розов белег.

Не знаех, че Маготрепача може да прави това.

Увих го грижливо около лявата си китка и рекох:

— Да ти избърша ли пода?

— Може би по-късно.

Погледнах странното ѝ издължено лице за някакви следи от хумор, но не можах да забележа такива. Разбрах обаче какво правеше лицето ѝ толкова странно... очите ѝ бяха разположени много високо. Не чак много, нали разбирате, но върхът на носа ѝ стоеше малко пониско от челото, отколкото на човек или на драгар. Колкото повече я гледах, толкова по-странно ми се струваше. Извърнах очи настрана.

— Защо си дошъл тук? — каза тя.

Все така с извърнати настрана очи, отвърнах:

— За да те разпитам.

— Някои биха сметнали, че това е прекалено дръзко.

— Е, ами просто съм си такъв.

— Очевидно. Питай тогава.

Обърнах се отново към нея.

— Богиньо, преди те попитах защо си избрала мен да убия краля на Грийнери. Ти може би ми даде пълен отговор, а може би — не. Сега те питам следното: защо беше необходимо той да умре?

Очите ѝ уловиха погледа ми и го задържаха и неволно потреперих. Ако намерението ѝ беше да ме уплаши, беше успяла. Ако се опитваше да ме убеди да оттегля въпроса си, не можа. Накрая каза:

— За доброто на хората в Империята, както драгари, така и източняци.

— Великолепно — казах. — Можеш ли да бъдеш малко по-точна? Дотук резултатите са смъртта на един екипаж на драгарски товарен кораб и арестът на няколко източняци, сред които е и жена ми.

— Какво? — Веждите ѝ се вдигнаха. Не мисля, че до този момент бях истински уплашен, но сега бях, понеже осъзнах, че съм я изненадал. Стомахът ми се стегна на възли и устата ми пресъхна.

— Организацията, в която членува жена ми...

— Всички ли са арестувани?

— Водачите, най-малкото. Кели, жена ми, още няколко други.

— Защо?

— Откъде да знам? Предполагам, защото са отказали мобилизация и...

— Отказал мобилизация? Какъв глупак. Цялата идея беше да...

— Тя изведнъж млъкна.

— Какво да?

— Няма значение. Подцених арогантността му.

— Е, направо страхотно — казах аз. — Подценила си...

— Тихо — каза тя и думата изплющя като стрела покрай ухото ми. — Трябва да обмисля какво да направя, за да поправа грешката си.

— Какво искаше да постигнеш все пак?

Тя ме изглежда.

— Предпочитам засега да не ти го казвам.

— Всичко е било насочено към хората на Кели на първо място, нали? — попитах.

— Кели, както вече казах, е глупак.

— Може би, но ако може да се съди по това, което стана преди, той знае какво прави.

— Разбира се, че знае, в една тясна област. Той е социален учен, ако щещ, и в някои отношения е много сведущ. Изучавал е... но все едно.

— Кажи ми. — Не знам каква муха ми беше влязла в главата, че да започна да я разпитвам като някой клинчещ от задълженията си лакей, но го направих.

Тя присви устни.

— Добре. По време на Междущарствието, когато твоите хора — източняците — налетяха на Империята като джерег на драконов труп...

„Амм!“

„Млъкни“.

— ... бяха изкопани много подземия, лежали заровени и останали забравени от толкова време, че не би могъл да си го въобразиш дори. В някои от тях се пазеха записки, съхранени от дома Лиорн, развил уменията да съхранява неща, които отдавна е трябвало да се разсипят на прах. А може би не трябва да виним тях — казано е, че никой не може да убие идеите.

— И какви идеи са били изкопани?

— Много, драги ми убицецо. Беше удивително време на растеж, тези четиристотин деветдесет и седем години на междущарствие. Тогава магьосничеството беше почти невъзможно, тъй че само най-опитните можеха да извършат най-простите заклинания. И тези знания и умения бяха предавани, опазвани и преподавани на онези, чийто интерес е насочен в съответната посока. Какъв беше резултатът? Сега, след като Глобусът бе върнат, магьосничеството се е развило толкова силно благодарение на тези умения, че онова, което бе невъобразимо преди Междущарствието и невъзможно по времето му, е нещо съвсем обичайно. Телепортация на толкова равнище, че някои се опасяват, че ще замести напълно търговията по море и по суша. Военна магия толкова силна, че някои са убедени, че индивидуалният воин ще се превърне в част от миналото. Дори възкресението от мъртвите стана възмож...

— Какво общо има всичко това с Кели?

— А? Моите извинения, нетърпеливи ми източняко. По онова време твоите хора откриха неща, неща, които възхождат чак от онези, които първи откриха този свят.

— Дженоинните?

— Преди дженоинните.

— Кой са те?

— Все едно. Но дотогава под земята лежаха заспали идеи, съхранени от много, много време. И дори след като бяха изкопани, никой не ги разбираше близо двеста години, докато този Кели...

— Богиньо, не разбирам.

Тя въздъхна.

— Кели сложи ръка на истината за начина, по който действа обществото, в какво се крие силата и властта, и разбира причините за обществената несправедливост. Но тази истина е валидна за друго време и за друго място. Той изгради организация около тези идеи и заради тяхната истинност организацията му процъфтява. Но истината, на която той основава действията си, горивото за този огън, който той запалва, няма такава сила в Империята. Може би след десет хиляди години, или след сто хиляди, но не и сега. И със своите действия той обрича хората си на изтребление. Разбираш ли? Той гради свят на идеи, под които няма основа. Когато те се сринат... — Гласът ѝ заглъхна.

— Защо не му го кажеш това?

— Правила съм го. Той не ми вярва.

— Защо не го убиеш?

— Не можеш да убиеш идеи, като убиеш онзи, който ги отстоява. Както торът подпомага растежа на дървото, така и кръвта...

— Значи — казах, — си решила да предизвикаш война, смятайки, че те ще тръгнат в поход и ще забравят воплите си, за да могат да се бият за отечеството си. Това не...

— Кели — прекъсна ме тя — се оказа по-умен, отколкото мислех, проклет да е дано. Достатъчно умен е, за да унищожи всеки източник и повечето текла в Южна Адриланка.

— Какво ще направиш?

— Ще обмисля въпроса.

— А какво искаш да направя аз?

— Ще те върна веднага вкъщи. Трябва да го обмисля. — Махна с дясната си ръка и аз отново се озовах пред един прозорец в кулата на Мороулан. Прозорецът гледаше към лицето на богинята-демон, която

се вторачи в мен и каза: — И стой настрана от тази неприятност, разбра ли?

Прозорецът загасна и отново почерня.

ДЕВЕТИ УРОК

ЗАВЪРЗВАНЕ НА ПРИЯТЕЛСТВА I

Мороулан и Алийра си бяха там, където ги оставих. Ноуратар си беше заминала. Проверих през Глобуса и открих, че съм се бавил само два часа, като повечето от това време беше отишло в качването и слизането от кулата. Седнах и рекох:

— Е, сега можеш да ми напълниш отново чашата.

Мороулан ми наля и попита:

— Е?

— Какво „е“?

— Какво стана? Склонен съм да допусна, че току-що си имал някакво вълнуващо преживяване.

— Всъщност да. Не открих обаче нищо, което да ми помогне да измъкна Коути от имперските тъмници.

Алийра помръдна на стола си и попита:

— Видя ли се с Вийра?

— Да.

— Е, и тя какво каза?

— Много неща, Алийра. Няма значение.

Мороулан ме изгледа замислено — сигурно се чудеше дали да настоява за повече информация. Май се отказа. Алийра се беше намръщила.

— Е, добре — каза тя след малко. — Значи се връщаме на поредния план за нахлуване в затвор. Напоследък го правим доста често. Чудя се дали картите щяха да го предскажат, ако си бях направила труда да ги погледна.

— Не мисля, че предстои нахлуване в затвор — казах.

Алийра извърна сините си очи към мен.

— Защо не?

— Щом Коути не иска да приеме имперска прошка, какво те кара да мислиш, че ще приеме да я измъкнат със сила?

Алийра сви рамене.

— Просто ще трябва да измъкнем цялата им банда, нищо повече.

Поклатих глава.

— Не мисля, че ще тръгнат. Смятам, че ще пожелаят да останат в затвора, докато не бъдат освободени всички.

— Какво те кара да мислиш така?

— Говорил съм с тях. Знам как разсъждават.

— Те са луди — каза Алийра.

— Това е по-вярно, отколкото предполагаш.

— И така — намеси се Мороулан, който не изглеждаше особено щастлив от идеята да нахлуваме в имперските тъмници, — какво предлагаш?

— Не съм сигурен. Ще трябва да го обмисля. Но знам какво ще направя най-напред: ще разбера какво, проклетите му капки по пода на Вийра, става в Южна Адриланка.

— Капки по пода на Вийра? — попита Мороулан. — Това май не съм го чувал досега.

— Да — казах аз. — Предполагам, че не си.

Следващият ден щеше да е къс. Тоест, беше денят преди Празненството за Нова година, така че повечето хора работеха до обед. Аз държах хората си на работа, тъй като „Светите дни“ са от най-доходните за бизнеса ни, но давах на всички бонуси. Нямах представа дали тези, които трябваше да видя, ще работят през целия ден, през част от деня или изобщо нямаше да работят, затова се събудих по-рано от обичайното. Закусих и прекарах известно време в хвърляне на разни неща, за да ги ловят джерегите във въздуха и да се боричкат.

„Лойош, Роуца изглежда странно. Да не е бременна?“

„Ъ? Не, шефе. Най-малкото, поне не мисля. В смисъл, както вървят нещата...“

„Все едно. Какво ѝ е тогава?“

„Ами, нали знаеш, че тя е малко по-близка с Коути от мен, така че...“

„О, разбирам. Добре“.

Изгълтах си клавиата, облякох се, взех Лойош и Роуца и тръгнах по първата си задача. Айбин беше в синята стая, но още не се беше размърдал. Завиждах му.

Групата на Кели се беше премествала два пъти след последния път, когато им посетих щаба, и последното място твърде много се различаваше от предишните. Досега си правеха събранията в някое жилище, в което същевременно живееха двама или трима от тях, но наскоро си бяха намерили един празен склад, недалече от един от селските пазари, които изникваха хаотично из цяла Южна Адриланка. Всичките му някогашни прозорци бяха заковани с дъски, било като ужасно непохватен защитен ход, било защото не можеха да си позволят промазана хартия или стъкла за прозорци. Постоях там известно време да премисля нещата. Както винаги, когато навещавам източняшката част на града, се чувствам леко облекчен от ежедневното напрежение, но този път чувството беше почти незабележимо.

Ниската дървена сграда съвсем ясно се набиваше на очи както заради плаката, провесен на фасадата и гласящ: „Спрете бандите за натиск!“, така и заради отделението стражи феникс, които стояха от другата страна на улицата, мълчаливи и настръхнали, без да обръщат внимание на мръсните погледи на минувачите. Както беше казала Коути, като че ли всички бяха Господари на дракони и дзури. Тоест бяха професионалисти, а не мобилизирани текла, което означаваше, че с тях човек няма да може да се разбере и че се бият добре.

Както и да е. Наблюдавах от едно място по-надолу по улицата, откъдето можех да виждам както стражите, така и всеки, който минеше през вратата на склада. В един момент влезе един, когото познавах. Напуснах мястото си, магнах весело на златните плащове и го последвах.

Той ме поздрави с топлината, която помнех от предишните ни срещи.

— А, ти ли си.

— Скъпи ми Пареш — казах му. — Как стана така, че не са арестували и теб? Не, не, чакай да отгатна. Замъкнали са само източняците. Или са решили, че един драгар, дори да е текла, не заслужава затвор, или са решили, че един текла, дори да е драгар, трябва да е безвреден. Прав ли съм?

— Какво искаш?

— Да върна жена си. Как предлагаш да я извадя от затвора?

— Утре ще направим демонстрация на сила. Очакваме пет хиляди източняци и текла, всички готови да се борят, докато

мобилизацията не се отмени и нашите приятели не бъдат освободени. Много от тях са решени да се борят, докато самата Империя не започне да се управлява от нас, и за нас. Всичко това схвана ли го, или да го повтора?

— Сега ще ти прочета превода: няма да направите нищо, освен да си крещите един на друг колко сте луди и да се надявате, че Империята ще пукне от смях.

— Преди няколко седмици тя не се смя много, когато изтегли войските от Южна Адриланка.

— Да, но са се върнали.

— Засега. Но ако се наложи да затворим...

— Затвори си устата, Пареш. Дойдох тук, за да разбера дали имате някакви планове да извадите жена ми от имперските тъмници. Изглежда, че нямате. Само това исках да разбера. Лек ден.

Обърнах се, а той каза:

— Баронет Талтош. — И вложи толкова упрек в титлата ми, че за малко щях да го сваля на място. Не го направих, но се спрях и се обърнах към него. — Помислете как ще реагира жена ви, ако по някакъв начин я измъкнете като йенди от затвора, а всички останали останат вътре. Просто си го помислете.

Усетих как лицето ми се стегна, готово всеки момент да се озъби, но не му доставих удоволствието да го види. Излязох през вратата и тръгнах към своята част на града, където всеки ме мразеше по причини, от които се чувствах много по-комфортно.

Добре, значи не можех да разчитам на тях. Всъщност не бях си и мислил, че ще мога, но все пак си струваше да ги попитам. Къде ме оставяше това? Май никъде. Спрях се, колкото да се свържа с Крейгар.

„Нещо ново?“

„Онези бардове определено чуват някои неща, Влад. По-добри са от уличните пачаври. Свирят в двора и слушат, и клюкарстват. Идеята ти беше великолепна“.

„Спести ми похвалите, Крейгар. Научихме ли нещо?“

„И още как. Големият арест на източници е бил... хм, не съм сигурен дали ще ти хареса“.

„Все едно, давай“.

„Добре. Бил е по молба на и на основата на информация, осигурена от имперския представител на дома Джерег“.

Вдишах много дълбоко и без и аз да знам защо, ръцете ми извършиха автоматичните жестове да се уверят, че разните ми скрити оръжия са на полагащите им се места.

„Добре, Крейгар. Нещо друго?“

„Нищо извън обичайното“.

„Ще държим връзка“.

Носех си обичайното наметало, но беше чисто. Сивата туника беше в добра форма, а ботушите ми, макар и не съвсем подходящи за двора, не бяха съвсем зле. Бяха поизтъркани и прашни, затова се спрях в драгарската част и накарах един текла да ги почисти и лъсне, за което му платих добре. След което, за да ги опазя чисти, много предпазливо се телепортирах в околностите на Имперския палат.

Облегнах се на най-близката стена и преброих минувачите, докато стомахът ми се успокои, след което тръгнах по алеята, водеща към Джерегското крило. Отпред стояха двама старци, които се правеха на стражи (кой здравомислещ би нахлул в Джерегското крило?). Кимнах им и ги подминах. Вътре зад нещо като ниска дъбова маса седеше усмихнат младок в сиво. Попита ме по каква работа съм.

— Идвам при граф Софта — рекох му.

— Имате ли уговорена среща, милорд?

— Естествено.

— О, добре. Ей онази врата, нагоре по стълбите и по коридора, чак в дъното.

— Ясно.

— Приятен следобед, милорд.

— Благодаря.

Благородник от главата до петите, такъв съм си. Хе. Близначният двойник на младока седеше зад близначната маса. Попита ме по каква работа идвам. Масата си замълча.

— Граф Софта — казах.

— Имате ли уговорена среща, милорд?

— Не.

— Кое име да предам?

— Баронет Талтош.

Веждите му леко помръднаха нагоре, сякаш може би беше чувал името ми, но това бе всичко.

— Един момент, ако обичате. — И помълча няколко секунди. После каза: — Можете да влезете, милорд.

— Благодаря.

Една поговорка гласи: „Само исола живеят в двореца“, и сигурно е вярна. В смисъл, ако изобщо беше възможно един джерег да прилича на исола, то Софта беше точно този джерег. Беше набит, с широки гърди, широко лице, тясно чело и остро теме, а движенията му бяха гладки, бавни и като че ли обиграни. Не, всъщност не приличаше на исола, но беше почти толкова близо, колкото можеше да го докара един джерег. Кабинетът му имаше четири удобни на вид стола и изглед към двора. Всеки стол беше с по една кръгла трикрака масичка отпред, да може гостът да си постави питието, приготвено от барчето в другия край на стаята. Всичко — много приятно и с нищо незаплашващо.

Софта ми махна с ръка да се настаня.

— Баронет Талтош. Какво удоволствие. Питие? Имам фенарийско вино.

Същински исола.

— Много мило от ваша страна — отвърнах. Видях бутилката и разбрах, че има предвид бренди. — Чисто и силно. — Столтът се оказа толкова мек, колкото изглеждаше. Не много добър за бързо измъкване. Зачудих се дали е предназначено. Аз ако бях обзавеждал стаята, щеше да е.

Наля ми от питието, както и на себе си. Зачудих се дали държи точно на него, или е само от учтивост. Вероятно така и нямаше да разбере. Беше „Тузвиз“, може би най-разпространеното фенарийско бренди; добро, но нищо особено. Поне се усещаше, че в родословието му е имало и праскови.

След като и двамата поседяхме мълчаливо, наслаждавайки се на огъня на езиците ни, той заговори:

— С какво мога да ви бъда полезен, баронет?

— Империята по погрешка е арестувала жена ми, почиствайки някакъв източняшки боклук от Южна Адриланка. Бих искал да уредя освобождаването ѝ.

Той ми кимна съчувствено.

— Разбирам. Крайно неприятно. Името ѝ?

— Лейди Коути. Талтош, разбира се. Графиня на... да помисля... Лостгард Клефт беше май.

— Мда. Моля изчакайте за малко, насладете се на виното. Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря.

Той излезе. Станах и надникнах през прозореца. Едва успях да различа отстрани просторния коридор на Крилото на йорич, под който бяха тъмниците. Беше със здрави стени, тъмен и строг, с тяхното знаме, веещо се отгоре, и Господарите на дракони в златните плащове на стражата феникс, обикалящи по стените. Да, щеше да е адски трудно да я измъкна със сила.

Точно под мен имаше скална градина в синьо и бяло, с изрядно фризирани лехи, осеяни с ниски криви дръвчета. Точно пред мен на висок пилон се вееше знамето на дома, стилизиран джерег, зъл, с разперени криле, протегнати напред нокти, черен на сиво поле. Не ме изпълни с никакви чувства.

След малко Софта се върна и отново седна зад бюрото си. Физиономията му беше направо гробовна.

— Изглежда — каза той, — че някой вече се е намесил в полза на лейди Коути и тя е отказала да бъде освободена. Знаете ли нещо за това?

— Мм. Какво ще е необходимо, за да осигуря освобождаването ѝ въпреки нейния отказ?

— Ами, не съм сигурен, лорд Талтош. Такъв отказ е нещо почти нечувано, а едно принудително освобождаване, не знам, може би една заповед на Императрицата би свършила работа.

— Несъмнено, несъмнено. — Станах, върнах се при прозореца и погледнах през него. Покрачих малко из кабинета и краченето ме доведе зад стола на Софта. Той ме остави да заставам зад него, но забелязах напрежението във вратните му мускули. Дворцов представител или не, все пак беше джерег, а не исола. — Трудна ситуация — казах. — Вероятно нищо не може да се направи.

— Вероятно не — каза той, все така без да се обръща към мен. — Макар че определено бих искал да помогна с каквото мога.

— Добре, добре — казах аз. — В такъв случай вероятно бихте могли да ми кажете нещо. — Докато говорех, съвсем небрежно сложих ръка на рамото му. Вече усетих напрежението, но ръцете му останаха

спокойни, отпуснати пред очите ми на бюрото. Бяхме на десет стъпки от вратата. — Само от любопитство, от колко време не се е проливала кръв тук, в Крилото на джерег?

— Не и след Междущарствието, лорд Талтош.

— Би било много лошо за интересите на организацията да се допусне подобна жестокост да се случи точно тук, нали така?

— Много лошо. Надявам се, че не намеквате за такова нещо.

Облегнах се на рамото му, много леко.

— Аз ли? Не, ни най-малко. Не бих си и помислил за такова нещо. Просто си говорим.

— Разбирам. Какво искахте да научите?

— Кой уреди да бъдат арестувани тези източняци?

Последва едва доловимо стягане на мускулите, но не повече.

— Как кой? Императрицата, лорд Талтош.

— По ваша молба, граф Софта. И аз много държа да разбера кой от моите колеги ви е помолил да внесете тази молба.

— Струва ми се, че сте зле информиран, лорд Талтош.

— А вие чували ли сте за мен, граф Софта?

Ръката ми не пусна рамото му, но не се и стегна, нито направих някакво друго движение. Той не каза нищо в продължение на три секунди, след което изсумтя:

— Ще ми е нужно много време, докато го разбера, а очаквам много скоро голям брой посетители.

— Да, предполагам, че очаквате. Но при тези обстоятелства съм готов да остана толкова, колкото е необходимо. Сигурен съм, че посетителите ви ще го разберат.

— Би могло да се окаже много скъпо.

— Готов съм да платя. Все пак става въпрос за жена ми, знаете ли.

— Да...

— Така че цената е без значение.

— Предполагам...

— Вероятно ще е най-добре за вас, ако съберете информацията.

Почти го усетих как претегля възможностите и се мъчи да избере най-доброто, което може да каже, най-доброто, което да направи.

— Може да има последствия...

— Не храня абсолютно никакво съмнение, че ще има. Приемам ги.

— Всички?

— Каквото и да стане. Но се надявам, че вашата информация е пълна и точна, иначе може да има последствия, които не предвиждате.

— Да. Торонан.

— Не съм изненадан. Знаете ли защо?

— Не.

— Добре. Ще ми окажете ли честта да ме придружите навън до улицата?

— С най-голямо удоволствие, лорд Талтош.

— Да се поразходим тогава.

Направихме го усмихнати, с ръката ми нежно отпусната на гърба му. Щом стигнахме улицата, се огледах да се уверя, че няма никой наблизо, и се съсредоточих за телепорт. Пуснах Маготрепача да падне в лявата ми ръка за всеки случай.

— Граф Софта, бих искал да ви благодаря за помощта.

— Плодовете на вашето проучване ще бъдат моята награда, баронет Талтош.

— Несъмнено. Още едно нещо обаче.

— Да?

— Тузвизкото, с което ме почерпихте. Беше съвсем добро, но е бренди, не е вино. Би трябвало да го запомните.

— Благодаря ви, лорд Талтош. Ще го запомня.

Пуснах го и оставих телепорта да се задейства.

Когато влязох в кантората си, ме посрещна необичайна гледка, необяснима с подготовката за празненствата в следващите два дни... Пръчките беше вътре, държеше съвсем леко палките си, сякаш си играе с тях, а до него, съвсем не на място в яркото си островитянско облекло и шапката от норска, беше Айбин. Двамата си говореха тихо и за нещо много тайнствено, Айбин сочеше пръчките, а Пръчките жестикулираше с тях. Вероятно сравняваха изкуството на пердаха с пръчки и барабаненето. Като помислиш, идеята не беше толкова странна... и двете изискваха отпускане и напъгане в нужната степен,

скорост и ловкост, и добър усет за ритъм, контрол на тялото и концентрация на ума. Интересен възглед.

Но в този момент не мислех за това. Казах:

— Айбин, какво правиш тук?

Той заговори, бавно както винаги, сякаш го отвличаха висшите ритми на вселената.

— Дойдох да благодаря, че си ми намерил тази работа.

— О. Няма защо. Добре върви, както разбирам.

— Добре? Свирихме само една нощ заедно и ни поканиха утре да свирим за Императрицата.

— За имперското новогодишното празненство?

— Май че да. Макар че времето е странно за Нова година. На острова годината започва през зимата.

— Напролет изглежда по-логично, нали?

Той сви рамене.

— Във всеки случай — продължих, — Нова година в Двореца е голяма работа. Много съм впечатл... хмм.

— Какво има?

— А? Нищо. — Изведнъж ми беше хрумнало, че аз бях заклал неговия крал, а той пък щеше да се яви пред Императрицата. Ако самият той всъщност се окажеше убиец, значи я бях подредил точно толкова елегантно, колкото ако го бях мислил нарочно. Премислих набързо дали да не направя нещо по въпроса, но бързо реших, че не е моя работа. Ако се окажеше убиец, може би щеше да ми се наложи да се разчистя, преди да са проследили връзката между Айбин и мен, но иначе какво толкова?

Отидох в кабинета си, като помолих Мелестав да извика Крейгар. Седнах и се съсредоточих върху вратата, така че успях да го забележа, когато влезе. Хвърли ми само един поглед и каза:

— Кой е обектът?

— Торонан.

— Самият той? Той ли ни гони, или ние него? Не че има значение.

— Честно казано, нито едното, нито другото. Тайфата на Кели е била арестувана по негова поръчка. Искам да разберем какво цели.

— Звучи добре. Как?

— Купуваш някой от организацията му, разбира се.

— Да бе. Просто ей така го купувам.

— Ако беше лесно, Крейгар, щях да го направя сам.

Той примига.

— Приятно е да чуя, че го казваш на глас, след толкова...

— Зарежи.

— Като стана дума...

— Е?

— Ще го светнем ли?

— Не, надявам се. Вече ми се събра много. Още едно и някои хора ще почнат да се изнервят — хора, които не искам да изнервям. Освен това сега ми е легнала на ръцете и Южна Адриланка; повече територия не ми трябва.

Той кимна.

— Точно това си мислех и аз. Добре, ще видя дали някой в организацията му се продава. — Стана, спря се и каза: — Мислиш ли, че той е купил някой от нашите?

— Няма как да го разбере. Възможно е. Но не смятам да изпадам в параноя заради това.

— Разбирам.

— А, и донеси ми, моля те, пълен комплект оръжия. Време му е.

— Ясно. Скоро се връщам. — Излезе необичайно умислен.

Два часа по-късно, когато привършвах с процедурата по смяната на оръжията, Мелестав влезе в кабинета ми.

— Писмо по куриер, шефе.

— О, няма? Някой се прави на много официален. Остави ли те да го срежеш?

— Да. Заповядай.

Огледах сгънатия подпечатан лист и не разбрах нищо. Печата не познах, но не мисля, че има повече от три или четири печата, които бих познал. Не съм сигурен, че знам собствения си. Отворих го, прочетох го и се замислих.

— Какво има, шефе?

— Какво? О, господинът, който ме покани преди няколко дни, иска да се видим отново, но този път не бърза.

— Торонан?

— Същият.

— Мислиш, че е нагласено?

— Трудно е да се каже. Иска аз да кажа времето и мястото, утре или вдругиден. Би било трудно да се нагласи.

— Добре, Влад — каза Крейгар. — Искаш ли да уредя охраната?

— Адски държа.

— Ясно. Значи това го поемам аз. Къде?

— Ще помисля. Ще кажа на Мелестав, когато реша.

Той излезе да го уреди.

„Какво мислиш, че е, шефе?“

„Не знам. Надявам се да не е поредната война; не мисля, че ще мога да се справя“.

„И аз“.

„Май трябва да се разкарвам вече от този бизнес, Лойош“.

„Май трябва, шефе“.

Замълча, а аз се замислих. Може би трябваше да се махам... да се махам от всичко това. Убиването на хора за пари, печеленето от текла и разни други тъпащи май ми стигаше. Сигурно щях да мога да...

Да мога какво? Какво щях да правя? Опитах се да си представя как живея като Мороулан или Алийра, спокойничко и кротко на някое парче земя, и как гледам теклите да работят по нивите — или не гледам, все тая. Седя, размотавам се, забавлявам се с разни любопитни нещица, които ми се изпречват на пътя. Не, просто не можех да си го представя. Може би съществуването ми беше безсмислено според всякакви по-велики схеми на нещата, но поне не бездействиях.

Да, но беше ли това достатъчно оправдание за всички неща, които трябваше да върша, само за да остана жив и в бизнеса? Добре де, защо преди всичко изпитвах тази необходимост да се оправдавам? Отчасти заради Коути, предполагах. Тя беше точно там, където знаех, че не искам да бъда аз, останала без грижи и недоволна от себе си, и се беше справила, замесвайки се с някаква пасмина безумци, посветили се на благородна кауза. Друго какво? Е, дядо ми, когото уважавах повече от всички на света. Той знаеше какво правя и когато го попитах, ми каза мнението си. Голям глупак бях, че го попитах.

Но беше тъпо. Може би, по-късно, щях да мога да реша дали искам да променя начина, по който живея, но точно сега жена ми беше в затвора, а аз току-що бях разбунил цяло стадо орки с това, че макар и съвсем нежно, заплаших представителя на организацията в Имперския дворец, лице, което най-много от всички трябваше да бъде

оставено на мира. Не, организацията нямаше да позволи един самотен източник да се измъкне с нещо такова. Трябваше или да измисля начин да ги усмиря, или да измисля как да се измъкна. Може би трябваше да се преселя на Грийнери и да се науча да бия барабан.

Или не.

„Мелестав“.

„Да, шефе?“

„Разбери къде свири тази вечер Айбин и прати куриер до Торонан. Кажи му, че ще се срещна с него там, в осмия час“.

„Добре, шефе“.

„И пусни лаф, че може скоро да ни ударят“.

„Пак ли?“

„Все някоя година, предполагам“.

„Ясно, шефе“.

ДЕСЕТИ УРОК

ЗАВЪРЗВАНЕ НА ПРИЯТЕЛСТВА II

„Бъбривият луд“ се намира на улица „Цигарел“, близо до Кураж, в квартал, в който активността на организацията е слаба. Пристигнах две-три минути по-рано с Пръчките и един от биячите ми, с прякор Светулката. Крейгар беше казал, че също ще е там, но не го забележах. В тази тълпа обаче едва ли щях да забележа и Сетра Лавоуд. Празненствата вече започваха. По стените вече пълзяха студени огънове, подскачащи кълбета прехвърчаха из помещението, от тавана надвисваха светещи ленти.

Тълпата бяха главно текла, всички пременени като подскачащите кълбета в червено, жълто и синьо, търговци и занаятчии шумно хвалеха стоките си и закачаха безсрамно жените, но тук-там можеше да се види маскираната аристокрация от дома Тиаса или Лиорн — добавяха изискани нотки на светлосиньо или кафяво и прибавяха в цялата празнична суматоха особения вкус на шумното кавгаджийство или на кроткото пиянство, според това на кого какво повече му харесва.

Което не означаваше, че беше препълнено — все още. Заведението е голямо и нещата тепърва започваха. Беше шумно, но не оглушително. Много добро и в същото време много непривично време и място за делова среща.

Торонан пристигна само две минути след мен, предшестван (както и аз, впрочем) от двама яки катили, които най-напред огледаха добре мястото, за да се уверят, че не е клопка. Такова нещо не е лесно да се разбере дори когато няма празненство, но не е невъзможно. Трябва да огледаш всички от заведението, особено сервитьорите, и да си отбележиш как се държи всеки от тях, къде е разположен, дали ти се струва, че може да носи скрити по тялото си оръжия, дали ти изглежда познат и дали се връзва с цялата обстановка.

Самият аз го бях правил няколко пъти и единия път наистина се оказа клопка за един, казваше се Уелок. За малко щях да пропусна да забележа, че един от готвачите не използваше ножа както се полага на

истински готвач — вместо да го държи за острието между палеца и показалеца, с предпазителя опрян в дланта, той го стискаше като при бой. Споменах това на Крейгар, с когото работех, той се вгледа повнимателно и се сети, че го познава. Срещата беше отменена и три месеца по-късно бях нает от Уелок да убия един бияч, Кин, който работеше за Ролаан — човека, който беше предложил срещата.

Но ето, че се отклоних. Не бях нагласил нищо, нито пък Торонан. Всъщност обстановката беше съвсем неподходяща да убиеш някого, тъй като голямата и непредсказуема тълпа може да те изненада, а убийците мразят изненадите. Той седна с лице към мен, с гръб към вратата и аз понечих да дам знак на сервитьора, но той ме спря с думите:

— Няма да ни отнеме много.

Постарах се лицето ми да остане безизразно. Сериозно нарушение на етикета е да уговориш делова среща и да не ядеш. Не бях сигурен какво означава, но не беше добре. Отпуснах се в стола и рекох:

— Давай тогава.

— Това стигна до съвета. Ти имаш силни приятели там, но не мисля, че този път могат да ти помогнат.

— Слушам те.

— Съжالياваме, че жена ти е намесена в това, но бизнесът си е бизнес.

— Слушам, слушам.

Той кимна.

— Днес се явих пред съвета. Попитаха дали може да бъдеш светнат без бой. Казах, че не, освен ако не намерят Марио. Това не означава, че няма да се опитат, но може би ще ти се даде отсрочка. Разбираш ли?

— Не съвсем. Продължавай.

— Тъкмо приключи онази голяма бъркотия между теб и Херт, а преди това беше спорът ти с някой си текла, който свърши с намесата на Империята, а между тях беше голямата касапница в хълмовете между Бе'ер и Фърнаан.

— Чух за това. Не бях замесен.

— Нямам предвид това. Организацията вече е привлякла твърде много внимание към себе си и на съвета му е писнало. Това е

единствената причина все още да си жив.

— Обидил съм някого, доколкото схващам.

— Обидил си всички, идиот с идиот. Не можеш да заплашваш представителя на организацията в Имперския дворец. Не можеш ли да разбереш това?

— Да заплашвам? Аз?

— Не ми се прави на глупак, мустак. Казвам ти, престани. Казвам ти!

— Защо си уредил да арестуват онези източняци?

— Не задаваш ти въпросите, мустак. Аз задавам въпросите, ти отговаряш, после аз ти казвам нещата и ги правиш. Това е характерът на отношенията ни. Можеш ли да го схванеш, или трябва да ти го илюстрирам?

— Защо си уредил арестуването на онези източняци?

Устните му започнаха да се разтягат в озъбване, но успя да се овладее.

— Има ли някаква причина да ти отговарям?

— Иначе ще те убия.

— Няма да можеш да излезеш жив оттук.

— Знам.

Той ме изглежда. Накрая каза:

— Лъжеш.

Поклатих глава.

— Не. Не лъжа. Поддържам си репутация на честен, за да мога да я издъня, когато се появи нещо голямо. Това не е.

Той изсумтя.

— Колко по-голямо искаш?

— Почакай и ще видиш.

Той размърда нервно челюсти, после каза:

— Заповедите дойдоха от съвета. Не знам кой беше.

— Може би ще го отгатнеш, ако вложиш повече мисъл.

Изглеждахме се продължително. После той каза:

— Шефът ми. Боралиной.

— Боралиной — повторих замислено. — Звучи логично. Моят район е твой район, който е негов район, а сега държа и Южна Адриланка, тъй че се връзва с него.

— Точно така. И ако си въобразяваш, че можеш да се мериш с него...

Поклатих глава.

— Искам да върна жена си, лорд Торонан. Всичко се свежда до това, нали? Няма начин да я оставя да гние в имперските тъмници, така че или измислете начин да ми помогнете, или не ми се пречкайте на пътя, или се постарайте да ме пречукате, защото няма да стоя мирен.

Той стана.

— Ще запомня това, лорд Талтош. Ще го запомня.

След като си замина, се преместих от другата страна на масата, за да мога да гледам музикантите, които тъкмо излизаха. Отне ми доста време да намеря свободен сервитьор, но накрая успях и си поръчах тестено с чушки и наденица. Изглеждаше изненадан, че искам ядене; предполагам, че повечето клиенти само пиеха. А тъкмо когато си тръгваше, Крейгар му извика и си поръча същото, което го озадачи още повече, въпреки че се постара да не го показва.

— Какво стана? — попита той.

— Изглежда, че си имаме нов враг.

— Охо? Торонан?

— Не. Джерег.

Крейгар килна глава на една страна.

— Я ми кажи, Влад... защо въпреки всичко продължавам да съм се лепнал за теб?

— Не знам. Може и да не си. Може да се гласиш да ме наръгаш.

— Айде стига с тая параноя.

— Какво пък, и да не се каниш да ме наръгаш, може би трябва.

Моментът е много подходящ.

Изгледа ме много твърдо и в гласа му нямаше капка хумор...

— Я по-добре дай подробностите.

Направих го, като започнах от беседата си със Софта и завърших с разговора с Торонан. Храната пристигна някъде по средата, а когато завършвах, музикантите започнаха. Изненадах се колко се укроти тълпата, макар да бях сигурен, че скоро пак ще се разшумят. Надявах се дотогава да съм приключил.

Храната ставаше за ядене, виното беше прекалено сухо, но добро. Певецът беше добър. Айбин стоеше най-отзад, така че не го

забелязвах много, макар че сигурно щях да го забелязвам, ако разбирах повече от музика. Забелязах обаче сънената усмивка на лицето му, която ми напомняше как изглежда дядо ми по средата на някое заклинание. Предполагам, че и аз изглеждам така.

В един момент спряха и Айбин дойде при нас, и представи партньора си, сравнително нисък тиаса, казваше се Тоди. Побъбрихме си, след което те се върнаха на сцената и засвириха отново.

— Какъв е планът? — попита Крейгар.

— Мисля, че ще трябва да намеря този Боралиной.

— Може да е опасно.

— Сигурно. Разбери къде работи.

— Какво? Сега ли?

— Сега. Аз ще почакам тук.

— Виж, Влад, като оставим очевидните глупости да се замъкнеш да се видиш с този тип, без нещата да са нагласени предварително, откъде знаеш дали Торонан не е изпратил тук екип да те светне, когато излезеш?

— Нека се опита — казах. — Само нека се опита.

— Влад...

— Действай. Разбери къде е. Ще почакам тук.

Той въздъхна.

— Добре. Ще гледам да не се бавя.

Удоволствието ми от музиката бе леко помрачено от необходимостта да поглеждам с едно око към входа, но не много, тъй като разчитах на Лойош, на Пръчките и на Светулката. След малко Крейгар се свърза с мен и ми каза къде мога да намеря Боралиной, когато е на работа.

„Сега не е там, Влад. Ще трябва да изчакаш до утре“.

„Така излиза“.

„Защо не премислиш цялата работа тогава? Можеш да...“

„Благодаря, Крейгар. Ще се видим утре“.

От шума на тълпата музиката едва се чуваше. После музикантите спряха, обявиха, че са приключили и че след тях ще свири някой друг, което ме изненада. Хвърлих в паничката един империал, платих за храната и пиенето и тръгнах към къщи с Айбин. Дълго време мълчахме, след което подхвърлих:

— Много добре звучеше.

— Мда. Онова си го биваше. Забеляза ли фалшивите седемдесет и два такта, дето ги мушках в седемнайсетките?

— Ъ, ами, всъщност не.

Той кимна.

— Всъщност не бяха седемдесет и двойка, щото трябва да удариш първия, шест-седем-осем, после десет, и шестнайсет-седемнайсет на всеки интервал, но донякъде се получава, ако го отиграеш уж, че всеки трети интервал е... — Продължи в същия дух, а аз кимах и издавах звуци, изразяващи любопитство. Пръчките, който вървеше отпред, изостана малко да слуша и двамата се увлякоха в някакъв спор за странни неща, които не бяха много в моята област. Все още се чудех кой всъщност е Айбин и дали ще убие Императрицата.

Не че ме интересуваше.

„А какво те интересува, шефе?“, попита Лойош, докато се изкачвахме по стъпалата към къщи.

„Да измъкна Коути от затвора“.

„А след това?“

„Не ми задавай трудни въпроси, Лойош“.

Поканих Пръчките и Светулката на чаша вино преди да си тръгнат. Светулката отказа, но Пръчките знае какво вино държа вкъщи, тъй че повлече крак точно зад мен, през вратата.

Това, което най-силно ме впечатли, мисля, беше колко бързо се бе задвижил Торонан. Беше — колко? Няма и половин час, откакто се разделихме. Убиецът чакаше точно зад вратата на жилището ми и нито Лойош, нито аз го бяхме усетили. Но Пръчките, както казах, беше точно зад мен и когато камата изсвистя към тила ми, реагира, като ме бутна встрани и напред в стаята. Претъркалях се и се изправих тъкмо навреме, за да видя Пръчките, хванал двете си палки, да ги набива много яко в темето му. Типът се смъкна на пода. Усетих парене на врата, опипах и видях, че ръката ми е оцапана с кръв. Можех само да се надявам, че оръжието не е било намазано с отрова. Усетих, че съм се разтреперил.

— Добра работа — казах на Пръчките. В отговор той се смъкна на пода. Едва тогава забелязах стилета, забил се в гърлото му и щръкнал откъм тила.

Айбин влезе в стаята и коленичи до Пръчките, чиито очи зееха отворени и изцъклени. Лойош кацна на рамото ми и ме близна по

ухото. Огледах трупа на охранителя си и видях, че гръбнакът му е прерязан много изрядно. В бизнеса това се нарича късметлийски удар.

Час по-късно телата вече ги нямаше, а Крейгар седеше в дневната с мен. Треперенето ми вече спираше. Постепенно.

— В собствения ми дом, Крейгар — казах може би за девети път.

— Знам, шефе.

— Това просто не се прави.

Айбин беше в стаята си, да си побарабани, както каза, за да можел да се съвземе. Крейгар ми отвърна:

— Знам обаче защо са го направили.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли преди няколко недели? Ти не нахълта ли в жилището на един, за да измъкнеш информация от него?

Вдишах много дълбоко.

— Да.

— Ето ти отговора. Ти наруши правилата и те нарушиха правилата. Така става, Влад.

— Трябваше да се сетя.

— Мда.

Преди не повече от месец Пръчките беше отказал една оферта на шефа ми. Отказът му го превърна в мишена и аз бях спасил живота му, както той преди малко бе спасил моя. И за какво?

— Не мисля, че трябва да оставаш повече тук, Влад.

— Няма, Крейгар. Благодаря. Вече се оправих.

— Ще изчакам, докато напуснеш, ако нямаш нищо против.

— Да, добре.

Подхвърлих на Айбин, че жилището може би няма да е безопасно за пренощуване.

— Няма проблеми — каза той. — Имам приятел, при който мога да се настаня.

— Добре. Ще се видим скоро.

Крейгар ме придружи по стълбите и ме остави, след като се увери, че е безопасно.

„Къде отиваме, шефе?“

„В един познат хан в другия край на града“.

„Защо там?“

„Защото е срещу работното място на Боралиной“.

„Аха. А Торонан? Нали той беше този, дето...“

„Майната му на Торонан. Майната му на отмъщението. Първо си връщам Коути“.

Пътят бе цели три часа пешком, но мисля, че ми се отрази добре.

На другата сутрин станах рано и се побих пред хана, където бях прекарал нощта. Стоях в сянката на вратата и чаках. Роуца прехвърчаше съвсем невинно наоколо и тероризираше градските безпризорни джереги, а Лойош чакаше с мен. Бях се заредил с цели шест часа здравословен сън, последван от три чаши клада и препечен хляб с козе сирене. От хълма вляво духаше напорист хаплив вятър, плющеше в лицето ми и будеше размисли за преходността на старото и невъобразимия характер на предстоящото.

Денят не беше лош за убийство, не беше лош и за умирање, стига да предстоеше едното или другото.

Макар да нямах никаква представа как изглежда Боралиной, не ми беше трудно да го позная по двамата охранители, които го предшестваха, по един от всяка страна, и другите двама след него. При това бяха добри. Прехвърлих разсеяно в главата си възможностите да го закова, както си върви по улицата, и стигнах до извода, че ще трябва да подкупя поне двама, а може би трима от охраната му, за да имам някакъв що-годе разумен шанс. Очевидно си държаха на работата и трябваше много бързо да се отместя, за да не ме забележат. Боралиной беше облечен скъпо и вървеше така, сякаш го знае. Помислих, че сигурно изглежда добре в имперския двор, със свършено черната си къдрава коса, с пръстените по ръцете и с тези деликатни и изискани стъпки. Сигурно беше напарфюмиран и несъмнено имаше ароматизирана кърпичка под яката в случай, че му се наложи да срещне някой с лош дъх.

Влезе в кожарския дюкян, в чието дъно се помещаваше кабинетът му. Повиках Роуца на другото ми рамо и влязох след него. Винаги съм обичал миризмата на прясна кожа, въпреки че тук май беше прекалено силна, предполагам заради всевъзможните миризми на масла и мазила, използвани в този тайнствен занаят. В предната част

на дюкяна висяха елеци и палта, а по-навътре един стар валиста усърдно бодеше с дебела игла и шиеше нещо, което ми заприлича на кожена бутилка. Защо някой ще иска да пие от кожена бутилка — не знам.

Преди да ме е забелязал, минах покрай него и се озовах пред стълбището. На площадката горе имаше двама джереги — не изглеждаха особено дружелюбни. Изгледаха ме, сякаш се чудеха дали само да ме предизвикат, или направо да ме свалят на място. Стигнах горе жив и рекох:

— Влад Талтош, да се види с лорд Боралиной.

По-ниският от двамата каза:

— Покана?

— Не.

— Тогава изчакай.

— Добре.

Той се съсредоточи за миг, кимна сякаш на себе си и попита:

— Защо искаш да го видиш? — Гласът му прозвуча като ламаринен. Зъбите ми за малко да изскърцат.

— По личен въпрос.

— Тогава направи жертва.

Усмихна се през зъби. Зачудих се дали нарочно не държи зъбите си издадени напред, просто за ефект. Съсредоточи се отново, след което пак ми каза:

— Изчакай.

След минута или две стоене и взаимно гледане накриво, ниският каза:

— Аре влизай, шефът ш'ти даде пет минути.

— О, колко щастлив ден — рекох и ги подминах.

В следващата стая имаше петима души, един зад бюрото, а четиримата — насядали наоколо. Моментално разбрах, че са убийци до един. Онзи зад бюрото ми кимна, а останалите ме погледнаха, както аз поглеждам оскубана кокошка, преди да я напълня с гъби, чесън и тарагон.

Вратите бяха три. Посочих средната, зададох въпрос с вежди, отвърнаха ми с кимване и влязох. Бюрото му беше голямо и той седеше зад него, сякаш мястото му е точно там. С него имаше двама джереги, единият кротък и хърбав, с изпито лице и трапчинка на

брадичката, който можеше да е или писар, или магьосник, а другият — як, с хладния поглед на тип, който е готов да убие всеки, по всяко време и по каквото и да е повод. Когато влязох, той помръдна рамене и прокара длан по брадичката си, жест, от който разбрах, че проверява дали всичките изненади под наметалото му са си на мястото и готови. Автоматично прокарах длан през косата си и наместих токата на наметалото си. Моите си бяха на място.

В стаята нямаше прозорци и, както се уверих след бързо озъртане — никакви други пътища за изход. Бях готов да се обзаложа, че някъде има скрита врата, защото при тези хора е така, но не можах да я открия. Лойош помръдна неловко на рамото ми — на него също не му харесваше, че няма аварийен изход. Роуца, на другото ми рамо, прихвана малко от нервността му. Очите на Боралиной се спряха бавно на единия и на другия джерег, след което погледнаха мен.

— Чувал съм за вас, лорд Галтош — каза той.

— И аз за вас, ваше благородие.

— Поискахте да поговорите с мен. Слушам ви.

— Въпросът е личен, ваше благородие.

Без да сваля очи от мен, той каза:

— Кор, Н'ваан, това няма да го обсъждате с никого.

Значи това щеше да е най-доброто, което щеше да ми се предложи.

— Дошъл съм при вас за семеен съвет, ваше благородие — казах.

— Съжалявам. Не съм женен.

— Какъв срам, ваше благородие. Брактът е блаженство, знаете ли. Но съм убеден, че въпреки това ваше благородие би могъл да ми помогне.

Той извади ароматна кърпичка от яката си, размаха я пред лицето си, изтри устата си с нея, смачка я в ръката си и се отпусна в стола.

— Говорите за жената, която се движи с онези пакостници в Южна Адриланка.

— Тя е единствената жена, която имам, ваше благородие. Мога да ви уверя, че никак няма да ми хареса да я загубя.

— Защо идвате при мен?

— Защото онези хора са арестувани по ваше разпореждане. Склонен съм да мисля, че можете да уредите освобождаването на един от тях.

— Какво ви кара да мислите, че аз съм го уредил?

— Снощи ме споходи сън, ваше благородие. Ние източняците вярваме в сънищата.

— Разбирам. — Наведе се над бюрото и се вторачи в мен. — Слушайте какво ще ви кажа, баронет Талтош, за да не ми се налага да се повтарям. Тези пакостници правят пакости, и не само в Южна Адриланка. Пакостите, които правят, се отразяват на всичко, което става в останалата част на града и извън неговите граници. Вече имаме сериозни съкращения в доходите си в няколко области, стигащи чак до текла, които започват да стават прекалено умни за това, което им се полага. Ако всичко това ставаше от само себе си, както и да е: нямаше да се намеся. Но то не става от само себе си, става заради тези хора. И кой стои най-отпред, за да става всичко това? Вашата жена стои, Талтош. Един джерег. Империята се обърна към нас, чрез представителя ни, и се оплака. Отказват наши петиции заради неприятностите, предизвикани от тази ваша източняшка жена джерег. Това не можем да го позволим.

— Да, аз уредих да бъдат арестувани — продължи той. — Дори ще ви кажа как, Талтош. Накарах един от моите магьосници да гръмне един стражеви пост в Южна Адриланка и да разхвърля наоколо позиви така, че да изглежда, че са го направили те. Шокира ли ви това? Не би трябвало. Те трябваше да бъдат отстранени и аз ги отстраних. Но ако не бях го направил достатъчно ефикасно, щях да го направя отново.

— Съжалявам, че е замесена вашата жена, лорд Талтош, казвам ви го искрено. — Гледаше ме в очите. — Но просто имате лош късмет. Да я пусна? Тъкмо нея най-много държах да хванат. Така че ще трябва да го понесете. Идете си и си намерете някоя друга. Ако зависи от мен, ще гние в имперските тъмници, докато Великото море на хаоса залее Империята. Това е всичко, което имам да ви кажа. Щастлива Нова година.

„Кротко, шефе“.

„Знам, Лойош. Опитвам се. Ти държиш Роуца под контрол, нали?“ В първия момент не казах нищо — опитвах се да овладея гнева си и се стараех да не ми проличи. След което заговорих много бавно и много внимателно, за да съм сигурен, че не правя грешка.

— Значи вие сте уредили жена ми да бъде арестувана от Империята?

— Да.

— Тоест, специално моята жена?

— Да.

Изгледах го веднъж отгоре до долу и казах:

— Знаеш ли, мисля, че ще ти тегля един голям бой.

— Не, няма да можеш — каза той и се съсредоточи съвсем за кратко. Вратата зад мен се отвори и когато се обърнах, през нея нахлуха петима. Всички държаха ками: несъмнено бяха очаквали това. Обърнах се отново и видях, че Боралиной е избутал стола си назад, а двамата, които стояха отстрани, пристъпиха между него и мен. Якият извади къс меч. Настъпи ужасна тишина, сякаш времето между две изтупвания на сърцето се проточи през цял океан от движения, задържайки света точно такъв, какъвто си е, само за миг, който продължи цяла вечност.

— Прав си — казах накрая. — Няма да те набия. Ще те убия.

Много интересно... ако бяха по-малко, сигурно нямаше да мога да се измъкна. Но стаята всъщност не беше достатъчно голяма, за да могат всички да действат едновременно, особено ако им скочех пръв; което и направих. Лойош ми показваше достатъчно ясно какво става зад мен, за да мога да метна две от камите си в коремите на двамата точно пред мен, което ги позабави доста, а в същото време Роуца налетя срещу най-опасния от тях — магьосника.

Извърнах се светкавично и хвърлих напосоки шепа стрелички към тримата, застанали между мен и вратата, след което се метнах встрани да избегна това, което можеха да ми причинят тези зад мен. Изхвърчах през вратата преди да са успели да се съвземат. Лойош излетя в коридора да види какво ни очаква напред, а аз се обърнах към вратата.

Остана ми време само колкото да извадя рапирата, което понякога е пречка срещу дългите драгарски мечове, но свърши страшно добра работа срещу джерега, налитащ към мен с камата си. Отрязвах му я заедно с ръката и посякох врата му с две бързи движения на китката, с които дядо ми щеше да се гордее, след което отстъпих няколко крачки.

Извадих нож за мятане в лявата си ръка в мига, в който Роуца излетя през вратата и продължи напред да помогне на Лойош в случай, че е изпаднал в беда. Вийра, богиньо моя, какъв екип бяхме само в

този ден! Якият с късия меч изникна на прага и ножът ми го поразил в гърдите. Не падна, което беше чудесно, тъй като тялото му прегради много добре изхода. Лойош ми подаде сигнал от съседната стая, че всичко е чисто, профучах през нея и след това — надолу по стълбите.

Не съм кой знае какъв магьосник, но пък и не е нужно кой знае какво магьосничество, за да запечаташ една врата, и няколкото секунди, които ми даде това, се оказаха решаващи.

„Двама яки типове те чакат тук, шефе. Сега ще ги отвлечем... ойй!“

„Добре ли си, Лойош?“

„За малко, шефе“.

„Каж ми кога“.

„Изчакай... задръж...“ Стиснах Маготрепача в лявата си ръка и съжалих, че нямам трета ръка, с която да хвана няколко стрели. „Давай!“ И се втурнах през вратата.

Лойош и Роуца наистина ги бяха отвели, а върхът на рапирата ми се заби в нечие гърло и съвсем отвлече единия. Другият, който отчаяно махаше с едната си ръка да се опази от Роуца, ме зяпна и направи някакви жестове с другата си ръка, но Маготрепача се въртеше дивашки пред мен и успя да спре заклинанието, каквото и да беше. Посяхох няколко пъти към него, просто за да му дам повод за размисъл, след което излязох през вратата, затръшнах я и направих малкия номер със запечатването, след което хукнах през глава надолу по стълбите.

Кожарят, изглежда, си беше козар и нищо повече, защото единствената му реакция, щом ме видя с окървавения рапира, бе да изпищи и да се скрие, след което се оказах на улицата, прекосих я на бегот и свих зад една от сградите.

„Телепортираме, приятели“.

„Ами ако ни проследят?“

„Само гледай“. Напрегнах сили и цъфнах на двора на Черен замък, където един гост винаги е в безопасност, нещо, в което отдавна съм се уверил. Не повърнах, но последствията от телепорта ме принудиха да падна на колена и светът около мен се завъртя. Гледката със земята на цяла миля надолу също не помогна особено, но това, че знаех, че съм в безопасност, макар и за миг компенсира неудобствата.

След малко се изправих и закрачих към голямата двукрила врата.
Сърцето ми думкаше като барабана на Айбин.

ЕДИНАДЕСЕТИ УРОК ДЪРЖАВНИ ВЪПРОСИ II

Лейди Тилдра ме насочи към кабинета на третия етаж, в Южното крило, където заварих Мороулан с Деймар, за когото вече съм споменавал. Деймар е много тънък и ръбест екземпляр, с острия нос, брадичка и челюст на дома на Ястреба, омекотени от широко чело и раздалечени очи. Лойош прелетя да поздрави Мороулан. Роуца, странно защо, отлетя при Деймар, когото не беше срещала досега, и остана на рамото му през целия разговор.

Мороулан и Деймар седяха изгърбени над една маса. Между тях имаше нещо, което ми заприлича на голям черен скъпоценен камък. Подбутваха го с пръсти и го зяпаха все едно, че е някакво животинче и искат да разберат дали е живо. Бяха им нужни няколко мига, докато ме забележат. Деймар вдигна глава и каза:

— О, здрасти, Влад.

— Добрутро. Какво е това?

— Това — каза Мороулан — е черният камък Феникс.

— Не съм чувал за него — признах.

— Подобен е на златния камък Феникс — подсказа ми Деймар.

— Аха. Само дето е черен вместо златен.

— Точно така — каза Деймар, без да забелязва сарказма ми.

— Какво е златният камък Феникс? — попитах.

— Ами — обясни Деймар, — след като намерихме черния, почнахме да ровим в библиотеката на Мороулан и се натъкнахме на няколко упоменания за него.

— Мороулан — рекох, — ще *благоволиш ли* да ме въведеш в нещата?

— Спомняш ли си — каза Мороулан — затруднението, което имахме на острова с псионичния контакт?

— Да. Деймар беше прекъснат, доколкото помня.

Той престана да чеше Роуца по брадичката и ме погледна.

— Не бях прекъснат. Направо рухнах от усилието да поддържам контакта.

Зяпнах го.

— Ти?

— Аз.

— Богове!

— Да.

— Единственото място, където се среща камъкът Феникс, е на източното и южното крайбрежие на Грийнери — каза Мороулан. — По същество никаква психична дейност не може да преодолее ефекта на камъка, а концентрацията му на острова е достатъчна, за да го направи недостижим.

— Тогава защо двамата с Лойош можехме да общуваме?

— Точно така — каза Мороулан. — Това е същинският въпрос. Единствената идея, до която можах да стигна, е, че връзката между вещер и познайник е фундаментално различна от псионичната комуникация. Но в какво е различна — не знам. Тъкмо се канех да се свържа с теб, но след като така и така си тук, навярно ще се согласиш да ни помогнеш с няколко експеримента, за да определим точно това.

„Не съм убеден, че ми харесва, шефе“.

„С мен ставаме двама“.

— Моментът май не е най-подходящ — казах на Мороулан.

Той вдигна вежди и ме изгледа.

— Защо? Да не би да се е случило нещо?

— А, нищо особено. Още веднъж се забърсах покрай смъртта, но какво значи там един път в повече?

Погледна ме леко озадачен, мъчейки се да схване иронията, след което каза:

— Чаша вино?

— С удоволствие. Ще си сипя сам. — Кое и направих.

— Хайде, разкажи ми, Влад — подкани ме Мороулан.

— Джерегски неприятности.

— Пак ли?

— Все още.

— Мога ли да помогна? — попита Деймар.

— Не. Благодаря.

„А бе, шефе, Айбин няма ли едно такова нещо окачено на врата?“

„Хм, май да“.

„Затова значи не можах да го забележа“.

„Както и никой друг на Грийнери, вероятно. Мда“.

Отново се обърнах към Мороулан.

— Къде го намери това?

По устните му пробяга тънка мороуланска усмивка.

— Проучвах.

— Къде?

— В имперските тъмници.

Сърцето ми заблъска в гърдите.

— Коути...

— Тя е добре. Всъщност не говорих много с нея, но я видях.

— Но как си...

— Гостувах в двореца, загубих се, загубих и трийсет империала, и готово.

Ръцете ми се умориха да стискат облегалките на стола. Отпуснах ги.

— Приказва ли изобщо с нея?

— Казах ѝ „здрасти“, тя ме погледна изненадано и ми кимна, но водачът ми вече се беше много изнервил от цялата работа и побърза да ме изведе. Но забелязах на няколко места от тези кристали и си прибрах един на излизане.

— Но изглеждаше добре, нали?

— Да. Изглеждаше, мм, с много висок дух.

Изръмжах недоволно, помислих дали да не го наругая, реших, че в момента бездруго са ми се струпали прекалено много неща, и отключих умствените си прегради.

„Кой е?“

„Аз, шефе. Къде си бе, човек? Едва мога да задържа контакта“.

„Един момент, Мелестав“. Преместих се в другия край на стаята, по-далече от кристала. „Сега по-добре ли е?“

„Малко“.

„Добре. Какво има? Не може ли да почака?“

„Още един пратеник, шефе“. В тона му имаше нещо странно.

„Този път не е ли от Торонан?“

„Не е, шефе. От Императрицата. Иска да те види. Утре“.

„Императрицата?“

„Да“.

„Утре?“

„Вече го казах“.

„Утре е Нова година“.

„Знам“.

„Добре. Ще поговорим по-късно“.

Обърнах се към Мороулан.

— Можеш ли да измислиш каквато и да било причина Императрицата да иска да ме види точно на Нова година?

Той килна глава на една страна.

— Пееш ли?

— Не.

— В такъв случай трябва да е нещо важно.

— О, страхотно. Просто нямам търпение.

— Междувременно — каза Мороулан — искам само да опитаме едно-две неща. Уверявам те, че няма никакъв риск.

„Какво толкова, шефе? Най-лошото, което може да ни се случи, е да ни убие и тогава няма да ни се налага да се тревожим какво ще ни направи Императрицата“.

„Вярно“, отвърнах му и казах на Мороулан да прави каквото си е наумил.

Следващият ден беше първият ден от Месеца на Феникса, в Годината на Дзур, по времето на Фазата на Йенди, при Царстването на Феникс, Цикъла на Феникс, Великия цикъл на Дракона, поради което повечето от нас наричат годината 244 след Междуцарствието.

Тръгнах за Имперския дворец. Честита Нова година.

Ако сте седнали на ръба на стола и тръпнете да чуете как изглежда Имперският дворец, за съжаление ще ви разочаровам... не помня. Беше голям и впечатляващ, и беше построен от хора, които знаят как се строят големи и впечатляващи неща, и това е всичко, което помня. Озовах се там малко след обед, облечен от глава до пети в цветовете на джерег, ботушите ми — лъснати до блясък, наметалото ми — току-що изпрано и изгладено, коженият елек под него — леко блести. Бях си намерил и знака на ранга си и го сложих на врата си; слагах го за пръв път, откакто го бях наследил. Дълго време бях мислил дали да не оставя Лойош и той учтиво се въздържахше от разговора, но

накрая не можах да се насиля да го направя, така че той клечеше гордо на дясното ми рамо. Роуца, която беше оставена, не беше особено щастлива, но все пак си има граници нахалството, което можех да си позволя при първата си официална поява пред Императрицата.

Пред Императрицата.

Бях джерег, утайката на обществото, и източник, утайката на света. Тя седеше в самия център на Империята, с Глобуса, въртящ се около главата ѝ, и под нейната власт беше цялата сила на Великото море на хаоса, както и военната мощ на Седемнадесетте Велики дома. Беше оцеляла след Бедствието на Ейдрон и храбро бе стъпила по Пътеките на мъртвите, възстановявайки почти за една нощ цяла една империя, рухнала до основи. И сега искаше да ме види, а вие си мислите, че съм бил във форма да си водя бележки по архитектура?

Виждал я бях веднъж, но това бе в Крилото на йорич, където бях разпитван във връзка с кончината на един висш благородник от дома Джерег. Изглежда, че някакъв дребен бос в организацията, някой си Тайшатинин или нещо такова, си беше купил херцогство в дома и след това се беше докарал дотам, че да бъде убит. Не мога да си представя за какво му е било, освен за да подхрани самочувствието му, но това беше положението — той беше херцог, а когато един херцог бъде убит, Империята разследва.

И не знам как името ми беше изскочило, а след като изкарах няколко недели в имперските тъмници, ми заповядаха да свидетелствам „под Глобуса“, в присъствието на самата Императрица и на всички онези перове на дома Джерег, които нямат никаква власт в ръководенето на организацията. Питаха ме неща от рода на: „Кога за последен път го видяхте жив?“, а аз отговорях: „О, де да знам, той си беше умрял“, и ме упрекваха много сурово. Попитаха ме за мнение кой според мен може да го е убил и казах, че съм убеден, че сам се е убил. Глобусът показва, че говоря самата истина, и си беше така; да ми се плете в краката, както правеше той, беше все едно сам да си проси смъртта. Единственият път, когато Глобусът ме хвана в лъжа, беше когато подхвърлих нещо от рода колко смазан се чувствам, че трябва да говоря пред такова величайшо събрание.

Помня, че хвърлих един-два погледа на Императрицата, която седеше зад мен и вляво, и се чудех какво ли мисли тя за цялата работа.

Реших, че като за драгарка е симпатична, но подробностите не помня освен очите ѝ, които бяха златни.

Този път забелязах малко повече. След един смътен период, изпълнен с чувството, че ме прехвърлят от един учтив служител на друг още по-учтив, и в който трябваше да изреждам имената и титлите си повече пъти, отколкото за цяла година, най-сетне бях допуснат в имперската тронна зала и тогава чух името си, пристъпих напред и за първи път този ден забелязах заобикалящата ме среда, както и самия себе си вътре. Светеха свещници и глобуси и беше фрашкано с аристократи, всички в празнично настроение или преструващи се, че са в празнично настроение.

Забелязах и нея, също така. Носеше рокля с цвета на очите и косата си, а лицето ѝ беше с форма на сърце, веждите ѝ — високи и тънки. Стоях пред нея в Залата на Феникса. Тронът ѝ бе изваян от оникс и украсен със злато, с изображенията на Седемнадесетте дома. Инстинктивно потърсих джерега и забелязах част от крило близо до дясната ѝ ръка. Също така различих ненатрапващи се черни възглавнички на трона и не знаех дали това трябва да ме развесели, или не.

Сенешалът обяви пристигането ми и пристъпих напред, удостоверявайки я с най-изящния поклон, на който бях способен. На Лойош му се наложи да се намести на рамото ми, за да не падне, но мисля, че го направи много изискано.

— Посрещаме ви с добре дошли, баронет Талтош — заяви тя. Гласът ѝ беше просто глас; в смисъл, не знам какво съм очаквал, но бях изненадан, че говори като някой, който си хвали кориандъра на пазара.

— Благодаря, ваше величество. Единственото, за което моля, е да ви служа.

— Нима, баронет? — Изглеждаше развеселена. — Подозирам, че тук Глобусът щеше да засече лъжа. Обикновено сте по-предпазлив в измъкванията си.

Помнеше.

— Удоволствие е, че не ми се налага да увъртам пред ваше величество. Предпочитам да лъжа директно.

Тя се изкиска, което не ме изненада. Това, което ме изненада, беше липсата на възмутено мърморене от страна на безликите придворни зад мен. Може би познаваха владетелката си.

— Ще трябва да си поговорим с вас — каза тя. — Изчакайте, моля.

Както ме бяха инструктирали, отстъпих седемнайсет крачки назад и после встрани. Чудех се дали едновременното гледане на имперски работи ще е скучно, или напротив — интересно. Всъщност се оказа изненадващо, тъй като за момент бях забравил за празненствата, а първото, което забелязах, беше Айбин, който държеше барабана си под мишница и разговаряше с певец, когото познавах, и един, когото не познавах — стискаше в ръката си инструмент, подобен на източния хей'ду.

Отидох при тях и ги поздравих. Айбин изглеждаше леко изненадан, че ме вижда, но също така — някак унесен. Тоди се оказа по-общителен и ме представи на другия музикант, атира на име Дав-Хоел.

— Значи вече сте трима — казах на Тоди.

— Всъщност трябваше да сме четирима, но Андлер отказа да свири пред Нейно величество.

— Отказал?

— Той е йорич и е ядосан за, нали знаете, мобилизацията в Южна Адриланка и стражите феникс, тези неща.

— Не искам да слушам за това — казах аз. Тоди кимна все едно, че разбира, в което се съмнявах. — Както и да е. Желая ви успех.

Скоро след това ги обявиха. Тоди почна да пее някаква стара кръчмарска песен за това как се правят свещи, пълна със солени закачки и лоши рими, но аз наблюдавах Айбин. Имаше същата унесена усмивка както винаги, сякаш чува нещо, което ти не можеш да чуеш, или вижда през полузатворените си очи нещо, което ти не можеш да видиш.

Или знае нещо, което ти не знаеш.

Като например, че скоро ще убие Императрицата.

„Да знаеш, че ще го направи, Лойош“.

„Май си прав, шефе“.

„Не искам да съм тук“.

„Не можеш ли да измислиш някакъв начин да напуснем?“

„Ами, не“.

„Тогава какво правим?“

„Ти предложи някакъв план. Аз се изчерпах“.

С ужас и възхита загледах как Айбин започна да се движи, притиснал барабана до левия си хълбок. Повъртя се на място, след което затанцува напред-назад, щом пеенето заглъхна и продължиха само с музика. Дали не се приближаваше към Императрицата? Откъснах погледа си от него и я видях да си говори тихичко с някаква дама от дома Тиаса. Императрицата се усмихваше и макар да говореше с тиасата, очите ѝ се бяха спрели на музикантите. Имаше хубава усмивка. Зачудих се дали е вярна онази кръчмарска клюка за любовника източняк.

Айбин вече беше... да, по-близо до нея. Ако имаше скрит нож, стрела или гърмящо оръжие, едва ли щеше да пропусне, още повече че около него нямаше никой. Започнах да пристъпвам напред. Озърнах се отново към Императрицата, сега тя гледаше към мен. Спрях, неспособен да продължа, сърцето ми биеше силно. Тя ми се усмихна — съвсем лекичко — и почти недоловимо поклати глава. Какво си мислеше? Да не би да си мислеше, че аз...?!

Песента завърши с ромон на барабана и тихото подрънкване на подобния на лант инструмент, на който свиреше Тоди, и музикантите се поклониха. Айбин се върна встрани и започнаха инструментално парче, което не ми беше познато. Отстъпих назад, разтреперан и объркан. Какво бе станало току-що? Какво ли щеше да стане за малко? Колко си бях въобразил?

Инструментът на Дав-Хоел си играеше с мелодията, точно както барабанът на Айбин си играеше с ритъма. От друга страна, съжалих, че бяха изсвирили песента, но всички останали изглеждаха силно впечатлени, а Императрицата определено изглеждаше възхитена. Никога не съм бил голям познавач на музиката.

После изпяха някаква глупава песничка за смъркане, след нея едно инструментално парче, което представиха като „Танца на лудия“, а след това Лойош каза: „Събуди се, шефе! Императрицата!“

„Ъ? О!“ Махаше ми с ръка, все така усмихната.

Пристъпих, поклоних се отново и тя каза:

— Елате с мен.

— Да, ваше величество.

Тя стана, протегна се съвсем непринудено, хвърли кесия на музикантите и излезе през покрит със завеса вход зад трона. Последвах я. Наистина бях притеснен. Тя се обърна към мен и ми

кимна да вървя до нея. Направих го и четиримата — императрица Зерайка, Глобусът, Лойош и моя милост — закрачихме заедно в пълна тишина. Кое ли беше по-странното за нея — че се разхожда с един джерег, или с един източняк с джерег? От друга страна, ако беше вярно, че си има човек за любовник...

Хвана ме, че съм я зяпнал, и усетих, че се изчервявам.

— Да не би през главата ви да минават неприлични мисли за вашата императрица? — каза тя с глас, който прозвуча по-скоро насмешливо, отколкото обидено.

— Просто разсъждавах над някои слухове, ваше величество.

— Аха. За източняшки любовник ли?

— Мм, да.

— Вярно е — каза тя. — Казва се Лаело. Не ми е любовник, защото е източняк, нито въпреки това. Любовник ми е, защото го обичам, и е източняк, защото това е домът, в който обитава душата му.

Облизах устни.

— Как можете да четете мислите ми, без моят познайник да ви засича?

Тя се засмя, съвсем леко.

— Като наблюдавам лицето ви и правя предположения. Много съм добра в това.

— И това е всичко?

— Често пъти се оказва достатъчно. Например видях ви да се опитвате да предотвратите опит за покушение над живота ми, което нямаше да се случи. Нима сте забравили за Глобуса, който пази живота на владетеля?

Отново се изчервих. *Наистина* бях забравил. За да го прикрия, отвърнах:

— Не винаги е действало.

— Вие — каза тя — все пак не сте Марио. Вашият приятел от Грийнери също.

— Значи съм си въобразил всичко?

— Да.

— Как разбрахте какво си мисля?

— Не си направихте труда да скриете тревогата от лицето си, а освен това все пак сте убиец.

— Кой, аз?

— Да — каза тя. — Вие.

Нямаше какво да отговоря, затова си замълчах. Завихме и продължихме по други бели коридори.

— Не знам защо, но най-добре мисля, когато се разхождам тук — каза тя.

— Като тиаса — казах, без да се замислям.

— Какво?

— Моля да ме извините, ваше величество. Нещо, което чух някъде... тиаса мислят, докато вървят, драконите мислят прави, лиорн мислят седнали, а дзур мислят след това.

Тя се изсмя.

— А вие кога мислите, добри ми джерег?

— Непрекъснато, ваше величество. Изглежда, не мога да го избегна.

— Аха. Това ми е познато. — Повървахме още малко. Сякаш се държеше с мен съвсем непринудено, но все пак с нея беше и Глобусът, който бавно кръжеше около главата ѝ и сменяше от време на време цвета си; от мътнокафяво допреди няколко мига до ведро синьо. Зачудих се дали нарочно не се опитва да ме смути.

— Вие сте много необикновен човек, баронет Владимир Талтош — каза тя изведнъж. — Довеждате някой, за когото смятате, че може да е убиец, в Империята и го оставяте да се появи пред мен, а в същото време сте готов да ме защитите, когато си помислите, че наистина се готви да направи нещо.

— Как разбрахте, че е от Грийнери?

— Заподозрях го, когато открих, че е психически недосегаем. Проверих с Глобуса и се оказа, че има записани спомени за дрехите, които носи, и вида барабан, на който свири.

— Разбирам. Ваше величество, защо все пак ме повикахте?

— За да видя как изглеждате. О, помнех ви смътно, от един ваш ловък танц около истината по време на едно разследване за убийство. Но исках да опозная малко по-добре човека, който заплаши представителя на собствения си дом тук, в този дворец, и чиято жена е най-добрата приятелка на моята Наследница.

Тук се изкисках — спомних си за характера на това приятелство.

— Да — каза тя усмихната. — Знам всичко за това.

— Как?

Тя поклати глава.

— Ноуратар не ми каза нищо. Но аз все пак съм Императрицата. Мисля, че разполагам с по-добра шпионска мрежа дори от вашата, лорд Талтош.

Ух.

— Изобщо не се съмнявам, ваше величество. — А какво не знаеше? Знаеше ли например, че аз бях този, който предизвика войната с Грийнери? Вероятно не, иначе щях да бъда в съседната на Коути килия. — Така ли прекарвате обикновено новогодишните си празненства, ваше величество?

— Когато сме заплашени с война и в същото време — с въстание. Тези неща ме тревожат, баронет, а трябва да се вземат решения... например дали трябва да отстъпя и да позволя домът на Дракона да вземе Глобуса. Днес смятам да се видя с всички, които според мен могат да изиграят роля във всичко това.

— Какво ви кара да мислите, че ще трябва да изиграя роля в една война и едно въстание, ваше величество?

— Бих могла да ви дам няколко отговора на това, но краткият е, че когато потърсих в Глобуса за имена, вашето беше едно от тези, които се появиха. Не знам защо. Можете ли да ми кажете?

— Не — отвърнах аз, като се постарах да не се издавам външно.

— Не можете или не искате?

— Не искам, ваше величество.

— Добре — каза тя и вдишах отново.

Попитах:

— Ще има ли война, ваше величество?

— Да.

— Съжалявам, че го чувам.

— Аз също. Трудно ще бъде надвит съюзът на Грийнери с Елди. Почти е невъзможно да се осъществи успешен десант, докато ние имаме твърде много мили крайбрежна ивица, която да браним. В края на краищата можем да ги съкрुшим с маса, но това ще струва скъпо, в жива сила и всичко останало.

— Какво искат те, ваше величество?

— Не знам. Като че ли не искат нищо. Вероятно зад всичко това стои някой луд. Или някой бог.

Взехме нов завой, пак наляво, и подът започна леко да се издига.

— Къде се намираме в момента, ваше величество?

— Знаете ли, не съм съвсем сигурна. Често се разхождам по този маршрут, но така и не зная докъде води. Няма нито врати, нито коридори, които да съм открила или за които да съм чувала. Понякога се чудя дали не е поставен само за тази цел.

— В такъв случай предполагам, че ще е съвсем безполезен при управлението на дракон, на лиорн или дзур.

Тя се изсмя.

— Май да.

Пътят пред нас се изправи.

— Ваше величество, защо жена ми е в тъмниците?

Тя въздъхна.

— Първо, нека да бъдем точни. Няма никакви тъмници. Тъмниците са едни влажни килии, където херцог Ямлъквай държи търговци, чиято екзекуция не може да оправдае, но чиито стоки харесва повече от цената им. Лейди Коути Талтошка, графинята на Лостгард Клефт и околности, е настанена в имперския затвор по подозрение в заговор срещу Глобуса.

Прехапах устна.

— Отбелязах си го, ваше величество.

— Добре. Що се отнася до това защо е там... защото иска да е там. Имаше петиция да бъде освободена. Петицията беше уважена, но тя отказа.

— Знам за това, ваше величество. Лейди Ноуратар е внесла петицията. Какво каза тя при отказа си?

— Не каза изрично, че иска да остане, но отказа да подпише документа, който поискахме за освобождаването ѝ.

— Документ? Що за документ, ваше величество?

— Такъв, който гласи, че няма да се замесва в никакви дейности, противоречащи на интересите на Империята.

— Аха. Това обяснява нещата. — Императрицата си замълча. Продължих. — Но, ваше величество, защо беше арестувана преди всичко?

— Чудя се — каза тя бавно, — колко знаете и колко би трябвало да ви кажа.

— Знам, че тъкмо моят дом е внесъл петицията, но защо е била утвърдена? — С други думи, откога на една императрица Феникс ѝ

пука и един писък на текла за бизнеса на дома Джерег?

Тя каза:

— Изглежда, си мислите, че разполагам със свободата да пренебрегна всяка молба, която реша да пренебрегна?

— С една дума, ваше величество, да. Вие сте Императрицата.

— Това е вярно, баронет Талтош. Аз съм Императрицата. — Намръщи се и като че ли се замисли. Подът започна да се издига и се почувствах уморен. — Да бъдеш императрица е означавало много неща в нашата дълга, дълга история. Значението се променя с всеки Цикъл, с всеки дом, чийто ред е да управлява, с всеки император или императрица, който или която пуска Глобуса да се върти около главата си. Сега, в зората на втория Велик цикъл, всички онези, които имат отношение към историята, се вглеждат назад, проучват как сме стигнали до този преход и това ни дава възможност да разберем къде сме.

— Императорът, баронет Талтош, никога, през цялата ни дълга история, не е управлявал Империята освен от време на време, за много кратки мигове само, като Корота Шести, между разрухата на Бароните на Севера и пристигането на пратениците на херцог Тинаан — добави тя.

— Много малко знам за тези неща, ваше величество.

— Все едно. Просто ви насочвам към нещо. Селяните отглеждат храната, благородниците я разпределят, занаятчиите правят стоките, търговците ги разпределят. Владетелят седи отстрани и следи всичко, което става, за да се погрижи нищо да не нарушава този поток, и да предотвратява бедствията, с които нашият свят от време на време ни засипва — бедствия, каквито е трудно да си въобразите. Уверявам ви например, че разказите за разтърсващата се земя и за огъня, изригващ от нея, и за ветровете, отнасяли хора по време на Междущарствието, не са митове, а неща, които могат да се случат и сега, ако не беше Глобусът. Но владетелят седи и чака, изучава и наблюдава Империята за онези случаи, когато нещо, ако не бъде предвидено, може да доведе до бедствие. Когато такова нещо възникне, той има на разположение три инструмента. Знаете ли кои са те?

— За два поне мога да се сетя — отвърнах. — Глобусът и Главнокомандващият.

— Прав сте, баронет. Третото средство е по-подмолно. Имам предвид механизма на империума, чрез имперската стража, съдиите, доносниците, магьосниците, пратениците, и шпионите.

— Това — продължи тя — са оръжията, които имам подръка, за да се грижа житото на Севера да стигне до Юга, щом потрябва, а желязото от Запада да се превърне в мечове, нужни на Изтока. Аз не управлявам, аз регулирам. Да, ако издам заповед, тя ще бъде изпълнена. Но никой император, с Глобуса или без него, не може да е сигурен дали всеки валиста, който държи рудник, докладва честно и изпраща всеки тон руда там, където казва, че го изпраща.

— Кой тогава *управлява*, ваше величество?

— Когато на север има глад, управляват рибарите от Юга. Когато мините и ковачниците в Запада произвеждат, управляват бароните, държащи транспорта. Когато източняците заплашват границите ни, управляват войските ни на изток. Искате да кажете политически? Дори и това не е толкова просто, колкото си мислите. В началото на нашата история не е управлявал никой. По-късно е бил всеки дом, посредством своя Наследник, който е управлявал всеки дом. След това са станали благородниците на всеки дом. За кратък период, в края на последния Цикъл, наистина е бил императорът, но това е било съвсем за кратко, и той е бил свален с убийство, заговор и поради собствената му глупост. Сега, струва ми се, все повече и повече са търговците, особено тези с керваните, които контролират потока на храни и стоки от единия край на Империята до другия. В бъдеще, подозирам, че ще бъдат магьосниците, които с всеки изминал ден могат да правят неща, каквито не са могли преди.

— А вие? Вие какво правите?

— Аз наблюдавам пазарите, наблюдавам мините, наблюдавам нивите, наблюдавам херцозите и графовете, пазя от бедствия, подбутвам всеки дом в посоката, която ми е нужна, аз... каква е тази физиономия на лицето ви, баронет?

— Всеки дом? — повторих. — *Всеки дом?*

— Да, баронет, всеки дом. Не знаехте, че джерег се вмести в тази схема, така ли? Но би трябвало — иначе защо да ги търпим? Джерег се изхранва от текла. Но по този начин те правят текла щастливи, като им осигуряват онези неща, които правят съществуването им по-леко. Нямам предвид селяните, имам предвид

текла, които живеят в градовете и вършат черната работа, която никой от нас не би искал да върши. Това е справедливата плячка за вашия дом, баронет, защото ако те станат нещастни, градът губи своята ефективност и аристокрацията започва да се оплаква, и деликатният баланс на нашето общество се оказва застрашен.

Наклонът на коридора отново тръгна надолу и реших, че краката ми вероятно ще оцелеят.

— А тези хора — казах, — застрашаваха джерег. Поради което трябва да бъдат премахнати. Така ли е?

— Вашият дом смята така, лорд Галтош.

— Значи вие самата всъщност не сте убедена, че представляват заплаха за Империята?

Тя се усмихна.

— Не, не пряко. Но ако текла станат нещастни, ами, същото ще стане и с други. Ако над нас не беше надвиснала война, може би щеше да е без значение. Но сега може би ще ни е нужна по-голяма ефикасност от всякога, а да позволим най-големият ни град да се разпадне, точно в този момент, може да има ужасни последици за Империята.

Сетих се за една история, която веднъж ми разказа един текла, и за малко да ѝ кажа, че щом текла са толкова адски щастливи, защо просто не вземе да стане една от тях, но се боях, че ще го приеме точно така, както си го мислех. Затова казах:

— Възможно ли е един джерег източник да е от чак толкова голямо значение?

— Дали ще е важно за вашия дом, баронет?

— Не знам. Но за тях няма да е толкова важно, колкото за мен.

Минахме през някаква завеса и отново се озовахме в тронната зала. Чух струните на инструмента на Тоди, плача на този в ръцете на Дав-Хоел и монотонното потупване на барабана на Айбин. Придворните се кланяха и сякаш се кланяха на мен, което беше много смешно. Императрицата махна с пръст на някаква жена в цветовете на дома Йорич. Жената се приближи към Зерайка, а тя се намести на трона. Аз отстъпих назад.

— Тук и сега, заповядвам и искам освобождаването и пълната свобода за графинята на Лостгард Клефт и околности — обяви тя и проклет да съм, ако за малко не се разревах.

ДВАНАДЕСЕТИ УРОК

УМЕНИЯ ПО ОЦЕЛЯВАНЕ ЗА НАЧИНАЕЩИ

Двама дракони с каменни лица, и двамата със златните плащове на дома Феникс и с превръзки на челата със знака на дома Йорич, донесоха Коути до стъпалата на Крилото на йорич в Имперския дворец, на половин час път от мястото, където оставих Императрицата. Когато се появиха, прихванали я под мишниците, щях да ги сваля на място, но Лойош ме скастри. Пуснаха я на най-долното стъпало, отстъпиха, поклониха се рязко, обърнаха се едновременно и отново закрачиха нагоре, без повече да поглеждат назад.

Стоях на три стъпки от нея и напразно оглеждах за някакви следи от това, което е преживяла. Очите ѝ бяха ясни и пронизващи, лицето ѝ — мрачно, но не изглеждаше да е пострадала. Постоя малко така, после очите ѝ се фокусираха върху мен.

— Влад, ти ли си отговорен за това? — Протегна дясната си ръка, в която държеше свит на руло пергамент.

— Предполагам. Какво е това? Помилване?

— Освобождение. Общо взето гласи: „Признаваме вашата невинност и гледайте да не я допускате повече“.

— Но поне си навън.

— Можех да изляза и по-рано, но не пожелах.

— Би трябвало да кажа, че съжалявам, но ще те излъжа.

Тя се усмихна и кимна с повече разбиране, отколкото бях очаквал.

— Може и да е за добро.

Свих рамене.

— И аз мислех същото, когато ти ме измъкна.

— Едва ли е същото.

— Може би не е. Как беше?

— Досадно.

— Радвам се, че не е било нещо по-лошо. Искаш ли да се приберем у дома?

— Да. Много. Искам да се изкъпя, да хапна нещо и после...

Изчаках.

— И после какво? — попитах след малко.

— И после отново на работа.

— Аха. Разбира се. Пеш ли ще повървим, или ще ни прилошава?

Тя помисли.

— Знаеш ли, преди Междущарствието, когато телепортирането е било по-трудно, е имало текла, които печелели хляба си, като возели хората из града в конски и магарешки впрягове. Или понякога самите те се впрягали да дърпат малки каляски. Носели сбруи, като коне или магарета.

— Конете не обичам. А какво са магарета?

— Не знам. Разновидност на конете, мисля.

— Значи и тях не обичам. Виждам, че четеш история.

— Да. Магьосничеството е променило целия ни свят и продължава да го променя.

— Спор няма.

— Хайде да повървим.

— Добре.

И си тръгнахме.

Намерих малко сухи черни гъби, залях ги с вряла вода и ги оставих да се накиснат. След двайсетина минути ги нарязвах със зелен лук, праз, малко магданоз, няколко вида пиперки и тънки резенчета кетна. Припържих всичко това на силен огън с чесън и джинджифил, докато Коути седеше и ме гледаше как готвя. Никой от двамата ни не проговори, докато яденето не стана готово. Сложих му отгоре малко кускус, направен от дядо ми. Имах и няколко ягоди, които още ставаха за ядене, така че ги сложих в една голяма палачинта с тесто, приготвено с червени грудки, кимион, захар и малко лимонов сок. Това го хапнахме с редкия ягодов ликьор, който ми беше дала Кийра, след като го намерила в един дюкян за напитки, който посетила в извънработно време.

— Как — казах й — можеш да стоиш настрана от мъж, който може да готви така?

— Строг самоконтрол — отвърна ми тя.

— Аха.

Налях на двама ни още ликьор и сложих на пода чинийките за джерегите. Отпуснах се в стола, отпих от чашата и се загледах в Коути. Въпреки шеговития ѝ тон, в очите ѝ нямаше хумор. От доста време го нямаше.

— Какво трябва да направя, за да те задържа? — попитах.

Тя заби поглед в масата.

— Не знам, Владимир. Не съм сигурна дали вече е останало нещо. Аз се промених.

— Знам. Харесва ли ти това, което си станала?

— Не съм сигурна. Каквото и да е, все още не е приключило. Не знам дали можем да се променим едновременно.

— Знаеш, че съм готов да опитам почти всичко.

— Почти?

— Почти.

— Какво не би направил?

— Попитай ме и ще видим.

Тя поклати глава.

— Не знам. Просто не знам.

Този разговор го водехме не за първи път, с малки вариации и незначителни добавки. Отидох в другата стая, до прозореца, за да мога да чувам уличните музиканти. От време на време им бях хвърлял по някоя монета, така че често свиреха точно под прозореца ми — едно от нещата, заради които си харесвах жилището. Хвърлих им цяла кесия и ги послушах малко. Спомних си какво изпитвах, когато се разхождах по улицата с нея, допира на рамото ѝ до моето. Караше ме да се чувствам някак по-висок. Спомних си вечерите ни в „При Валабар“ и как веднъж пихме клава в едно местенце, където си направихме скулптура от празни чаши и захарницата. Принудих се да прекъсна спомените и само да послушам музиката.

Малко по-късно Айбин се върна, грижливо увил барабана си в парче дебел мек плат. Постави го до стената и седна.

— Как беше днес в двора? — попитах го.

— Страхотно. Императрицата ни покани отново.

— Моите поздравления.

— А ти за какво беше там?

— Да си прибера жената.

— О. — Той погледна към Коути, която седеше в креслото и четеше документа си. — Хубаво, че си я върнал.

Тя му се усмихна, стана и каза:

— Мисля вече да се изкъпя.

— Нещо против да погледам? — казах аз.

Отвърна ми с усмивка.

— Да.

И отиде в банята. Чух как сложи дърва в печката и после казана с водата за кипване отгоре. Айбин започна да свири на барабана си, за да не мога да чуя шумоленето на тъкани и пляска, и толкова по-добре, предполагам. Пръстите му се задвижиха като в мъгла, другата мъгла беше палката. Барабанът зажува, след това застана, после запя, забумтя и затупка със звуци, които сякаш се сляха със стаята. Потънах в ритъма и за известно време като че ли престанах да мисля за каквото и да било. Може би трябваше да се науча да свиря на барабан.

След час тя се появи, облечена в червената си роба с фенарийско везмо по краищата, увила главата си с бяла кърпа. Съчетанието подчертаваше тъмните ѝ очи. Седна отново в креслото. Заговорих, надмогвайки тихия стон на барабана на Айбин.

— В Южна Адриланка ли се връщаш утре?

— Да. Докато съм навън, ще работя, за да принудим Империята да освободи Кели и другите му хора.

— Смяташ ли, че можеш?

— Не виждам друг избор.

Помислих си за Императрицата, за оковите на необходимостта, с които беше овързана.

— Знаеш ли какво казват за притискането на един дзур в ъгъла?

— Да, знам. А какво казват за избиването на хиляди хора в една война, която изобщо не е наша работа? Какво казват за затварянето ни в техните тъмници? Какво казват за подлагането ни на глад, за да се предадем? Какво казват за стражата на Феникс, която ни бие и избива?

— Уместно.

— Утре ще съм навън целия ден.

— Така си и мислех.

— Лека нощ, Влад.

— Лека нощ, Коути.

Тя отиде в спалнята. Преместих се в креслото и седнах на меката кожа от дарр, изпъната върху дървената рамка. Все още беше топла от това, че бе седяла в него. Айбин спря да свири, погледна ме, изрази пожеланието си да спя без сънища, след което си остави барабана и се прибра в синята стая. Загледах се през прозореца в нощта и усетих ласката на топлия вятър, носещ съвсем лек дъх на море. Лойош и Роуца долетяха и клекнаха в скута ми. Почесах съответните брадички и след малко бях заспал.

Сънувах, но не запомних съня, тъй че все едно не бях сънувал. Мисля, че усиливащата се светлина в стаята и гласът в главата ми се бяха вписали в него. Гадният вкус в устата ми не беше. Мразя да разговарям с хора, дори и псионично, преди да съм получил възможност да си оплакна устата. „Кой е?“

„Твоят верен и предан помощник“.

„Каква радост. Какво има, Крейгар?“

„На Светулката преди малко му предложили шест хиляди, за да се обърне на другата страна, докато някой приятел те изпраща към следващия ти живот“.

„Шест хиляди? Само за да се обърне на другата страна? Вийра! Много ми е пораснала работата“.

„Оставам с впечатлението, че е бил изкусен“.

„Щеше да е глупак, ако не беше изкусен. Защо не ги е взел?“

„Смята, че си роден с късмет. От друга страна, е разтревожен“.

„Чувствително е момчето. Остави ме да се събудя и идвам при вас“.

„Добре“.

Изплакнах си устата и се измих набързо. „Мисля, че този път сме в беда, Лойош“.

„Парите са много, шефе. Все някой ще се хване за толкова“.

„Мда“.

Налях вода за сутрешната клавиатура и погледнах за другите обитатели на жилището. Коути беше излязла, Айбин още спеше. Сложих цепеница в печката, запалих я с магия, после пяхнах вътре две ролца, извадих масло и от запасите с джинджирил. Сипах кипналата

вода върху смляната клавиша, извадих ролцата, приготвих ги, сипах много сметана и мед в клавишата, седнах, ядох, пих и мислех.

Лице с ресурсите на Боралиной рано или късно щеше да ме спипа. Рано или късно някой от моя персонал щеше да поддаде. По дяволите, с толкова пари, които той ръсеше наляво и надясно, можех да продам някой от собствените ми шефове. В този бизнес е така... с лична лоялност стигаш дотук; по-нататък продължаваш с кеш. Можех да измисля три начина да му попреча да купи някой от моите и да ме подреди. Първият, да убия Боралиной преди той да се е добрал до мен, беше великолепна идея, но непрактична — щяха да са ми нужни най-малкото два или три дни само за да събера цялата необходима информация за него. Колкото до втория, да наддавам, просто не разполагах с нужните ресурси. При което оставаше третият, който можеше да доведе до няколко последствия, заслужаващи сериозно обмисляне. Изпекох си още едно ролце.

Похапвах и мислех, без да бързам. Когато приключих, сложих чинията в умивалника и се измих.

„Крейгар. Крейгар. Крейгар“.

„Кой е?“

„Лично господин Мустачи. Кога можеш да събереш всички в кабинета ми?“

„Какво значи «всички» този път, Влад?“

„Всичките ми биячи, Мелестав, ти“.

„Толкова ли е спешно, че всички да си зарежат работата?“

„Може би. Едва ли има някое време на деня или нощта, когато някой от тях да не върши някаква работа“.

„Май че си прав. Какво ще кажеш за след час?“

„Значи ще се видим тогава“.

„Искаш ли охрана?“

„Не. Само се погрижи да няма някой в кабинета, който иска да ми нанесе телесна повреда“.

„Ясно, шефе. След час сме там“.

Дооблякох се, проверих всичкото си скрито въоръжение и този път взех със себе си и Лойош, и Роуца. Айбин вече беше станал, но бях доста разсеян, така че не си говорихме много. Пратих Лойош пръв навън да се уверим, че улицата е чиста, след което внимателно се телепортирах на един хвърлей място от кантората, където имаше

възможност за изход в случай, че пътят е блокиран. Оказа се, че не е необходимо; освен обичайното гадене телепортът мина без инциденти. Шмугнах се в дюкяна за упойващи треви, зад който се намираше стаята за комар, зад която се намираше кантората ми, и там изчаках, докато се почувствам по-добре. Влязох.

Бяха се събрали всички — дванайсет биячи, Крейгар и Мелестав. Бяхме се натъпкали в помещението извън кабинета на двама ни, моя и на Крейгар, пред бюрото на Мелестав. Седнах на ръба на бюрото и се замислих за събралите се тук четиринайсет убийци. Светулката беше клекнал до стената и ме гледаше напрегнато. Мелестав, чието бюро бях узурпирал, стоеше до мен грижовно и гледаше останалите, сякаш не беше много сигурен, че съм в безопасност, което беше възможно. Ето ти го и Чимов в средата, чакаше търпеливо. И останалите.

Пръчките щеше да се плъсне в някой от столовете отпред и щеше да изпружи дългите си крака на една страна, скръстил ръце, и щеше да гледа с любопитство и лека насмешка. Накипя ми, но сега нямах време за това. Съсредоточих се върху тези, които бяха тук. Бяха мъжете, които се грижеха бизнесът ми да върви, които със самото си присъствие пречеха някой джерег с алчен поглед да се опита да пропълзи в района ми или да почне да ми досажда. Бяха хората, които се редуваха да ми пазят гърба, когато излизах да си обиколя района, и да проверяват местата за срещи, за да са сигурни, че съм в безопасност. Ако не можех да разчитам на тях, по-добре да се самоубия.

За първи път, докато ги гледах съсредоточено как ме гледат съсредоточено, ми се стори странно, че между тях няма жени. Според обичаите на джерег, откакто съществува организацията, повечето от жените са магьоснички и работят в така наречената лява ръка на джерег или, неофициално, Патрула на кучките. Когато пък те не ни наричаха „Дясната ръка на джерег“, използваха за нас много колоритни имена, които бих предпочел да не изреждам. Двете организации си сътрудничат, но не изпитват особена любов една към друга. Веднъж, преди години, един оракул ми каза, че собствената ми лява ръка щяла да ме доведе до ръба на пълния погром, и се бях зачудил дали няма предвид Лявата ръка на джерег.

Пак се отклоних.

— Най-напред — започнах, — позволете ми, господа, да ви обясня какво става в момента, доколкото мога да преценя положението. Господинът, който този път иска да ми вземе главата, е много по-голям от всеки, който е искал това досега. Разполага с достатъчно ресурси, за да предложи шест хиляди на всеки от вас, само за да се дръпнете встрани и да ме оставите да си го получа, да не говорим колко е готов да заплати на човека с ножа. От друга страна, последното, което той иска, е война, поради което не смятам, че ще тръгне пряко срещу който и да било от вас.

— Това — продължих — поставя всеки от вас пред няколко възможни избора. Вие, разбира се, можете да ме продадете. Много съблазнително е този път. Надявам се скоро да го направя не толкова съблазнително. Второ, можете да продължите бизнеса както обикновено и да се надявате, че аз отново ще изляза отгоре, колкото и да изглежда невероятно. Или трето, можете да излезете от играта и да си останете живи. Не бих искал думите ми да окуражат този избор.

Направих пауза и отново огледах стаята. Никаква промяна във физиономиите и... къде беше Крейгар? О, ей там. Добре.

— Цялата история ще продължи, смятам, не повече от няколко дни. В края на този срок, ако спечеля, вие ще сте най-малкото толкова добре, колкото сте сега, може би по-добре. Ако загубя, разбира се, нещата няма да изглеждат толкова добре.

— Никой от вас няма да ме пази, защото няма да обикалям с никаква охрана. — Тук няколко чифта очи се ококориха. — Всъщност аз изобщо няма да обикалям. Ще се крия, а Крейгар ще ръководи нещата тук, макар че ще държа връзка с него. Това ще премахне изкушението да ме продадете, тъй като няма да сте в състояние да го направите. Ще премахне опасността да бъдете свалени при покушение срещу мен, тъй като, ако има такова, вие няма да сте там. Това ще започне веднага след това заседание.

— Тъй че единственото, за което моля, господа, е да продължите да работите още няколко дни и да видите как ще се завърти всичко — привърших. — Смятам, че потенциалната печалба си заслужава рисковете. Някакви въпроси?

Въпроси нямаше.

— Добре. Който желае да напусне, моля да уведоми Крейгар. Това е всичко.

Станах и много бързо се прибрах в кабинета си в случай, че някой вече е купен и реши, че може да се измъкне жив при объркването, което ще настъпи. Седнах зад бюрото си. Всичките ми сетива се бяха изострили, така че забелязах Крейгар, когато влезе, и казах:

— Е?

— Всички остават.

— Хубаво. Какво мислиш за цялата тая работа?

— Много мило, че ме предупреди отрано за новите ми отговорности, Влад.

— Какви нови отговорности? Не е нищо повече от онова, което правиш вече от година.

— Да бе. Знаеш ли къде отиваш?

— Не съм сигурен. Вероятно в Черен замък. И двамата знаем колко трудно е да изровиш някой оттам.

— Но и двамата знаем, че не е невъзможно.

— Вярно. Все си мисля за това.

Той кимна и ме погледна умислено.

— Доколкото мога да преценя, всички го приемат много добре.

— Това е хубаво. Можеш ли да се сетиш каква е следващата ти заповед?

Крейгар въздъхна.

— Да разбере всичко, което може да се научи за скъпия ни лорд Боралиной. И го искаш вчера.

— Добър нюх.

— За щастие започнах работа по това вчера, така че едва ли ще отнеме много време.

— Искаш да кажеш, че го имаш?

— Не, но започнах. Още ден-два и би трябвало да го имам.

— Добре. Побързай.

— Знам.

— Нещо ново за войната?

— Ти имаш по-добри източници от мен. Последното, което чух, е, че събират флотата в Северен пристан. Така или иначе, в залива е доста оживено.

— Но без нови инциденти?

— Потопени са още два товарни кораба и се носи слух, че е нападнат конвой от няколко кораба на Елди, но не знам колко е вярно.

Кимнах.

— А Южна Адриланка?

Погледна ме притеснено.

— Не е добре, Влад. Докато ти си пиеше чая с Императрицата, имаше няколко неприятни сблъсъка между групите за натиск и източняците. Говорят, че двама стражи били убити и други единайсет ранени.

— А източняци?

— Нямам представа. Работата е, че се разширява. Тук все още няма нищо, но има признаци за безредици на пристанището в Малката порта на смъртта.

— Какви безредици?

— Лепят се плакати, текла се събират на банди и хвърлят камъни по стражите. В Малката порта на смъртта са вдигнали една-две барикади, но не са издържали дълго.

— Някой пострадал?

— Засега не.

— Все пак е нещо. Какъв е проблемът? Мобилизацията?

— Не. Арестът на Кели.

— Фениксе мили!

— Така разправят.

Поклатих глава. Чудех се дали всъщност знам за този град и половината от това, което си въобразявах, че знам. Беше все едно, че по улиците текат някакви невидими сили, сили, които контролират действията ни и ни правят безпомощни, като роб или като императрица. Ставаха неща, които не можех да разбера, не можех да контролирам, и които може би нямаше да мога да преживея. И каквито и да бяха тези неща, Коути беше в самото им ядро.

— Май трябва да тръгвам вече, Крейгар. Току-що се сетих за една работа, която не може да чака.

— Добре. Предай поздравите ми на стареца.

— Ще му предам.

— И се пази, Влад. Това, че аз мога да се досетя къде отиваш, все още не означава, че и хората на Боралиной могат, но не означава и че не могат.

— Ще се пазя, Крейгар. И късмет с новата ти работа.

Той изсумтя.

— Ще ми потрябва.

Излязох след него. Продължавах да мисля за Пръчките. Тогава нещо ми мина през ума, спрях и помолих Мелестав да ми намери имената на търговските кораби, които са били потопени. Едва ли „Гордостта на Чорба“ щеше да е между тях, а и нищо не можех да направя по въпроса, но исках все пак да разбера. И предполагам, че щях да се чувствам някак по-добре, ако разберях, че Трайс и Юинта са живи. Той се съгласи да го направи и пуснах Лойош и Роуца напред, за да се уверя, че навън е чисто.

Чух зад себе си някакво изтупване и в първия момент не осъзнах, че нещо не е наред. После видях Мелестав паднал по очи на пода, отдръпнах се, извадих кама и се огледах. Не видях нищо. Лойош се върна, кацна на рамото ми и заоглежда тревожно. Не бях нападнат.

После забелязах, че Мелестав държи в ръката си кама и от позицията му веднага съобразих какво се беше канил да направи. Чак тогава забелязах Крейгар, застанал над трупа на секретаря ми.

— Мамка му!

Крейгар кимна.

— Беше те прецакал идеално, Влад.

— Но не забеляза теб.

Започнах да треперя и да сипя проклетия едновременно. За една бройка. Изгледах безжизненото му тяло. Не само беше спасявал неведнъж живота ми, но дори беше умрял веднъж заради това. Сега се беше опитал да ме светне, и за какво? За пари? За власт?

Ако много държите, беше се опитал да ме светне, защото аз трябваше да ида и да заплаша имперския представител, а после да заплаша някой си в съвета на джерег. За това нещо не можех да виня никого освен самия себе си. Продължавах да се пуля в тялото.

— Няма смисъл да стоиш повече тук, Влад — каза Крейгар. — Аз ще се погрижа за всичко. Иди някъде на безопасно.

Послушах го без повече приказки.

Звънчетата в дядовия ми дюкян издрънчаха, щом дръпнах завесата, която служеше за врата.

— Влез, Владимир. Чай?

— Благодаря ти, Ноиш-па. — Целунах го по бузата и казах „здрости“ на познайника му, белия котарак Амбрус. Чаят ухаеше на лимон и беше много хубав. Ръцете на дядо ми трепереха, докато го наливаше. Седнах в един платнен стол в предната стая, докато Лойош и Роуца, след като поздравиха Ноиш-па, се настаниха до Амбрус, за да се впуснат в беседа по теми, за които можех само да предполагам.

— За какво си се замислил, Владимир?

— Ноиш-па, какви ги вършат всички? В смисъл, Империята и тези бунтовници.

— Какви ги вършат ли? Идваш да питаш един старец като мен? — Но ми се усмихна с няколкото си останали пожълтели зъба и се поотпусна. — Добре. Елфите искат да тръгнат на война, без да ми казват каква е причината. Трябват им моряци за корабите им, затова прибират млади мъже и жени. Працат банди, които да хващат хора и да ги отвеждат, без дори да се сбогуват с близките си, водят ги на корабите и те отплават. Всички са бесни, някои хвърлят разни неща по елфите, които искат да ги вземат. Значи, тези *форрадаломарток*, те казват, че тази война е, как беше думата? *Уруджи*.

— Повод?

— Да, повод да се събират войници. *Форрадаломарток* се организират срещу това и всеки казва: „Да, да, ще се борим“, а после арестуват Кели и сега всеки казва: „Пуснете го или ще ви съсипем градеца“.

— Но много бързо става.

— Така стават нещата, Владимир. Гледаш как всичките ти селяни се усмихват, гледат те овчи и казват: „О, такава си ни е орисията в живота“, а после става нещо и всички те казват: „Ще умрем, но няма да позволим да направите това на децата ни“. Всичко може да стане за една нощ, Владимир.

— Може би. Но съм уплашен, Ноиш-па. За тях, както и за Коути.

— Да, тя ходи с тези хора. С право си уплашен.

— Могат ли да спечелят?

— Владимир, защо питаш мен? Ако войниците ми влязат в дюкяна, ще им покажа колко съм стар. Но няма да изляза сам да ги търся, тъй че нищо не разбирам от тия неща. Сигурно да, могат да

спечелят. Сигурно войниците ще ги съкрушат. Може би и двете едновременно. Не знам.

— Трябва да реша какво да правя, Ноиш-па.

— Да, Владимир. Но аз едва ли мога да ти помогна много.

Дълго отпивахме мълчаливо от чая. После казах:

— Не знам, може би е добре, че имам този проблем. Означава, че не трябва да се безпокоя за това, което ще се случи после.

Той не се усмихна.

— Добре е да не се тревожиш сега. Но дали ти е по силите?

— Не — отговорих откровенно и се загледах в ръцете си. — Знам, че не одобряваш това, което правя. Бедата е, че и аз вече не съм сигурен дали го одобрявам.

— Вече ти го казах веднъж, Владимир — убиването на хора за пари не е начинът един мъж да си изкарва хляба.

— Но, Ноиш-па, толкова ги мразя! Разбрах, че съм един от тях, и си мислех, че това е променило нещата, но не е. Всеки път, когато дойда да те видя и мириша боклука по улиците, и виждам хора, които са загубили зрението си или имат болести, които могат да се изцерят с най-просто чародейство, или не могат да напишат собствените си имена, просто ги мразя. Това не ме кара да искам да оправя всичко, като Коути; просто ме кара да искам да ги убивам.

— Никакви приятели ли нямаш, Владимир?

— Хмм? Е, да, имам, разбира се. Това какво общо има?

— Кой са ти приятели?

— Ами, да вземем... О! Разбирам. Да, всички са драгари. Но те са различни.

— Нима?

— Не знам, Ноиш-па. Наистина не знам. Разбирам какво ми казваш, но защо въпреки това изпитвам тази омраза?

— Омразата е част от живота, Владимир. Ако не можеш да мразиш, не можеш и да обичаш. А щом мразиш тези елфи, значи това е, което чувстваш и не можеш да го отречеш. Но по-глупавото от омразата към елфи, които никога не си познавал, е да се оставиш това да те управлява. Така не се живее.

— Знам, но... — Млъкнах, когато Амбрус изведнъж скочи в скута на Ноиш-па и измяука свирепо. Ноиш-па се намръщи и се заслуша.

— Какво става?

— Тихо, Владимир. Не знам.

Лойош се върна на рамото ми. Ноиш-па стана и отиде до прозореца на дюкяна. Тъкмо се канех да го последвам, когато той се върна, стиснал парче пергамент. Извади перо от мастилницата и с няколко бързи движения надраска кривнат на една страна правоъгълник. Топна още веднъж перото, без да капне петно, и драсна няколко знака в ъглите. Не можах да позная символите.

— Какво е това?

— Не сега, Владимир. Вземи това. — Подаде ми малка сребърна кама. — Срежи си лявата длан. — Направих го и прорезът мина успоредно на тънкия бял белег от раната, която си бях направил само преди два дни. Закървя хубаво. — Събери малко кръв в дясната си шепа. — И това направих. — Пръсни я върху пергамента. — Протегна парчето на три стъпки пред мен. Тръснах кръвта и оставих интересни шарки от червени точки. После той ми хвърли чиста кърпа, за да превържа ръката си. Направих го и малко се съсредоточих да спра кръвта и раната да започне да зараства. Съжалих, не за първи път, че ми е толкова трудно да науча няколко прости магии за изцеряване.

Ноиш-па огледа червените капчици по пергамента и каза:

— Отвън има човек, близо до вратата. Чака те да излезеш, за да те убие.

— О? Това ли е всичко? Добре.

— Знаеш къде да намериш задната врата.

— Да, но Лойош ще го поеме. Ще се справим, както ние си знаем.

Той ме погледна с премрежените си от старост очи.

— Добре, Владимир. Но не позволявай сенките да те разсеят. Концентрирай се върху целта.

— Да. — Станах и извадих рапирата си. — Знам как да накарам сенките да изчезнат.

ТРИНАДЕСЕТИ УРОК

УМЕНИЯ ПО ОЦЕЛЯВАНЕ ЗА НАПРЕДНАЛИ

„Така. Лойош, знаеш си работата“.

„А Роуца?“

„Тя може да изчака с мен, просто за всеки случай“.

Отидохме в задната стая, покрай кухнята, и пуснах Лойош навън, после се върнах и останах да чакам на прага, с оръжието в ръка. Роуца кацна на рамото ми. Беше по-тежка от Лойош, но вече започвах да ѝ свиквам.

„Все още не го виждам, шефе“.

„Не бързай, приятел. Много места за криене има навън, с толкова нагъчкани не...“

„Ето го!“

„Я да видя. Хмм. Не ми е познат“.

„Как ще го изиграем?“

„Той видя ли те?“

„Не“.

„Добре. Излизаме през вратата, три крачки, ще мина наляво, за да можем да го отвлечем от дюкяна. Ще се оставя да ме настигне малко, ти го нападаш, щом се задвижи, и тогава се включвам и аз“.

„Ясно“.

Прибрах си рапирата, защото нямаше да я използвам веднага, и целунах дядо за довиждане. Той пак ми напомни да внимавам и смотолевих да не се притеснява. Излязох през входа, огледах се много показно и свих наляво.

„След теб е“.

„Добре“.

Оглеждах района за място с повечко хора, но без да са прекалено много. След около двеста крачки го намерих. Забавих, набелязах си един-два аварийни изхода и накрая се спрях пред една сергия с плодове и взех един портокал. Зарових в кесията за монета.

„Идва, шефе“.

Платих портокала, извадих камата от колана си, срязях портокала на две и стиснах камата в едната си ръка, правейки се, че уж я прибирам. Почнах да смуча едната половина.

„Зад теб е, върви между двама източняци. Не са с него, тъй че не се притеснявай. Приближава. Извадил е оръжие... сега!“

Обърнах се рязко и запратах портокала по него. В същото време Лойош го удари по ръката с ножа, а Роуца излетя от рамото ми и го нападна в лицето с ноктите си. Ножът му падна в пръстта на улицата и той отстъпи. Лойош го накара да се обърне и камата ми се заби в гърба му чак до дръжката. Той изкрещя и падна на колене. Извадих друга кама, сграбчих го за брадичката, срязях му гърлото и пуснах ножа. След като вече не можеше да крещи, някой местен го направи вместо него, при това много успешно.

Заобиколих сергията с плодове, като се стараех очите ми да не срещнат нечий поглед, шмугнах се между две сгради и Лойош и Роуца се върнаха при мен. Кръстосахме на зигзаг още няколко улици, после се отбих в една кръчма, където намерих вода, за да измия портокала и кръвта от ръцете си. Мразя ръцете ми да са лепкави.

По обед навлязохме в Южна Адриланка, с бандите млади мъже, облежани на фасадите на сградите — оглеждаха минувачите и търговците, излезли да хапнат пред дюкянните си. Обичайната храна бе хляб, който топяха в нещо в дървена паница, като в същото време стискаха бутилка между коленете си. Малко се поотпуснах, тъй като не забелязвах преследвачи, и започнах да живея с чувството, че тук всичко е нормално, макар че да пукна, ако знаех защо.

„Разбираш ли какво става тук, Лойош?“

„Не съм сигурен, шефе. Много е потайно някак“.

Продължих да вървя, общо взето към района с новия щаб на хората на Кели. Забелязах някаква група от десетина източняци, мъже и жени, които притичаха покрай мен. На лицата им се четеше странна смесица от решителност, увереност и страх. Не, не точно страх, по-скоро нервност. Двама от тях стискаха саморъчно направени пики, друг държеше голям кухненски нож, останалите бяха без оръжие. Зачудих се къде отиват. Неизвестно защо, сърцето ми заби по-бързо. Все едно се настрои с онова, което забелязвах несъзнателно.

„Очакват да стане нещо, шефе. Сякаш всеки надушва, че нещо предстои“.

„Мисля, че си прав, Лойош. Чудна работа“.

Недалече от новия щаб имаше малък парк, с форма на диамант, с издигната в единия край арка. Казваше се „Изхода“, което, мисля, имаше нещо общо с пристигането на маси източняци в Адриланка. Имаше няколко полуизсъхнали дървета, езерце с мътна вода и водорасли, неподдържана трева и бурени, и няколко пътеки, които кръстосваха през тях. Прекосих Изхода по една пътека, която водеше до малко възвишение близо до арката. Спрях се там за малко и загледах.

Орда от двайсетина момчета и момичета, повечето на девет-единайсет години, усърдно превръщаше околните дървета в копия. Вече бяха натрупали камара от петдесетина, като трудът им беше много изрядно разпределен: едни сечаха клоните, други ги кастреха и скъсяваха, трети белеха кората, четвърти ги оглаждаха и лъскаха, а последната група им поставяше железни върхове. Всички деца бяха мръсни, но на повечето като че ли им беше много забавно.

Имаше няколко, които се трудеха с мрачна решимост, сякаш смятаха, че са ги включили в много важни дела, но повечето, особено тези, които сечаха клоните, изглеждаха просто уморени.

Погледах ги още малко и изведнъж ме осени важността на това, което виждах. Не беше толкова в това, че правеха оръжия, колкото, че го правеха систематично. Някой ги беше вкарал в тази дейност и им беше обяснил как да го правят. Да. Някой.

Тръгнах отново, вече по-бързо, но не стигнах до щаба им. Все още бях на половин миля от него, когато се натъкнах на един от стражевите постове. Само че не се виждаше нито един златен плащ; вместо това гъмжеше от мъже и жени, повечето източняци, но успях да различа и няколко текла, всички въоръжени, всички с жълти превръзки на челата. Стояха до кабинката на стражите, усмихваха се и поздравяваха всеки, който се доближеше до тях.

Намръщица се на джерегските ми цветове, но се оказаха разговорливи. Попитах:

— Какво означава превръзката на главата?

— Означава — отвърна ми една жилава жена на средна възраст, — че тук вече пазим ние. Установихме контрол.

— На какво? — попитах.

— На тази част от града.

— Можеш ли да ми кажеш какво стана?

— Групи за натиск — отвърна тя все едно, че това обясняваше всичко.

— Не разбирам.

— Ще разбереш, джерег. И по-добре се разкарай оттук.

Трябваше или да я послушам, или да почна да избивам източняци. Продължих си по пътя.

„Това не ми харесва, шефе. Трябва да се махнем оттук“.

„Още не, Лойош“.

Духна вятър и понесе миризма, която не можах да свържа с нищо определено. Бях я помирисвал някога и асоциациите не бяха приятни. Но от какво беше?

„Коне, шефе“.

„Това било значи! Къде са?“

„Там, вляво. Не е далече“.

Не беше далече. На първата пресечка, и проклетите зверове бяха повече, отколкото бях виждал събрани на едно място след конната източняшка войска при Стената на Гробницата на Барит. Но този път вместо да ги яздят, бяха впрегнати в големи коли — шест или седем коли, струва ми се — а колите бяха натоварени с големи сандъци. Реших, че са от транспортите, които идваха редовно в Южна Адриланка да карат храни и си тръгваха още рано на заранта. Необичайното беше, че са толкова много.

Приближих и попитах един от работниците какво става. Той също се озъби, като видя цветовете на дрехите ми, но отвърна:

— Държим под контрол Южна Адриланка. Сега разнасяме прокламации в другите части на града.

— Прокламации? Дай да видя една.

Той сви рамене и извади един лист от сандъка. Прокламацията беше грижливо изписана с печатен шрифт и гласеше, на много беден и лишен от въображение език, че източняците и текла от Южна Адриланка отказват да допуснат групите за натиск в града и настояват за освобождаването на задържаните им водачи, и че се вдигат „като един“, за да вземат управлението в свои ръце от ръцете на тираните, и т.н. и т.н.

Тъкмо там, докато натоварените с прокламации коли потегляха, започна да ме обзема чувството за нереалност — чувство, което все

повече се усилваше, когато се отдалечих и видях, проснато и изоставено в прахта на улицата, тялото на драгар, издъхнал от много рани и облечен в златния плащ на стражата Феникс.

Много по-късно, в къщичката на едно източняшко семейство, където бях пренощувал, намерих малкия памфлет на Мария Параческ „Сива дупка в града“ — описание на онези няколко дни в Южна Адриланка. Докато го четях, го преживях отново; но нещо повече, започнах неволно да кимам и да си казвам: „Да, това е вярно“ и „Това си го спомням“, докато тя описваше отряд пиконосци на Малък пазар и имперската гвардия, вървящи в редици по двайсет по Лихварско авеню, пожара на зърнената борса и други събития, на които всъщност бях свидетел. Ако намерите този памфлет, прочетете го и ако ви хареса, вмъкнете тук описанията на всяко събитие, което плени въображението ви. Защото преди да го прочета, всъщност не помнех всички тези неща.

Помня смехове и писъци, които се сливаха, сякаш се превръщаха в части на една и съща грандиозна музика, макар да бяха раздалечени на часове. Помня миризма на изгоряло зърно и как погледнах ръцете си и видях, че са покрити с пепел. Помня как стоях в една задна уличка, встрани от пътя на маршируващия батальон стражи на Феникс, и почуквах със счупената дръжка на брадва по стената на някакъв склад. По дръжката на брадвата имаше кръв, но не знам как беше попаднала в ръцете ми и дали аз самият я бях окървавил.

Мария Параческ, която и да е тя, беше съумяла да придаде смисъл на всичко това, да подреди събитията и да ги свърже логично. Тогава аз не можах, тъй че няма да се преструвам, че го мога сега. Явно вдигналите се на бунт източняци и текла всъщност печелеха, до края на втория ден на въстанието, третия от новата година, когато моряците на Белия рид оттеглиха подкрепата си за бунтовниците и позволиха на Четвърта морска гвардия да направи десант, който премахна обсадата на Имперския дворец. Но от мястото, където се намирах, така и не можах да схвана разликата между победата и загубата, чак до последния момент, когато по улиците тръгнаха орки, помитайки всеки, който им се мернеше пред очите. При това чак по-

късно разбрах, че Имперският дворец е бил щурмуван и че е бил под обсада в продължение на часове.

Помня, че в един момент осъзнах, че бях останал по улиците на Южна Адриланка през целия ден, и помня ранната вечер на същия ден, когато сякаш целият град нададе писъци, но когато ровя в паметта си като в сандъче от кедрово дърво, в което съм изгубил нещо, не мисля, че съм видял нещо повече от дребни схватки по улиците, дори в най-тежките моменти. Настъпваше внезапна тишина, край мен притичваха няколко души, след това се чуваше дрънченето на метал в метал или на метал в дърво, писъци, долавях ужасната воня на изгоряла човешка плът, толкова подобна и така различна от миризмата на печено месо.

Дали по някое време съм нанесъл удар за „моите хора“? Не помня. Питал съм Лойош, но той помни още по-малко; само че ме молеше непрекъснато да се махаме, на което аз все му отвърщах, че още е рано. Знам, че няколко пъти се опитах да се свържа с Коути, но тя не приемаше.

По някаква причина едва когато касапницата започна — а аз дори не съзнавах, че е касапница — се сетих за дядо. Бързо закрачих по улиците, като много смътно осъзнавах, че вървя покрай телата на източняци, мъже, жени и деца. Благодарен съм, че мога да си припомня много малко от всичко, което сигурно съм видял. Знам, че по едно време се подхлъзнах в нещо и едва не паднах, и чак по-късно осъзнах, че е било кръв, изтичаща от посеченото тяло на някаква старица, което все още мърдаше.

От време на време се натъквах на улични боеве, но повечето подминавах отдалече. В един момент се натъкнах на патрул от четирима драгари в златни плащове. Спрях и те също спряха. Видяха, че съм източняк, видяха също, че съм джерег, и предполагам, че това ги озадачи. Не знаеха как да постъпят с мен. Погледнаха двата джерега на раменете ми и рапирата на хълбока ми. Казах:

— Е? — И те свиха рамене, и продължиха по пътя си.

Пламъците видях, докато все още бях на миля или повече от дюкяна на дядо ми. Затичах. Първото нещо, което видях, щом се приближих, беше пламналата постройка срещу дюкяна му, както и малката бакалия до нея. Когато се приближих достатъчно, за да подуша миризмата на горящи зеленчуци, видях, че дюкянът на дядо

още си стои, и въздъхнах облекчено. После видях, че цялата предна стена липсва, и сърцето ми падна в петите.

Приблжих и първото, което видях, бяха труповете на трима стражи. Нямаше никакво съмнение кой ги е убил — всеки имаше малка кръгла рана точно над мястото, където един драгар или човек държи сърцето си. Влетях вътре и щом го видях най-спокойно да почиства рапирата си, едва не се разревах от облекчение.

Той вдигна глава и каза:

— Трябва да се махаш, Владимир.

— А?

— Трябва да се махаш оттук. Веднага.

— Защо?

— Бързо, Владимир. Моля те.

Погледнах през рамо към труповете, погледнах дядо и казах:

— Някой се е измъкнал, а?

Той сви рамене.

— Никога не съм могъл да убивам жени. Тая слабост я имаме от това, че сме човеци.

— Извадил си късмет, че не е била магьосничка — казах.

— Може би. Но не остава много време. Трябва да се махнеш веднага.

— Ако дойдеш с мен.

Той поклати глава.

— Аз няма къде да ходя. Ще те намерят.

Прехапах устна.

— Може да се намери едно място. Почакай.

„Мороулан. Смешно говорещи Господарю на дракони. Драгарски вещере. Държателю на Чернопрът. Мороулан. Мороулан!“

„Кой?... Влад?“

„Да“.

„Къде си? Добре ли си? Целият град...“

„Знам. В самата гмеж съм, но всичко е наред. Моля ви за убежище, лорд Мороулан. За себе си и за дядо ми“.

„Дядо ти? Какво се е случило?“

„Стражи на Феникс са се опитали да му подпалят дюкяна. Той им е попречил“.

„Разбирам“.

„Къде си сега?“
„В Имперския дворец, но скоро ще си тръгнавам“.
„Какво правиш там?“
„Готвех се да защита Императрицата, ако се наложи. Но обсадата беше вдигната“.
„Обсада?“
„Твоите източници, Влад“.
„О. Кой е с теб?“
„Алийра, Сетра“.
„Сетра? Това трябва да е предизвикало доста вълнение“.
Той се изкиска. „Жалко, че не можа да го видиш. А с теб какво става? Всичко наред ли е?“
„Колкото до въстанието, да, но си имам джерегски неприятности. Затова имам нужда от убежище“.
„Май си спомням за един друг джерег...“
„Да, и аз. Но нямаме време, Мороулан. Може пак да дойдат златни плащове и...“
„Добре, Влад. Давам ти убежище поне за седемнайсет дни. Може и завинаги. Също и за дядо ти, разбира се. Ще уведомя Тилдра“.
„Благодаря ти. До скоро“.
Обърнах се към Ноиш-па и казах:
— Уредено е. Можем да останем в Черен замък.
Той се намръщи.
— Какво е това?
— Един реещ се замък, Ноиш-па. Всъщност там е много приятно. Мороулан ще ти хареса. Той...
— Той е елф?
— Да, но...
— Не. Ще си остана тук.
Усмяхнах се.
— Е, добре. Знам, че не мога да те накарам насила.
Той отиде и седна в един от столовете си. После се намръщи.
— Владимир, трябва вече да тръгнаш.
— Не.
— Какво?
— Щом ти оставаш, оставам и аз. Ти също не можеш да ме накараш да тръгна насила.

— Но те ще се върнат повече.

— Така е. И с магьосници. Но и аз знам няколко трика.

— Владимир...

— Или двамата, или никой, Ноиш-па.

Погледна ме в очите, после по лицето му пробяга лека усмивка.

— Добре, Владимир. Заведи ме в този замък на елфа.

— Пригответи се да ти прилошее, Ноиш-па.

— Защо?

— Телепортните магии го правят това на човеците. Не знам защо.

— Е, добре. — Той взе Амбрус, познайника си, и огледа за последен път дюкяна си. — Да тръгваме веднага, тогава.

Прегърнах го през раменете и се съсредоточих върху двора на Черен замък. Когато образът се изчисти, привлякох от силата, оформих я и усетих познатия гърч в корема си. Южна Адриланка изчезна, а стените около двора се появиха реално, точно като картината в ума ми.

Ноиш-па изглеждаше преbledнял от гаденето, но иначе му нямаше нищо. Погледах го в лицето, докато се съвземаше бавно, побавно и от мен, и видях как започна да осъзнава размера на двора, земята долу под нас, а после — символите по стените и огромната двукрила врата на четиридесет стъпки пред нас.

— Как може този елф да знае Изкуството? — попита той.

— Той е доста необикновен за драгар — отвърнах.

След като дядо се посъвзе, пристъпихме към портата и тя се отвори. Лейди Тилдра се поклони учтиво и каза:

— Лорд Владимир, толкова сме облекчени, че сте в безопасност, и така се радваме, че ще останете с нас. И вие, сър — вашият внук ни е разказвал толкова много за вас и с такъв възторг, че почти се бояхме да се надяваме на честта да ни зарадвате с присъствието си някой ден. Безкрайно се радваме, че най-сетне дойдохте, въпреки съжалението ни за преживените несгоди, които ви принудиха да предприемете това пътуване. Моля, бъдете добре дошли. Аз съм Тилдра.

Какво да я правиш? Тя е от дома Исола, в края на краищата.

Дядо я зяпна, отвори и затвори уста, после се ухили широко и каза:

— Харесваш ми.

И мисля, че за пръв път видях лейди Тилдра искрено трогната.

Тя ни въведе в замъка.

— Лорд Мороулан помоли да го изчакате в библиотеката. Бихте ли ме последвали?

Ноиш-па изглеждаше възхитен от великолепието на Черен замък. Вървахме по мраморните коридори и нагоре по широкото стълбище. Амбрус също се озърташе, сякаш се мъчеше да запомни аварийния изход. Почти виждах как Ноиш-па си отбелязва наум да проучи различните статуи, картини и псиотпечатъци, покрай които минавахме. Лейди Тилдра с готовност щеше да се спира и да го остави да ги разгледа, и с радост щеше да му разказва техните истории и да му описва накратко биографиите на творците, но аз имах ужасна нужда най-после да седна.

Библиотеката на Мороулан всъщност представлява голям комплекс от стаи, тъй че беше от полза да ни покаже в коя да отседнем. Сигурно това, че книгите му не бяха подредени по теми или по заглавия, а основно според дома на всеки автор, говори нещо било за него, било за драгарите въобще. Останахме да го чакаме в най-голямата стая, която беше, естествено, пълна с книги, писани от Господари на дракони.

Тъкмо бяхме седнали и лейди Тилдра тъкмо започваше да налива виното, когато той влезе. Двамата станахме и се поклонихме, но той ни махна да седнем. Поклони се дълбоко на дядо и се изправи тъкмо навреме, та Лойош да кацне на рамото му. Роуца прелетя до Амбрус, който ѝ изсъска, а след това се остави да го оближе по муцуната, което ме изненада.

Всички седнахме отново и лейди Тилдра ни наля вино, като първата чаша подаде на дядо. Казах:

— От името на моя дядо ти благодарим, Мороулан. Ние...

— Това го остави — прекъсна ме той. — Разбира се, че сте добре дошли тук за толкова дълго, колкото пожелаете да останете. Но знаеш ли за Коути?

Ръката ми замръзна с чашата пред устните ми. Поставих я внимателно на масата.

— Какво?

— Пак е арестувана. Този път по изричната заповед на Императрицата. Обвинението е измяна на Империята. Влад, очаква я екзекуция.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТИ УРОК ОСНОВИ НА ИЗМЯНАТА

Усетих погледа на дядо, но не го погледнах. Само казах:

— Обявен ли е процес?

— Не. Зерайка казва, че ще изчака, докато свършат неприятностите.

— Неприятности? Така ли го нарича?

— Да.

— Разбирам. Ноуратар предприела ли е нещо?

— Още не. Тя командва войски. Казва, че...

— Командва войски? В града?

— Събира сили за нахлуване в Грийнери.

— Е, това поне е облекчение.

— Защо?

Поклатих глава. Щеше да е трудно да му го обясня.

— Какво си чул за това, което става?

Той сви рамене.

— Безредици. Бях в Имперския дворец по време на втория щурм и по време на обсадата, така че знам най-вече за ставащото там, но чух това-онова за останалото. Според Зерайка нещата ще са под контрол до утре заранта.

— Под контрол — повторих. Погледнах към Ноиш-па, но този път той гледаше настрана.

— Да — продължи Мороулан. — Сетра е установила ред в...

— Сетра! Сестра Лавоуд!?

— Сетра Младшата.

— Как е станала командващ?

— Бригадният на стражата на Феникс вчера си подаде оставката, заради някакъв спор с Императрицата. Не знам подробностите.

— Може да не му е харесала идеята да се изколят хиляди безпомощни източняци.

— Безпомощни? Влад, ти слушаш ли ме? Имаше щурмове на Имперския дворец. Бяха го обсадили. Те всъщност заплашваха

Императрицата...

— О, я стига. Могла е да телепортира когато си поиска.

— Не това е важното, Влад. Да се заплашва светостта на...

— Можем ли да сменим темата?

— Ти попита — сопна се той.

— О, да. Съжалявам. — Лойош долетя на рамото ми и ме близна по ухото. — А с войната какво ново?

— Сигурен ли си, че искаш да чуеш?

— Искам да разбера как мога да измъкна Коути. Първото, което трябва да знам, е какво става с Императрицата, за да мога да реша как да се опитам да ѝ повлияя. Не е ли логично?

Изглеждаше стъписан. Допускам, че не беше очаквал от мен такъв начин на разсъждение. После каза:

— Е, добре. Императрицата продължава да се опитва да събере нашественическа флота, за да нападне съюза Грийнери и Елди.

— Да се опитва?

Той се намръщи.

— Една специална част отплава от Адриланка за Северен пристан, в подготовка за нападение на Грийнери, но самата тя бе атакувана от бойни кораби на съюза и три наши са потънали. Не знам колко са големи, нито какви са щетите, но... защо се усмихваш?

Защо ли се усмихвах?

Отпих от виното, без да усетя вкуса му. Империята никога не ме беше интересувала; в смисъл, тя си беше тук и аз живеях в нея, без да ѝ обръщам внимание. Дори навечерието на войната не беше събудило у мен никакви особени чувства по отношение на това кой се надявам да спечели конфликта. Но сега осъзнах, че искам Империята да бъде уязвена. Много исках да бъде уязвена. Ужасно щеше да ми хареса, ако Империята се прекатуреше, колкото и да бе невъобразимо. Исках да видя как Глобусът се търкаля потрошен по земята. Исках да видя могъщия дворец, с неговите сребърни колони и със стените му, облицовани с черен мрамор, стаите му, в които можеха да живеят по десет източняшки семейства, изгорен до основи.

Спомнях си само откъслечни картини от последните два дни в Южна Адриланка, но по лицата на хората имаше изражения, които ще помня, докато съм жив, и ако единственият начин да бъде облекчена болката бе рухването на Империята, значи исках точно това. В един

живот, над който властваха омрази, тази омраза беше нова. Може би точно това бе изпитвала Коути през цялото време. Сигурно едва сега можех да я разбера.

Отхвърлих настрана всякакви мечти за рухналата Империя — такива мечти нямаше да спечелят освобождаването на жена ми. Всъщност най-добре щеше да е, ако намерех начин да...

Ако можех...

— Няма нищо — отвърнах. — Но мисля, че знам как да спася Коути.

Дядо ме изгледа остро. Мороулан каза:

— О?

— Смяташ ли, че си готов да ми помогнеш? Ще ми трябва също така помощта на Алийра и, струва ми се, на Сетра. А вероятно и на Деймар.

— Какво си наумил?

— Ще обясня, когато се съберем всички. Да речем, тази вечер. Но съм длъжен да те предупредя, че ще е опасно.

Той ме изгледа с презрение. Все едно, казах го само за да го подразня.

— Ще ти помогна — заяви Мороулан.

— Благодаря.

Чак сега дядо ми проговори:

— Владимир, пак ли ще пътуваш през приказната земя?

— Моля?

— Да пътуваш през приказната земя, както направихме двамата, за да дойдем тук.

— О? Да. Така предполагам.

Той кимна замислено и се обърна към Мороулан.

— Виждам, че практикувате Изкуството.

— Да — каза Мороулан. — Аз съм вещер.

— Случайно да разполагате с принадлежности, които мога да използвам? Моите ги загубих всички.

— Разбира се — каза Мороулан. — Ще поръчам на Тилдра да ви заведе в работилницата ми.

— Благодаря — каза дядо.

Мороулан кимна вежливо.

— Алийра е тук. Да се свържа ли със Сетра и Деймар?

— Да — отвърнах му. — Да започваме.

След няколко минути той съобщи, че всички ще се съберем на вечеря, при което ми оставаше да убия няколко часа. Дадох си сметка, че съм ужасно уморен, и помолих лейди Тилдра да ме заведе до някоя от стаите за гости. Целунах дядо по бузата, поклоних се на Мороулан и тръгнах, леко залитайки, към отредените ми покои.

Преди да заспя, се свързах с Крейгар и рекох:

„Мой човек, какви са новините от центъра на джерег?“

„Ти, Влад“.

„Разправяй“.

„Още три оферти, всички отказани. Дали щяха да бъдат отказани, ако някой знаеше къде си, не знам“.

„Окей. Имаш ли информацията, която поисках?“

„Да, разбира се. И някой знае, че я събирам“.

„Така ли?“

„Предложиха ми двайсет хиляди, за да те убедя да я събираш сам“.

„Двайсет хиляди? Що не ги взе?“

„Не мислех, че ще мога да те навия, без да събудя подозренията ти“.

„Хм. Може би си прав. Можеш ли да ми я пратиш по куриер в Черен замък?“

„Лесна работа“.

„Добре. Някакви, хм, вълнения в нашия район?“

„Нищо сериозно. Общо взето, събитията ни подминаха. Извадихме късмет“.

„Да“. В главата ми забълбукаха образи като текла на панаир, но се постарях да не им обръщам внимание. Не му беше времето да мисля за това. Може би никога нямаше да му дойде времето да мисля за това, но сега бях уморен.

„Как са нещата откъм теб?“ — попита Крейгар.

„Отиват към развръзка“.

„Добре. Дръж ме в течение“.

„Ще те държа. Кажу на куриера да помоли да ме събудят, когато пристигне“.

„Ясно. До скоро виждане, Влад“.

„Не разчитай на това, Крейгар“. И преди да е успял да попита какво означава това, вече бях заспал.

Пратеникът на Крейгар се оказа твърде бърз, за да се наспя достатъчно, но двата часа сън, както и клавиата, предложена ми от лейди Гилдра, щом се събудих, ми осигуриха достатъчно добра форма за момента. Седях в леглото, отпивах клавиата и прелиствах пачката документи, съдържащи всички по-важни подробности от живота и личните навици на Боралиной.

Беше поредният член на съвета, стигнал дотам благодарение на това, че се е оказал на подходящото място, когато Зерайка се върнала с Глобуса и сложила край на Междущарствието. Смятаха го за добър в уреждането на компромиси между съперници, но самият той компромиси не правеше. Беше направил няколко доста гадни неща, за да си осигури позицията, и оттогава репутацията му го пазеше. Не бяха известни никакви опити за покушение върху живота му, а навиците му не показваха, че се притеснява ужасно от подобни неща. От друга страна, знаеше, че съм тръгнал след него, което означаваше, че ще е костелив орех.

Но пък, от трета страна, имаше си любовница, тъй че можеше да се окаже доста лесно. Няколко недели, за да се нагласят нещата, и нямаше да е проблем. Но разбира се, аз не разполагах с няколко недели, за да го оправя. След няколко недели нямаше да разполагам с организация. Все пак може би щеше да е възможно да го направя по-бързо. Можех да направя същото, каквото бяха направили на мен, да наглася всичко пред жилището на любовницата му и да чакам да се появи. Не е много професионално, не е от сигурните неща, които обичам, но можеше и да се получи.

Поклатих глава. Работата с Коути беше по-спешна. Притеснявах се, че можеше да не доведе до освобождаването ѝ, дори да се получеше, и ме притесняваше, че ако нещата тръгнат на зле, работата с Боралиной ще остане недовършена. А исках да му го върна на този кучи син. Обмислих нещата и продължих да ги обмислям, докато се обличах, след което ги избих от ума си. Всяко нещо по реда си.

Предната трапезария, с огромните ѝ стъклени прозорци с изглед към двора на замъка, с черните столове и маса и висящите месингови

лампи едва можеше да побере Мороулан, Алийра, Сетра, Деймар, Ноиш-па и моя милост. Деймар този път се държеше много прилично; в смисъл, седеше в стола между Мороулан и Сетра, вместо да се рее кръстосал крака из стаята, какъвто навик имаше. Дядо ми явно се чувстваше неловко; съмнявам се някога в живота си да е бил в задушевна компания с толкова много драгари, но полагаше всички усилия да изглежда спокоен. Когато опита от яхнията с базиански пипер, се усмихна удивен и повече не му се налагаше да се преструва. Мороулан му отвърна с усмивка.

— Внукът ви даде рецептата на готвача ми.

— Надявам се, че не е пропуснал нищо — отвърна Ноиш-па.

Алийра я опита деликатно и каза:

— Е, какъв е планът? Братовчед ми — посочи Мороулан, може би заради Ноиш-па, — каза, че ще бъде възбуждащо.

— Да — казах аз. — Ще сложим край на войната.

— Това ще е приятно — каза Деймар.

— Боя се, че ти не влизаш.

— Така ли?

— Освен, разбира се, да ни вкараш там.

— Къде?

— В Грийнери.

— Искаш да ходим в Грийнери? — попита Мороулан. — Обясни.

— Камъните Феникс предотвратяват псионичната комуникация и спират магията. Деймар успя временно да се справи с първото и допускам, че с помощта на Сетра би могъл да се справи и с второто за достатъчно време, за да ни прехвърли там. Вероятно дори и да ни върне обратно.

— Кога?

— След като ги принудим да подпишат мир.

— Как?

— Това го остави на мен. Твоята работа е да ме опазиш жив достатъчно дълго, за да се докопаме до подписания мир.

Това бе посрещнато с дълго мълчание, след което Мороулан каза:

— Струва ми се, че трябва да се обсъдят няколко неща.

— Моля.

— На първо място, аз не извършвам убийства.

— Никакъв проблем, аз съм по тази част. Ако искаш да убиеш някого, спокойно можеш да го предизвикаш на дуел, ако това ще те удовлетвори повече.

— Значи признаваш, че имаш намерение да убиеш краля?

— Не. Но и не го изключвам.

— Хм. На второ място, не можем да сме сигурни, че Деймар и Сетра ще успеят. Империята няколко пъти е опитвала да извърши такъв пробив и не е успявала. Какво те кара да мислиш, че този път ще успеем?

— Няколко неща — казах аз. — Първо, ние вече знаем за камъните Феникс. Второ, знаем, че Деймар вече е успял веднъж, макар и в ограничена степен. Трето, разполагаме със Сетра Лавоуд. — Тя се усмихна и ми кимна признателно.

— Много рисковано ми звучи — каза Мороулан.

— Сетра?

— Струва си да опитаме — отвърна ми тя. — Достатъчно добре ли познаваш Грийнери?

— Имам едно достатъчно добре маркирано място за телепорт, ако това имаш предвид.

— Не знам дали ще е достатъчно. Ще ни трябва стабилен, подробен образ на мястото, спомени на всичките пет сетива.

— Хм. Имам идея за това. Остави ме да помисля.

— Добре — каза Сетра.

— Друго какво? — обърнах се към Мороулан.

— Откъде си сигурен, че ако успеем, Империята наистина ще освободи Коути?

Свих рамене.

— Не знам. Тепърва работя върху това. Имам няколко идеи. Ако не се осъществят, зарязваме целия план. До утре ще знам.

— Струва ми се — каза Мороулан, — че влагаш твърде много надежди в цялата работа. Надяваш се, че ще можем да пробием през камъните Феникс. Надяваш се, че ще можем да наложим мир с Грийнери. Надяваш се, че след това ще можем да се измъкнем. Надяваш се, че Императрицата ще ти бъде достатъчно благодарна, за да освободи Коути.

— Изрази го много точно.

Помълчахме няколко мига, след което той каза:

— Пиши ме вътре.

— Звучи забавно — каза Алийра.

Сетра кимна, а Деймар сви рамене. Ноиш-па ме изгледа съсредоточено, след което продължи с храната. Зачудих се какво ли си мисли. Може би си беше спомнил как му казах, че мразя драгарите, а сега, когато се бях оказал в беда, при кого бях дошъл за помощ? Съвсем уместно, между другото. Познавах ги от дълго време, бяхме преживели с тях какво ли не. Просто изобщо не мислех за тях като за драгари — бяха приятели. Как можех да...

— Кога ще го направим? — попита Мороулан.

Обърнах се към Сетра и я попитах:

— Колко време ще ви е нужно на двамата с Деймар, за да се подготвите?

— Най-малко до утре. Няма да знаем със сигурност, докато не започнем да оглеждаме проблема.

— Добре. Значи, ориентировъчно, утре следобед. Ако не сте готови дотогава, ще видим. Междувременно ще трябва да прескоча до къщи и да доведа едно лице.

— Кого?

— Ще ви го представя. Барабанист е.

— От Грийнери? — възкликна Сетра.

— Да.

— Смяташ, че ще помогне?

— Ако е шпионин, което е възможно, ще го направи с удоволствие. Ако не е — може и да откаже.

— Ако е шпионин...

— Което е без значение за това, което се опитвам да направя.

— Добре тогава — каза Мороулан и поръча да поднесат десерта: пресни плодове със сладка сметана. Той пристигна и си го изядох, но не помня какъв беше вкусът. След вечерята се погрижих дядо ми да се настани колкото може по-добре, огледах отново бележките на Крейгар, след което излязох на двора на Черен замък.

„Лойош, двамата с Роуца си отваряйте очите на осем“.

„Знам, шефе. Не ми харесва всичко това. Чакат те само да...“

„Знам. Дамата ти как се справя?“

Роуца помръдна на дясното ми рамо и ме близна по врата. Съсредоточих ума си върху едно място точно срещу жилището ми и се

телепортирах там. Щом пристигнахме, Лойош и Роуца излетяха от раменете ми и захвърчаха наоколо.

„Няма никой, шефе“.

„Комплименти за Роуца. Мисля, че се учи бързо“.

„Има си добър учител. Ти добре ли си?“

„Поне не избълвах вечерята си. Остави ми една минута и стойте нащрек“.

„Готово“.

След като се пооправих, се прибрах в жилището си. Имах късмет — Айбин беше там и нямаше убийци.

— Как си бе, човек?

— Горедолу. Искаш ли да ми помогнеш?

— За какво?

— Да прекратим войната.

— Звучи чудесно. Какво трябва да направя?

— Идваш с мен и се оставяш на един да прочете ума ти, докато си спомняш всичко, което можеш, за онова място на Грийнери, където се срещнахме.

— Става.

— Ще трябва да си свалиш талисмана, докато го правиш.

— Какво? О, това ли? — Той опипа камъка Феникс на шията си и сви рамене. — Няма проблем.

— Добре. Ела с мен.

— Само за момент.

Взе си барабана и застана до мен. Огледах жилището си — чудех се дали ще го видя пак — и телепортирах направо оттам, защото все още не се чувствах в безопасност.

Айбин зяпна Черен замък с искрено удивление.

— Къде сме?

— В дома на Мороулан е' Дриен, от дома на Дракона.

— Хубаво замъче.

— Мда.

Лейди Тилдра го поздрави като стар приятел и той се ухили до уши. Заведох го в библиотеката и го запознах с всички. Айбин се държеше приятно и или не разбра, или му беше все едно коя е Сетра Лавуод, да не говорим за Алийра и Мороулан. Те, от своя страна, бяха

учтиви с него, а след това лейди Тилдра го заведе до стаята му. Аз намерих своята стая и спях почти четиринайсет часа.

Късно на другата заран намерих Мороулан в работилницата му — показваше разни неща на Ноиш-па. Самият аз неволно зяпнах към вратата, водеща към кулата с прословутите прозорци. Мороулан ме забеляза, но не зададе въпроси. Каза обаче нещо друго:

— Имах официален емисар от дома Джерег.

— О?

— Бях помолен да те предам.

— Ясно. Ще го направиш ли?

Той изсумтя и попита:

— Какво толкова си им направил, Влад?

— Всъщност нищо. Въпросът е какво си мислят, че ще направя.

— Какво е то?

— Че ще убия една важна клечка.

— Ще го направиш ли?

— Само в случай, че се измъкнем успешно от Грийнери. Нали знаеш, всичко по реда си.

— Разбира се. А Империята?

— За това ще се погрижа след няколко мига.

— Мога ли да помогна?

— Вероятно. Можеш ли да уредиш Императрицата да ме приеме?

— Разбира се. Кога?

— Сега.

Той ме зяпна и устата му се размърда беззвучно. После се съсредоточи и помълча около две минути. Беше интересно да се опитвам да сглобя късчетата от разговора по израженията, преминаващи по лицето му. Той поклати два пъти глава, сви веднъж рамене, а веднъж лицето му се изкриви във физиономия, която така и не можах да разгадая. Накрая отвори очи и каза:

— Очаква те.

— Великолепно. Можеш ли да ми уредиш телепорт?

— На двора.

— Благодаря.

Хвърлих последен поглед към вратата, усмигнах се на Ноиш-па, който вече се беше залисал в някаква вещерска работа, и започнах дългата си разходка — надолу и в кръг, пак нагоре и през библиотеката. Усмигнах се широко на лейди Тилдра, което я остави малко озадачена, мисля, после излязох на двора, където един от магьосниците на Мороулан ме поздрави чинно и ме отпрати на площада пред Имперския дворец, резервиран за тези, които пристигат чрез телепортация.

Когато влязох в същинския дворец, стомахът ми вече се беше поуспокоил, но бездруго почти не го забелязах, тъй като умът ми препускаше бясно. Поведоха ме през коридори и покрай тераси и ненатрапващи се стражеви постове, и най-сетне влязохме в тронната зала, с масивния ѝ седемнайсетстранен купол и прозорци от цветно стъкло. На влизане забелязах между придворните и граф Софта и му хвърлих една широка усмивка. Веждите му се събраха, но иначе лицето му си остана безизразно.

Поклоних се на Нейно величество. Сърцето ми туптеше от възбуда, а мозъкът ми пращеше от идеи.

— Добре дошли, баронет Талтош.

— Добре заварили, ваше величество. Нещо против да си поговорим?

Очите ѝ се разшириха и чух как придворните ахнаха. Но тя каза:

— Не, разбира се. Елате с мен. — И ме поведе зад трона си.

Стените бяха все така бели и без украса, но този път, за моя изненада, за малко щях да я задмина. По някаква причина вече не изпитвах такова благоговение към нея, като предишния път; дали беше заради душевното ми състояние, заради последните събития или заради двете — не знам.

Тя каза:

— Дошли сте да помолите за жена си или за да укорите своята императрица заради действията ѝ спрямо източняците?

— И за двете, ваше величество.

— Нито едното, нито другото ще ме трогне, баронет. Съжалявам, тъй като, честно казано, ми допадате. Но да се заплашва Империята е нещо непостижимо и това е единственият ми отговор и по двете теми.

— Ваше величество, аз имам, от една страна, предложение, а от друга — информация.

Тя ме изглежда накриво, едновременно с насмешка и с любопитство.

— Продължете.

— Позволете ми, ваше величество, да започна с няколко въпроса. Мога ли?

— Можете.

— Знаете ли защо гражданите се разбунтуваха?

— Причините са много, баронет. Групите за натиск, едно необходимо зло по време на война. Мерките, *оправданите* мерки, предприети срещу безотговорното насилие, в което се ангажираха. Определени, достойни за съжаление условия, в които живеят.

— Да — казах аз. — Но нека обсъдим безотговорното насилие. Дали кланетата — използвам думата напълно съзнателно, ваше величество, защото си бяха точно това — дали кланетата щяха да са необходими, ако гражданите не се бяха ангажирали в това, което наричате „безотговорно насилие“?

Тя помисли и каза:

— Вероятно не.

— Е, в такъв случай нека допуснем, че не са гражданите тези, които са вдигнали във въздуха стражевия пост в Южна Адриланка. Подозирам — както и за още няколко подобни действия, — че го е направил един джерег, който е искал тези източници да бъдат смазани.

Тя спря и ме изглежда.

— Имате ли доказателство?

— Собствените му думи, че го е направил.

— Ще се закълнете ли в това?

— Под Глобуса.

Тя закрачи отново.

— Разбирам. — Оставих ѝ време да го обмисли. След малко тя продължи: — Съзнавате ли, че ако наистина се закълнете, съгласно закона, ще трябва да го направите публично?

— Да.

— Така че организа... — извинете — вашите приятели и вашият дом ще знаят, че сте предали въпросното лице?

— Да.

— И сте готов да го направите?

— Да.

— Кога?

— Щом се върнем в тронната зала, ваше величество.

— Добре. Длъжна съм обаче да ви заявя, че колкото и да е трогващо това, и колкото и да ме разгневява, то не освобождава вашата жена от отговорността, че е повела бунт.

— Точно тук се вметва моето предложение, ваше величество.

— Нека го чуем в такъв случай.

— Ваше величество, аз лично ще осигуря мир с Елди и Грийнери, без никакви щети за Империята и без никакъв риск за вас, ако вие освободите жена ми.

Тя отново спря и ме зяпна. После закрачи отново.

— Какво ви кара да мислите, че можете да направите това?

— Имам идея какво искат те и защо започнаха войната, и смятам, че мога да го уредя.

— Кажете ми.

— Не, ваше величество.

Отново поглед накриво, последван от гърлен смях.

— Можете ли да я убедите да престане да подстрекава Южна Адриланка, да не говорим за останалата част от града или останалата част от страната?

— Вероятно не.

Тя кимна и ухапа долната си устна — жест, който никак не подхожда на императрица. После каза:

— Добре, милорд. Да, ако успеете да направите това, което казвате, ще освободя жена ви.

— И нейните приятели?

Тя сви рамене.

— Едва ли мога да освободя един, без да освободя всички. Да, ако се закълнете публично, под Глобуса, че насилието е било съзнателно причинено от един джерег, и ако лично сключите мир с Грийнери и остров Елди, който няма да ни струва нищо, ще освободя и нея, и съучастниците ѝ.

— Добре. Благодаря ви, ваше величество.

Тя отново спря и ме пипна по рамото. Глобусът над нея побеля. Забеляза, че го гледам, и каза:

— Това, което казвам, не се запомня.

— О!

— Лорд Талтош, знаете ли, че организацията ще ви убие, ако им измените?

— Вероятно — отвърнах. — Поне със сигурност ще се опитат.

Тя поклати глава. Глобусът върна розовия си оттенък и Императрицата ме поведе обратно към тронната зала, където обяви, че ще последва клетвена декларация под Глобуса.

Дворът мълчеше и гледаше. Глобусът закръжи над главата ми и се приготви, все едно как го правеше, да отличи истината от лъжата. Изрекох обвинението си много внимателно, така че да не останат никакви съмнения за истинността или за вината. През цялото време, докато говорех, не откъсвах очите си от граф Софта, който много упорито се стараяше да запази лицето си безизразно.

А аз му се усмихвах.

ТРЕТА ЧАСТ
ЕСТЕТИЧНИ СЪОБРАЖЕНИЯ

ПЕТНАДЕСЕТИ УРОК

ОСНОВНА ИМПРОВИЗАЦИЯ

Върнах се в Черен замък и почнах да обмислям последствията.

Животът ми струваше по-малко от няколкото дребни петака в кесията ми, а ако всичко тръгнеше така, както почти бях убеден, че ще тръгне, щях да остана с удовлетворението, че съм лишил организацията от удоволствието да ме убият те самите. След като се прибрах в стаята си, си позволих няколко минути душевен анализ.

Нямаше нищо общо с фатализма, присъщ на някои лиорни, чиято житейска перспектива е твърде дълга, и определено не беше самоубийствената мания, която ме бе обзела за кратък период, след като ме бяха прекършили с изтезания. По-скоро нещата се бяха подредили така, че ми оставаха все по-малко и по-малко възможни ходове, тъй че единственият, който оставаше, бе да извърша правилното нещо.

Което доведе до следващия въпрос: в кой точно момент бях заобичал да върша правилните неща, вместо практичните? Дали беше по улиците на Южна Адриланка? Дали беше в дюкяна на дядо ми, когато ми каза, толкова простичко и кротко, че това, което правя, е погрешно? Дали беше, когато разбрах окончателно, че жената, за която се бях оженил, си е заминала завинаги и че в каквото и да се е превърнала, няма полза от мен такъв, какъвто съм? Или беше, когато най-сетне се изправих пред проблем, с който не можех да се справя, като просто убия подходящото лице? Всъщност можеше да се реши само като извърша услуга на Империята, която мразех, така ли?

Изведнъж осъзнах, че точно това бе станало с Коути... Тя беше прехвърлила омразата си към драгарите на Империята. Някои глупаци твърдят, че човек може да изживее живота си, без да мрази, и че самото чувство е, видите ли, някак си грешно. Аз никога не съм имал този проблем. Но понякога собствената ти омраза може да те подведе, също както любовта ти, със също толкова пагубни резултати. Най-малкото беше глупаво да си мисля, че мразя драгарите, след като всичките ми близки приятели бяха от тяхната раса. Омразата на Коути към

Империята, която аз самият вече споделях по своему, беше навярно по-смислена, но в крайна сметка безсилна. Ноиш-па беше прав — омразата е неизбежна; но да позволиш да контролира действията ти е глупаво.

Не знаех докъде ме води това и си признах, зяпнал в тавана и скрил мислите си от Лойош, че бездруго всичко това няма значение. Подчинявайки се на „правилното“ за сметка на „практичното“, се бях променил безвъзвратно. Но щом си позволиш да различиш необходимостта, откриваш две неща: първо, откриваш, че изборът ти е толкова ограничен, че единствената посока на действие става очевидна и, второ, заедно с решението идва едно страхотно чувство за свобода.

Утре по това време Влад Талтош, джерег и професионален убиец, щеше да е мъртъв, така или иначе. Погрижих се всичките ми документи да са в ред и реших, че времето, заделено за душевен анализ, е изчерпано.

Но трескаво се надявах, че ще ми остане някакъв шанс да споделя със своята богиня-демон някои мисли, преди всичко да е казано и свършено.

Повикаха ме в долната работилница на Мороулан, заделена за опитите му в магьосничеството, в ранния следобед. Бях много по-спокоен, но започваше да ме обзема нервност. Наречете го страх, няма да сбъркате.

По пътя взех със себе си Айбин. Сетра, Деймар и Мороулан вече бяха там, гледаха втренчено черния камък и си говореха. Щом влязох, вдигнаха глави, а Сетра каза:

— Влад, дръж! — И ми подхвърли камъка. — А сега ми проговори псионично. — Опитах се и се оказа също като на острова — няма никой. Свих рамене. — А сега — каза тя — гледай. — Вдигна ръка и рапирата ми почна да излиза сама от ножницата. Свали я и оръжието се плъзна обратно.

— Е? — попитах.

— Камъкът няма никакво въздействие върху магията.

— Но тогава...

Тя пак вдигна ръка.

— А сега, ако обичаш, завърти си Маготрепача.

— А? Добре. — Пуснах синджира да падне в лявата ми ръка, зачуден какво си е наумила. Беше много хладен, и жив, както е живо едно моргантско оръжие, само че по-различно. Направих каквото ми се каза. Когато се завъртя добре между мен и Сетра, тя отново направи жест. Този път не се случи нищо, освен може би съвсем слабото гъделичкане нагоре по ръката ми.

— Е? — попитах пак. — Знаехме, че Маготрепача пречи на магията. Точно затова го нарекох така.

— Да. И същото го прави онова, което се намира на острова. Тази прилика не те ли удивлява?

— Какво искаш да кажеш?

— В тази верига има нещо повече, отколкото знам — каза тя. — Но смятам, че засега можем да твърдим едно. Всъщност тя не е от злато. Направена е от златен камък Феникс.

— Така ли го наричат? — намеси се Айбин, който дотук беше толкова тих, че почти бях забравил за присъствието му.

— А вие как го наричат? — попита Мороулан, с цялата си невинност.

— Ми, в моята страна му викаме „камък“.

Казах припряно:

— Всъщност не съм изненадан, че Маготрепача не е просто злато; не съм виждал никога злато, твърдо като брънките на тази верига.

— Да. Черният камък спира псионичната активност, златният предотвратява действието на магията.

Погледнах замислено Маготрепача.

— Определено прилича на метал. А и на допир също.

— Както казах, в тази верига се крие нещо повече, отколкото мога да разбера.

— Добре, както и да е. Знаете ли как да използвате тази информация, за да се доберем до острова?

— Вероятно. Завърти още веднъж Маготрепача, ако обичаш. — Направих го. Тя погледна Деймар, кимна и направи жеста. Рапирата отново започна да излиза от ножницата, само че много бавно. Сетра престана и тя се прибра.

— Изглежда добре — казах аз. — Как?

— Как Алийра проби през онази стена последния път, когато беше на острова?

— Предимперска магия — казах.

— Да.

— Можете ли да я контролирате достатъчно добре, за да ни телепортирате с нея? — Доколкото знаех, толкова фин контрол беше невъзможен, поради което именно бил изобретен Глобусът.

— И да, и не — каза Сетра. — Мога да предизвикам смущение в полето, излъчвано от камъка Феникс, което позволява на Деймар да насочи своята енергия през златния камък, пренебрегвайки черния, което ми позволява да насоча своята енергия през черния камък, пренебрегвайки златния. Не е лесно — добави тя.

— Прилича — намеси се Мороулан — на начина, по който си общувате с Лойош. Не е точно псионичен, а е по-...

— Да оставим подробностите — прекъснах го, — след като ще свърши работа.

— Би трябвало — каза Сетра. — Стига да получим достатъчно стабилен образ на мястото.

Погледна Айбин. Той отвърна на погледа ѝ с цялата си невинност.

— Добре — казах. — Сетра, а какво ще кажеш за връщането ни?

— Деймар ще трябва да се опита да направи пробив до вас.

— Добре, кога?

— Да го обсъдим.

Решихме, че ще ни оставят два часа, а след това Деймар ще се опитва да ме достига псионично на всеки половин час, докато кажем, че сме готови за връщане.

— Нали знаеш, че е много по-трудно да телепортираш нещо до теб, отколкото от теб? — попита Сетра.

— Да. Но ви вярвам.

— Както кажеш.

— Тогава можем да започваме.

— Добре — каза тя. — Готов ли си?

— Родил съм се готов.

— Тогава да повикаме Алийра и да почваме.

Алийра пристигна почти моментално. Беше облякла черно-сребърните бойни одежди на Господар на дракони. Беше съвсем малко

по-висока от мен, което означаваше, че е много ниска за драгарка. Предполагам, че това я притесняваше, защото имаше навика да левитира, вместо да върви по земята, но напоследък беше престанала да го прави. Помислих, че в бъдеще ще трябва да я попитам защо, но се сетих, че за мен бъдеще може би нямаше да има. Потръпнах. На хълбока си носеше един къс меч, наречен Пътедир — едно от седемнадесетте Велики оръжия, макар че като изключим това, почти нищо друго не знам за него. Това, че беше моргантско оръжие, беше достатъчна информация за повечето хора, моя милост включително.

Мороулан, както винаги, носеше черно. На хълбока му беше Чернопрът, за който колкото по-малко се каже, толкова по-добре. Сетра ни накара да застанем в триъгълник, аз най-отдолу на острия връх, Мороулан пред мен и вдясно, Алийра пред мен вляво. Лойош беше на дясното ми рамо, Роуца — на лявото. Сетра каза:

— Сложи едната си ръка на рамото на Мороулан и едната на... Здравейте, господин Талтош.

Вдигнах очи и видях, че дядо ми крачи към мен. За миг се уплаших, че ще поиска да тръгне с нас, но искаше само да окачи някакъв амулет на шията ми и да ме целуне по бузата.

— Какво е това?

— Би трябвало да те пази от неприятности, докато пътуваш в земите на елфите.

Отне ми няколко мига, докато го осмисля, след което казах:

— Искаш да кажеш, че вече няма да ми се гади, когато се телепортирам? Ноиш-па, животът ми вече е пълен.

— Не — каза той. — Не е пълен, докато не ми дадеш правнуче. Не забравяй това.

Погледнах го за миг в очите и го целунах.

— Няма.

Той се отдръпна и застана до Айбин, който стоеше до Деймар и Сетра. Сложих ръцете си на раменете на Алийра и Мороулан и рекох:

— Е, Сетра и Деймар. Мятайте ни.

— Съсредоточи се върху мястото, Айбин. Избрал ли си нещо?

— Да.

— Добре. Съсредоточи се върху него и ми разтвори ума си... о, махни го това нещо!

— Какво? Ах, да.

— Сега помисли за мястото. Спомни си всеки детайл, който можеш, усещанията... Чудесно. Добър си. Мисля, че сме готови, Влад.

— Почвайте тогава — казах. Надявах се, че Айбин не ни праща пак в някоя килия или в морето, или нещо такова. Искаше ми се да му вярвам малко повече. Усетих мощното психично присъствие на Деймар, все едно че стъпваше на пръсти в челния ми лоб. След което последва нещо, което мога да определя само като психично усукване. Представете си, ако щете, че мислите ви са като кротки вълнички по повърхността на горско езерце, и идва някой, и хвърля в средата му цяла канара. Не можех повече да оформям съдържателни мисли, а възприятията ми се замъглиха безнадеждно. Помня как усетих, че Черен замък се разлетя в главата ми, и отчаяно се мъчех да го привържа отново, за да не го отнесе бурята, като в същото време съзнавах колко е абсурдно.

Последваха още неща, много по-силни, но не съм в състояние да ги възстановя, или дори да си спомня повечето образи, които предизвика заклинанието. Следващото, което мога да си спомня отчетливо, а нямам представа колко време стояхме така, преди да се случи, беше, че сме загърнати от яркосиня светлина, която ни погълна в себе си, след което се сви до копие от ярък блясък, което се понесе в някаква невъзможна посока, отнасяйки ни със себе си.

Нямаше никакво гадене. Липсваше дори усещане за движение. Стояхме в една горичка под дървото, от което бях паднал преди няколко дни. Исках да отворя бутилка вино, повече заради това, че амулетът на Ноиш-па беше подействал, отколкото заради успешната телепортна магия, но нямах подръка.

— Какъв е планът, Влад? — попита Мороулан.

План ли? От мен се очакваше да имам план?

— След мен — казах, и: „Лойош, помниш ли пътя?“

„Така мисля, шефе. Дай малко наляво“.

Тръгнахме. В гората, през която крачехме, цареше странно спокойствие, предполагам поради липсата на психофон, онази странна психична дейност, която човек не забелязва, но която въпреки това винаги присъства. Скоро забравих, че с мен има и други, освен Лойош, когото усещах като хладна длан върху челото на мислите ми, както и смътното ехо от присъствието на Роуца, едва съвземаща се от паниката, предизвикана от телепорта. За пръв път осъзнах колко

странно би трябвало да е това за нея и колко ѝ е трудно да изглежда спокойна пред тези странни магии, за които никой в живота ѝ не я беше подготвял. Лойош беше направил добър избор.

„Благодаря, шефе“.

„Няма защо, Лойош“.

„Я ми кажи сега какво криеше от мен през целия ден?“

„Почакай и ще видиш“.

Стигнахме до мястото, където се бих с първите ми четирима преследвачи, и не се спрях да видя дали са останали следи от битката. Лойош водеше мен, аз водех Мороулан и Алийра, и след около час и половина стигнахме до крайнините на селото. Не се виждаше никой.

„Къде са всички, шефе?“

„Сигурно по корабите, готвят се за атака срещу драгарския флот“.

„О!“

— Да хапнем — казах на глас и извадихме от храната, която ни беше опаковал готвачът на Мороулан. Аз се спрях на сушено винозавърско и пресен хляб. Хранех се, без да бързам, така че докато привършим, стана съвсем тъмно.

— Сега какво? — попита Мороулан.

Погледнах мрачните им лица, Мороулан е’Дриен и Алийра е’Кийрон. Гледаха ме с търпеливо очакване. Казах:

— Сега ви отвеждам до мястото, което минава за дворец, договаряме се и се махаме.

— С други думи — каза Алийра, — просто ще импровизираме.

— Схвана.

— Добър план — каза Мороулан.

— Благодаря. Един от най-добрите ми.

Поведох. Мороулан и Алийра вървяха зад мен. Трябва да сме били доста впечатляваща гледка, докато се изкачвахме по широките стъпала към малката сграда с пилоните, приютяваща управлението на Грийнери.

Отворихме широко вратата пред двамата полузадрямали стражи, и двамата без униформи, и двамата стиснали по едно от късите копия с пера, които помнех много добре. Събудиха се моментално. Можехме да ги свалим на място без капка пот, но им вдигнах ръка да не бързат.

Стражите ни зяпнаха. Ние тях — също. Казах:

— Отведете ни при...

— Кой си ти? — най-последно изграчи единият.

— Неофициални пратеници на Драгарската империя. Искаме да започнем преговори с...

— Познах те — каза другият. — Ти си оня, дето...

— Хайде, хайде — прекъснах го аз. — Онова е минало. — И се усмихнах в лицето му. Усетих, че зад мен се готвят за битка. Успокоително е да разполагаш с Мороулан, с неговия Чернопрът, и с Алийра, с нейния Пътедир, готови да скочат в твоя защита. Стражите изглеждаха много нервни, не без основание. — Бихме искали да се видим с краля ви — казах им. Напред по тесния коридор не се виждаше никой; явно не бяха допускали възможност за нападение.

— Аз... ще видя дали той, тоест, ще разбере дали...

— Чудесно. Действай.

Той преглътна и отстъпи две крачки назад. Последвах го. Мороулан и Алийра тръгнаха след мен, принуждавайки другия страж също да отстъпи.

— Не, вие почакайте тук.

— Няма начин — казах усмихнато.

— Не мога да ви пусна да минете.

— Не можеш и да ни спреш — казах кротко.

— Ще вдигна тревога.

— Вдигай.

Той се обърна и изрева с цяло гърло...

— Помощ! Нашественици!

Странно защо, все още не ми се искаше да го заколя, затова само поведох двамата с мен и го подминахме. Настигнах другия, дето ме позна, и го потупах по рамото. Двамата изглеждаха доста жалки, а онзи, дето го подминахме, даже извади меч. Мороулан и Алийра също извадиха оръжията си и само чух как приятелчето отзад ахна смаяно. Да, въпреки камъка Феникс и тук, на острова, все пак беше възможно да се усети моргантското оръжие. Предположих, че Мороулан си го е отбелязал, за да го проучи в кабинета си, като се върнем.

— Насам — казах им и ги поведох към тронната зала.

Имаше още двама стражи, един бледолик, със странно бял кичур в тъмната коса, и една кривоноса жена. Явно бяха чули виковете, защото стояха, насочили копията си срещу нас. Вдясно от трона

стоеше някаква старица със сива коса и хлътнали очи, а вляво имаше двама мъже. Единият изглеждаше доста стар и занемарен. Другият беше разпитвачът ми с рунтавите вежди, когото помнех толкова добре. Беше въоръжен само с един нож на колана, старецът нямаше оръжие. Кралят, който не изглеждаше на повече от двеста-триста години (осемнайсет или деветнайсет за човек), се беше вторачил в нас, със смесица от страх и удивление. И него го познах — беше вървял до краля, когото убих. Преди колко време беше? Все едно преди години.

Поведох групата ни към трона, спрях съвсем малко извън обсега на двете копия и рекох:

— Ваше величество крал Коркор'н, имаме удоволствието да ви поздравим с добър вечер. Мм, извинете, „ваше величество“ подходяща форма на обръщение ли е?

Той преглътна два пъти и отговори:

— Става.

Казах:

— Аз съм Владимир Талтош. Приятелите ми са Мороулан е'Дриен и Алийра е'Кийрон. Дошли сме, за да обсъдим с вас мира.

Двамата стражи с копията изглеждаха много нещастни и непрекъснато поглеждаха към двете Велики оръжия. Какво пък, не беше изненадващо. Казах:

— Приятели, може би ще е по-добре да си приберем оръжията.

Направиха го веднага.

Кралят изхриптя тихо:

— Как дойдохте тук?

— Магия, ваше величество.

— Но...

— О, да, знам. Този проблем го решихме.

— Невъзможно!

Свих рамене.

— В такъв случай нас ни няма тук и спокойно можете да ни пренебрегнете. Длъжен съм да ви кажа, ваше величество, че дойдохме тук, за да убием вас и толкова ваши съветници и пълководци, колкото успеем да намерим. Но след като видяхме колко зле сте защитен, променихме намеренията си.

— Вестоносците тръгнаха — каза той. — Много скоро тук ще дойдат войници.

— В такъв случай — казах аз, — ще е добре да приключим с работата си преди да са пристигнали. Иначе, хм, нещата може да станат неприятни.

Устата му се размърда от гняв и от страх. Сивокосата старица се наведе към него и му заговори нещо. Дадох мълчаливи заповеди на Лойош и Роуца и те хвъркнаха към двамата стражи. Като кукли, дръпнати от един конец, стражите затрепериха, изпаднаха в паника, овладяха се и застанаха мирно, щом джерегите кацнаха на раменете им. Бях силно впечатлен от тях... трепереха, но не мърдаха. Усмихнах се.

— Вие убихте... — почна кралят.

— Да. Така е. И вие никога няма да разберете причината. Но пък вие потопихте няколко наши кораба и убихте стотици наши граждани. Животът на колко хора струва един крал, ваше величество? Готови сме да теглим чертата, стига и вие да сте готови.

— Той беше моят баща.

— Съжалявам.

— Съжалявал! — изсумтя той.

— Да. Наистина съжалявам. По причини, които не мога да обясня, както не мога да обясня защо го направих. Но стореното — сторено. Вашият баща получи кръвна цена, ваше величество — екипажите на... колко кораба? Ваше величество, искаме да сложим край на това. Вие можете ли...

В този момент по коридора се чу топуркане. Прекъснах речта си, но не се обърнах.

„Колко са, Лойош?“

„Около двайсет, шефе“.

— Алийра, Мороулан, следете ги.

— Вече го правим, Влад — каза Мороулан. Мисля, че го подразни, че все едно получава заповеди от мен. Страхотно. В този момент чух гласа на Деймар в тила си. Позволих контакта и казах: „Всичко е наред. Обади се по-късно“. Контактът прекъсна.

Наистина бяха доста, но пък ние се намирахме между тях и краля. Нещо повече, всеки от двамата стражи между нас беше с по един отровен джерег на рамото. Казах:

— Трябва да решите, ваше величество. Тоест, стига да не искате първо да ви избием войниците и после да продължим преговорите?

— Откъде знаете — промълви най-после той, — че ще се придържам към едно споразумение, сключено при подобни обстоятелства?

— Не знам — каза аз. — Нещо повече, спокойно можете да го нарушите. Ако го направите, разбира се, ние ще се върнем. Може би с няколко хиляди войници.

Той се обърна към старицата до себе си и си заговориха тихо.

„Лойош, какво казват?“

„Тя казва, че Елди няма възражения за мир, стига той да гарантира, че...“

— Добре — каза кралят. — Съгласен съм. Корабите, които потопихме, ще са отплатата за щетата, която ни нанесохте. Ние... един момент.

Заговори тихо с двамата мъже от другата страна на трона.

„Лойош?“

„Не мога да ги чуя, шефе“.

„Добре. Бабата трябва да е посланичката на Елди или нещо такова. Другите сигурно са му нещо като съветници“.

Изчакахме, докато си поприказват, след което кралят кимна и каза:

— Но държим на две неща. Първо, уверения, че няма да бъдат предприети никакви наказателни мерки срещу нас или срещу нашия съюзник. Второ, искаме убиецът и неговият съучастник да ни бъдат предадени за наказание.

Обърнах се и хвърлих поглед към Мороулан и Алийра. Тя продължаваше да държи под око въоръжените мъже в дъното на стаята. Мороулан се извърна към мен, тихо промълви думата „убиец“ и повдигна вежди. Усмихнах се и отново се обърнах към краля.

— Колкото до първото условие, давам ви честна дума. Това не е ли достатъчно?

— Не — каза кралят.

— Не сте в особено изгодно положение за пазарлъци.

— Може би — каза той. Явно бе започнал да се съвзема, след като вече имаше войска подръка. — Но може би не е чак толкова лесно да проникнете тук. Може би ще ви е трудно да пратите тук войска. Може би е било само един щастлив удар, който е позволил на трима ви да пристигнете по този начин. Може пък да не сте пробили по начина,

по който твърдите, а да сте се промъкнали покрай корабите ни на някой ваш съд.

— Може би — съгласих се. — Но смятате ли, че бихме могли да се промъкнем покрай вас в собствените ви води? И готов ли сте да рискувате?

— Ако не изпълните условията ни, да.

— Какви гаранции искате?

— Думата на вашата императрица.

— Ние сме неофициални пратеници — казах. — Не мога да говоря от нейно име.

— Ще напишем мирен договор, в който ще уточним условията. Императрицата може да го подпише и да ми го върне, или да откаже. Ще позволим един неголям кораб с флага на империята ви да акостира и да върне документа. Ще спрем атаките си за три дни, което ще осигури достатъчно време договорът да бъде подписан и да се върне. Предупреждавам ви, че през тези три дни нашата подготовка за война и подготовката на съюзниците ни ще продължи.

— Великолепно — казах аз. — Колкото до второто условие, то е неизпълнимо.

Той ме изгледа, после заговори тихо със съветниците си. Единият, дете ме позна, току се озърташе към мен. Кралят вдигна очи и каза:

— В такъв случай можете да дадете сигнал клането да започне, защото няма да позволим на вас и на вашия съучастник да се измъкнете безнаказано.

— Ваше величество, накарайте писаря си да подготви документа, докато обмислям въпроса. Надявам се да успеем да уредим нещо.

— Добре. — Старецът от лявата му страна, изглежда, беше писарят, защото излезе за малко и се върна с перо, попивателна, мастило и пергамент и започна да пише.

Попитах:

— Мога ли да се приближа до вас, ваше величество?

Двамата стражи пред него се стегнаха, но той каза:

— Добре.

— Влад, какво правиш? — попита Мороулан.

— Изчакай малко.

Поговорих тихо с краля няколко минути, като съветникът, посланичката и рунтавите вежди ни слушаха. Лойош каза: „Шефе, ти...“

„Млъкни“.

„Но...“

„Млък“.

Кралят ме изгледа с интерес, погледна съветника и кимна. Рунтавите вежди също кимнаха. Посланичката каза:

— Нас не ни засяга, ваше величество.

Кралят заяви:

— Добре. Така да бъде.

А писарят продължи да пише.

Отстъпих назад. Лойош и Роуца се върнаха на раменете ми и стражите си отдъхнаха.

— Влад, какво направи? — попита Алийра.

— Постигнах компромис — отвърнах й. — Ще ти обясня, като се върнем вкъщи.

Докато писарят си вършеше работата, усетих нов опит за контакт от страна на Деймар. „Пет минути — казах му. — Почти привършихме“.

„Ще накарам Сет...“ Псевдогласът му прекъсна по средата на изречението. Писарят приключи и кралят го подписа. Взех го, прочетох го, кимнах, навих го и го връчих на Мороулан, който веднага почна да го развива.

— Недей — казах му. — Ще го прочетеш вкъщи.

— Защо?

— Трябва да тръгваме.

И наистина, точно в този момент отново усетих присъствието на Деймар. „Окей — казах му. — Прибирайте ни“.

Заклинанието тръгна много бавно; толкова бавно, че се уплаших, че този път няма да подейства. Но ето че започна да ни обкръжава червеникаво сияние. После се усили и усетих как ни обгръща и поема, и почувствах началото на загубата на ориентация, която бях изпитали преди.

Никак не беше трудно да отстъпя вляво, така че да остана извън обсега на действието му. Видях как Мороулан и Алийра бавно се стопиха, без все още да са разбрали, че съм останал.

Кралят гледаше с удивление доказателството, че магията е нахлула в кралството му. Привлякох отново вниманието му с думите:

— И така, ваше величество, само от любопитство, какви са островните ви обичаи при екзекутиране на кралейбийци?

ШЕСТНАДЕСЕТИ УРОК

ОТНОШЕНИЯ С ВИСШЕТО НАЧАЛСТВО I

Дойдоха и ми прибраха оръжията — взеха ми рапирата, камата на колана и наметалото ми, оставяйки ме само с около девет оръжия, но и тях несъмнено щяха да намерят по-късно. Кралят каза:

— Не се е случвало досега, така че нямаме обичай. Няма да бъдем жестоки.

— Благодаря — отвърнах. — Много съм ви признателен.

— Ще си спазя споразумението, но ми кажете: вярно ли е, че Айбин от Долна тераса не ви е съучастник?

— Допреди да настойте да ви бъде върнат, подозирах, че е ваш шпионин. Той обаче ми помогна, така че изпитвам известна лоялност към него.

— Защо скрихте споразумението ни от приятелите си?

— Нямаше да го позволят.

— Тогава може би ще се опитат да ви спасят.

— Сигурен съм, че ще го направят. Мисля, че трябва да приключвате бързо с мен, за да не им остане време.

Той изшепна нещо на съветника си, който кимна и ситно-ситно излезе от стаята.

— Скоро ще имаме достатъчно войници да...

— Да умрат — прекъснах го. — Не знаете с какво си имате работа. Чували ли сте някога за оръжие, което сериолите наричат „Магически прът за причиняване на смърт под форма на черен меч“? Ние го наричаме Чернопрът и го владее моят приятел Мороулан. А какво ще кажете за „Оформен като кама носител на огън, който пари като лед“? Това го носи Сетра Лавоуд от Дзур планина. Ами „Артефакт с форма на меч, който търси верния път“, а? Викаме му Пътедир и го носи Алийра е'Кийрон. Ваше величество, правите грешка, ако си мислите, че можете да докарате достатъчно войска да им попречи да ме спасят, стига да съм още жив, когато се върнат тук.

Той ме зяпна.

— На своята императрица ли сте толкова верен, че сте готов да пожертвате живота си за нея? Или на Империята?

— Нито на нея, нито на Империята. Те държат жена ми в плен и се надявам да спечеля освобождението ѝ.

— В плен ли? За какво?

— Предвожда въстание.

Той зяпна отново, после взе да се усмихва, докато не се разсмя на глас.

— Значи вие жертвате живота си в интерес на Империята, която държи жена ви в плен затова, че се опитва да я събори? И правите това, за да спечелите освобождението ѝ, за да може тя отново да се опита да я събори?

— Нещо такова. — Не мислех, че е чак толкова смешно.

— Между другото, за това ли убихте баща ми?

— Не.

— Тогава за какво?

— Вижте, ваше величество, моите приятели вероятно ще се върнат веднага щом разберат какво е станало. Ще им отнеме известно време да направят отново заклинанието, но не знам колко дълго ще е. Ако все още съм жив, когато дойдат, много бързо ще се пролее кръв. А и честно казано, не ми е много приятно да стоя така. Защо просто не го приключим?

— Драги ми убиецо — каза кралят. — Ние мислим да ви екзекутираме. Не може просто ей така да ви посечем на място.

— Значи сте глупав — сопнах се.

— Наистина ли смятате, че могат да се върнат толкова бързо?

— Вероятно не, но няма как да го разбере. Точно в момента вероятно спорят помежду си по същата тема. Или вече са го решили и преценяват дали са запомнили мястото достатъчно добре. Но бъдете сигурен, че няма да се мотаят — познавам ги.

Той кимна.

— А онези... онези ваши зверове?

— Те няма да ви наранят.

„Така ли мислиш? Шефе, ще убия всеки, който се опита да те пипне“.

„Няма да го направиш“.

„А как ще ме спреш?“

„Лойош, това е заради Коути“.

„Така ли? Я виж ти!“

Окашлях се.

— Извинете ме, ваше величество, но май наистина имам малък проблем. Дайте ми малко време да го уредя.

— С тези зверове?

— Те са, хм, приятели, ваше величество, и не искат и косъм да падне от главата ми. Дайте ми малко време да се разбере с тях.

Той поклати глава.

— Как може такъв като теб да внушава такава вярност?

— Проклет да съм, ако знам. Въпрос на елементарна етика, предполагам.

Кралят килна глава на една страна.

— Казвате го много лековато, но може би е вярно. Бяхте нает, нали? Убивате за пари? — Свих рамене. — Ако ви платя достатъчно, бихте ли убили този, който ви нае?

Представих си как се опитвам да убия Вийра и се изсмях.

— Боя се, че в дадения случай — едва ли.

— Жалко — каза той. — Защото вие не сте нищо повече от един инструмент, а аз бих предпочел да хвана този, който държи инструмента. Да, аз ще ви убия, както и отровните ви приятелчета, ако трябва, и ще спазя сделката, която сключих. Но много бих искал да знам кой е дал заповедта, за да унищожа него. Хайде. Предлагам ви живота. Ще ми го кажете ли?

И какво сега? Да му кажа, че ми го е заповядал бог? Щеше ли да ми повярва? А ако повярва, какво щеше да направи? Смешна работа. Рекох:

— Съжалявам, но правилата не го позволяват. Хайде да приключваме, а? Я ми подайте оная торбичка. — Никой не помръдна. — О, я стига. Ако се канех да ви убивам, щях да го направя, докато шансът беше на моя страна.

Кралят кимна, пуснаха ме и ми дадоха торбичката, но ме следяха изкъсо. Извадих няколко праха и ги подредих на пода.

„Шефе, не е честно“.

„Такъв е животът, приятел“.

— Ето — казах на глас. — Смесете тези прахове поравно и ги разтворете във вода. Ако някой бъде ухапан от приятелите ми, това ще

го опази от всяко по-тежко въздействие, освен малкото прилошаване. Използвах ги, докато ги обучавах. Вярвам, че ще се намери някой, който да няма нищо против да го ухапят един-два пъти?

Кралят се обърна към оня с рунтавите вежди и каза:

— Ами тогава да приключваме.

Старият ми разпитвач кимна и попита:

— По кой начин?

— Да донесат брадва.

— Знаете ли — рекох, — така ще оцапаме пода с кръв.

— Може да се почисти — успокои ме кралят. — Ама на вас наистина ли ви е все едно?

Вгледах се в младото му лице и се зачудих колко прилича на баща си, когото бях убил. Отново се замислих за Вийра, която бе задвижила всичко това, и отново съжалих, че няма да мога да споделя с нея едно-друго.

— Какво значение има? — казах. — Не ми е все едно, разбира се. Но кога това е променяло нещо?

Пратиха човек да донесе брадва и докато я чакаха, пристигнаха още четиридесетина островни войници. После дойде и брадвата и отново ме хванаха за ръцете. Двамата, дете ме държаха, поглеждаха нервно към джерегите и към шишенцата с прахове на пода.

„Шефе, не можем просто да им позволим да...“

„Само гледай“.

Погледнах брадвата. Много грозно нещо — направено беше да сече дървета, а не човешки вратове. Рекох си, дано поне да могат да ми отсекаат главата без прекалено много опити — не е толкова лесно, колкото сигурно си мислите. Потръпнах.

— Надявам се, че е остра — рекох.

— Остра е — увери ме кралят.

Рунтави вежди хвана брадвата, но тъкмо докато се обръщаше към мен, преди да са успели да ме нагласят в подходящата поза, в стаята се появи бледосиньо сияние — и започна да се усилва пред очите ни.

— Много се забавихме — казах.

— Готови за атака — каза кралят.

Зачудих се дали да помогна на приятелите си да не ги изколят, или да ги убедя да не се опитват да ме спасяват. Все още не бях решил,

когато Алийра изведнъж изникна, с Пътедир в ръка, и, представете си, Айбин, с барабана под мишницата, с много невинна и глупава физиономия.

— Напред! — извика кралят.

— Стой! — викна Алийра.

Гласът ѝ някак ги спря и всички останаха по местата си, въздухът — изпълнен с голи мечове и с ужасната мощ на Великото оръжие, и както си стояха, изведнъж забелязах, че има още един на пода, точно в краката на Алийра. Като видях кой е, овързан и със затъкната уста, за малко щях да се разсмея.

— Какво е това? — извика кралят. — Коя си ти?

— Аз съм Алийра е'Кийрон от дома на Дракона. Или ще говоря с вас, или — клане. Ще ме оставите ли да говоря?

Ако бяха могли да пратят и тримата, или поне двама, работата нямаше да изглежда толкова съмнителна. Но така, с Алийра, която не можеше да използва магьосничество, можеше да стане гадно. Ако я нападнеха, щеше да има много смърт, а си давах сметка, че въпреки всички обещания не можех да си стоя със скръстени ръце и да ги оставя да я убият, все още имах няколко оръжия по себе си, а можех да разчитам и на познайника си. „Лойош, пригответе се с Роуца. Ако почнат...“

„Готови сме, шефе“.

Кралят, който вече стоеше пред високия си трон, ме погледна, после пак се обърна към Алийра.

— Кажете каквото имаш да кажеш.

— Предлагам ти размяна — заяви тя и си прибра меча. — Даваш ни убиеца, а ние ти даваме този, който го нае. Какво ще кажеш?

Кралят се усмихна.

— Така ли? Тъкмо казвах, че... Махнете му парцала от устата. Искан да чуя какво ще каже сам.

Вдигнаха го, отпушиха му устата и по-добре да не ви изреждам как ме нарече. Пълен срам. Запазих лицето си невъзмутимо. Накрая кралят го прекъсна и каза:

— Няма защо да мразиш човека, на когото си платил за злото, което си бил твърде страхлив да извършиш сам. Той изобщо не издаде името ти.

Той се изправи колкото можеше, все още с вързани крака и ръце, и заяви:

— Отричам да имам нещо общо с това, или с което и да било друго убийство.

Кралят почука с нокти по устните си и се обърна към Алийра:

— Сега как да разбере това ли е виновникът?

Тя се поклони, пристъпи напред и му връчи два големи жълти свитъка, които вече се бяха поомачкали на колана ѝ. Единия познах по пергамента — беше договорът, който кралят преди малко беше подписал. Другият...

— Носи имперския печат — каза той. — Познавам го. И е подписан от самата Зерайка. — Кимна. — Ще свърши работа. — Обърна се към Боралиной. — Защо поиска да убият баща ми?

— Не съм. Всичко това е лъжа! Изобщо не съм...

— Убийте го — каза кралят.

— Аз ще го направя — рекох.

— Какво?

— Добре де, нали чухте какво каза за мен и как ме наричаше.

Кралят ме погледна и се усмихна.

— Добре, направи го ти. Дайте му брадвата.

Исках да се изсмея на глас, но се сдържах. Рекох:

— Не разбирам много от брадви. Може ли да използвам нож?

Боралиной изкрещя от гняв, почна да се дърпа яростно и да сипе люти ругатни срещу мен и срещу всички наоколо. Все още ми се искаше да се изсмея. Кралят кимна. Извадих нож от канията между плешките си, докато смъквах Боралиной на колене.

— Дръжте главата му здраво — казах и двама от тях пристъпиха напред. Той не спря да крещи от гняв, докато не му затвориха устата.

Понякога в живота си съм изпитвал съжаление, че убивам някого. Друг път — не. Казах съвсем ясно:

— Съжалявам, шефе, но работата си е работа. — И много точно мушнах острието в лявото му око. Той изкрещя, стърчи се, изрита и издъхна. Погледнах трупа му и трябва да кажа, че не бях недоволен.

После погледнах краля и вяло се зачудих какво ще стане сега. „Да се махаме, шефе“, предложи Лойош. Все още не бях приел съвсем на сериозно, че ще се измъкна жив. Алийра улови погледа ми и ми махна да ида при нея.

Рунтави вежди каза:

— Ваше величество...

— Да? — каза кралят. И се обърна към Алийра. — Вие можете да си ходите. Другите ще останат.

Алийра го изгледа.

— Така ли си спазвате думата?

— Не съм давал никаква дума — каза кралят. — Дори с намек.

— Започваш вече да не ми харесваш — казах му.

Той не ми обърна внимание.

— Вървете си. Имате си мира. Аз ще се оправя с убийците.

Помислих, че след всичко това идеята да умра тук в края на краищата е глупава. Алийра явно мислеше същото, защото извади Пътедир и усещането за него изпълни стаята. Това ги отвлече достатъчно, за да имам време да си прибера Маготрепач, наметалото и рапирата. Завъртях я и ножницата ѝ изхвърча към краля. Един от стражите му храбро пристъпи пред него и рухна, хванал се за гърдите. Някой път ще ви разправя за тази моя ножница.

Пристъпих към Алийра и опряхме гърбове, изчаквайки ги да нападнат. Моментът щеше да е идеален за пробив на Сетра и Деймар. Алийра ми прошепна:

— Ще им трябва доста време; изтощени са.

— Страхотно!

— Напред — извика кралят.

— Вратата — казах аз.

Алийра поведе с Пътедир, следвана от Айбин, а аз ги пазех откъм гърба и отстрани — сечах яростно с рапирата и размахвах още по-яростно наметалото. Мисля, че наметалото нанесе повече щети от рапирата, а колкото до Пътедир... ами, имаше писъци. Лойош и Роуца налитаха в лицето на всеки и правеха бъркотията още по-голяма.

Да кажем просто, че стигнахме до вратата, и да спрем дотук, а? В коридора имаше още няколко души, но те като че ли бяха по-малко склонни да влизат в непосредствен досег с Пътедир от останалите, а после вече бяхме навън.

— Сега какво? — попита Алийра.

— Сега бягаме — предложих.

— Накъде?

— След мен — каза Айбин.

— Един момент — спря го Алийра. Насочи върха на оръжието към вратата и измърмори нещо под нос, като правеше тайнствени движения с другата си ръка. Вратата рухна, като събори няколко стражи, при което между входа и нас останаха само трима.

Те погледнаха към вратата, погледнаха Пътедир, после се спогледаха.

— Е? — попитах ги.

Не казаха нищо. Тръгнахме си общо взето по същия път, по който вече бях минал.

— Какво беше това? — попита ме Айбин.

— Предимперско магьосничество.

— А то какво е?

— Много е ефективно — казах. И се обърнах. Тримата стражи бяха решили да помогнат на приятелите си да се измъкнат от руините, вместо да ни гонят. Умно.

Поддържахме скорост, докато навлезем дълбоко в гората, след което спряхме да си поемем дъх.

— Благодаря ти, Алийра.

— Няма за какво. Надявам се, че не съм объркала някой план.

— Обърка го. Точно затова ти благодаря. Как се сдоби с Боралиной?

— По милостта на Императрицата.

— Тя знае ли, че той всъщност не е виновен?

— Виновен е. Може би не за убийството на краля, но е виновен.

— Това ли каза Императрицата?

— Да.

— Какво пък, проклет да съм. Как успя да дойдеш толкова бързо?

— С помощта на Сетра, Деймар, Айбин и Глобуса.

— На Глобуса?

— Да.

— Разбирам. — Обърнах се към Айбин. — Ти пък защо дойде?

Той сви рамене.

— Помислих, че сигурно ще мога да ви помогна да се измъкнете.

— Как?

— Ами, мога да свиря на барабан.

Изгледах го. „Лойош, вярваш ли му?“

„Не знам“.

„И аз. Това все пак може да е...“

„Знам“.

Роуца изхвърча от рамото ми и кацна на рамото на Айбин. Той сякаш се сепна, но се справи съвсем прилично.

„Тя му вярва, шефе“.

Погледнах Айбин, после Роуца. Въздъгнах.

— Избарабанвай ни тогава.

— Да седнем — каза Айбин.

Направихме го.

И той забарабани.

СЕДЕМНАДЕСЕТИ УРОК

ОТНОШЕНИЯ С ВИСШЕТО НАЧАЛСТВО II

Огледах белия коридор и казах:

— Или е Имперският дворец, или...

— Не е Имперският дворец — каза Алийра.

Айбин продължаваше да седи. Изглеждаше изцеден. Престана да барабани и се усмихна вяло.

— Как стана това? — попитах.

— Него питай — каза Алийра и посочи Айбин.

— Е?

— Понякога — каза той, — когато барабаниш... трудно е да се опише. Стигаш до разни места. Не го ли усети?

— Не — отвърнах, също толкова бързо, колкото Алийра каза:

— Да.

„Шефе...“

— Хм. Добре де. Може — отстъпих аз. — Но защо точно тук?

— И двамата мислехте за това място. — Беше вярно; аз наистина си мислех колко приятно би било да споделя с Вийра някои мисли, но защо Алийра трябваше да мисли за същото?

Казах:

— Защо и ти? — В същия момент и тя ме попита същото. Свих рамене, обърнах се към Айбин и рекох: — Значи през цялото време ти наистина не си бил нищо друго освен свирач на барабан?

За първи път той наистина изглеждаше изненадан.

— Искаш да кажеш, че не си ми вярвал?

— Да речем, че просто се чудех.

Алийра стана и каза:

— Да вървим.

Изглежда, знаеше пътя, затова тръгнах след нея. Този път стигнахме бързо до вратите. Бяха отворени и този път нямаше котка. Стори ми се, че видях нещо или някой, който набързо се скри зад трона, но не бях сигурен. Във всеки случай богинята си беше там.

Посрещна ни със:

— Здравей, Алийра, здравей, Влад.

— Здравей, майко — каза Алийра.

Майко?

— Кой е приятелят ви и какво ви води тук?

— Казва се Айбин — каза Алийра. — Той ни доведе тук, за да ни спаси живота.

Майко?

— Разбирам. Трябва ли да ви върна веднага, или мога да направя нещо за вас?

Майко?

— Върни ни, майко. Ние...

— Извинявай — попитах аз, — това буквално ли го казваш?

— Кое?

— Наричаш я „майко“.

— О, да. Защо? Ти не го ли знаеше?

— Никога не си ми го казвала.

— Никога не си ме питал.

— В името на всички... все едно. Богиньо, ако благоволите да ги върнете, бих искал да си кажем няколко думи, които те няма нужда да слушат.

Алийра ме изгледа.

— Не ми харесва тонът ти, Влад.

Отворих уста да ѝ се сопна, но богинята каза:

— Всичко е наред, Алийра. Той има основания.

Тя не остана много доволна, но каза:

— Добре.

— Но бъди кратък — каза богинята-демон, — иначе ще закъснееш за срещата.

— Каква среща?

— С Императрицата.

— Аз имам среща с Императрицата?

— Да. Поканата е у Мороулан, но реших да ти го кажа лично.

Облизах устни.

— В такъв случай — казах на Айбин, — ще се срещнем в Имперското крило на двореца.

— Добре — отвърна ми той уморено.

Богинята каза:

— Ти ме заинтригува, барабанчико. Може би някой ден ще ми посвириш.

— Защо не.

Можех да го предупредя, че поемането на работа от богинята-демон не винаги завършва така, както би ти харесало, но реших, че може би ще е нетактично. Алийра пристъпи и целуна Вийра по бузата. Вийра се усмихна майчински. Беше много странно. Алийра отстъпи и кимна; после двамата с Айбин изчезнаха.

Тъкмо се канех да почна богинята, когато зад трона се показа едно момиченце. Овладях се и рекох:

— Здравсти, Девийра.

— Здравей, чичо Влад. Всъщност вуйчо Влад, нали така казвате вие, източняците?

— Ти защо се криеш?

— Все още не мога да позволя на мама да ме види.

— Защо не?

— Това може да обърка нещата.

— О. Значи тя... — посочих богинята-демон — е баба ти?

Девийра се усмихна и допълзя в скута й.

„Шефе, аз ли съм луд, или това наистина е шантаво?“

„И двамата сме луди“.

— Съжалявам, че стана така — каза Вийра.

— И има защо, да му се не види.

— Все пак помогнах да спасят живота ти.

— Да бе. Много го правят напоследък. Трябва да ти благодаря, предполагам.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Да, богиньо. Има. Много добре се набърка в живота ми и остави това, ами така извъртя нещата, че заради действията ми умряха стотици хора. Не ме интересува какви са били мотивите ти, но не искам нищо повече да правя за теб. Разбрахме ли се?

Девийра ме погледна тъжно, но си замълча. Вийра каза:

— Разбирам, Влад. Но няма да те виня. Ти дори не знаеш все още кой си. Сега започваш нов живот. Изчакай, докато разбереш що за живот е, преди да вземаш такива решения.

Понечих да кажа още нещо, но Девийра слезе от скута й, дойде при мен, хвана ръката ми и я стисна.

— Не се сърди, вуйчо Влад, тя ти мисли доброто.
— Аз... — Млъкнах и я погледнах. Поклатих глава.
— Хайде — каза Вийра, — чакат те в Имперския дворец.
— За какво?
— Ще видиш. И мисля, че ще се срещнем отново, Влад Талтош, каквото и да изпитваш в момента. — Стаята се завихри и изчезна, преди да съм успял да проговоря.

Живот, името ти е ирония. Или нещо такова.

— И с всички свои действия, с риск за живота си... — Гласът на сенешала ехтеше като гръм над притихналия дворцов съвет. Бях свел очи към пода, а мислите ми бяха изпълнени с две противоречиви желания. Първо, исках да се обърна и да видя как граф Софта приема цялата работа. Второ, ужасно ми се искаше да се разсмея на глас.

— ... което със сигурност щеше да струва живота на хиляди имперски граждани...

Лойош, разбира се, не помагаше с нищо. Клечеше на рамото ми, озърташе се, ближеше Роуца и общо взето се държеше все едно, че го удостояват лично него, и ми говореше неща от сорта: „Ама те наистина ли го приемат толкова сериозно, шефе?“

— ... всички земи около езерото Цурке, в границите на херцогството на Източния страж, на разстояние...

Даже ми бяха дали възглавничка за коляното; възглавничка със стилизиран джерег в сиво, на черен фон. Понеже си държах очите забити в пода, непрекъснато виждах части от извезано крило или глава, от което ми беше още по-трудно да запазя физиономията си сериозна.

— ... всички права и привилегии, полагащи се на този ранг, да бъдат дадени на всички негови потомци и наследници, докато Империята...

Зачудих се как ли щеше да реагира Коути, ако можеше да чуе. Вероятно не много добре, като знаех какво изпитва към Империята. Може би това, което най ми липсваше в новата Коути, беше, че бе изгубила чувството си за хумор. И то за какво? Думите на богинята-демон се върнаха в ума ми и за миг горчивината надмогна иронията.

— ... герб с Имперския Феникс над символа на дома Джерег...
— Тук гласът му за малко да секне, но не секна. Дали изобщо някога бе

давана имперска титла на един джерег? На източняк със сигурност не беше давана. Чувството ми за хумор се върна.

— ... който герб да бъде вписан в Имперския регистър за вечни времена и да не бъде премахван, освен с вишегласието на Съвета на Наследниците на Императора...

Точно това ми трябваше. Прехапах устна. Горях от желание всичко това най-после да свърши, защото свършеше ли, щях да срещна отново жена си. Трябваше ли да кажа нещо в края на церемонията? Не, един дълбок поклон щеше да свърши работа.

— ... да се знае като граф Цурке и да му се даде правото на висше и низше правосъдие в неговите земи, и да носи отговорност за...

Зачудих се дали това щеше да разколебае джерегите да искат главата ми. След като бях издал член на съвета пред Империята, а след това бях взел участие в убийството му, не ми се струваше много вероятно. Кога щяха да се задвижат? Скоро. Много скоро. Ако исках да опазя живота си, което наистина трябваше да направя след цялата работа, която Алийра и някои други бяха свършили, за да го опазят, не можех да губя повече време.

— ... сега стани, пред Императрицата и Наследниците на двора, и приеми...

Вече имах тази изключително рядка позиция, имперска титла, която всъщност не струваше пет пари. Зачудих се дали самата Императрица вижда целия хумор в това. Най-после церемонията приключи. Веднага щом благоприличието ми го позволи, се измъкнах с намерението да се върна при Йоричкото крило. Но на излизане от Имперското крило се натъкнах на Айбин, с барабана в краката му — гледаше минавачите и почукваше в ритъм с монети по мраморния парапет покрай широкото мраморно стълбище, водещо към преддверието.

— Тук в Империята — рекох му, — на това му викаме балюстрада.

— Къде отиваш? — попита той.

— Сега ли? Да видя жена си. След това, ами, искам да ми направиш една услуга.

— Каква?

— Камъка Феникс, дето го носиш. Трябва ми.

Той се намръщи, но каза:

— Добре. Още е в онзи замък. Можеш просто да си го вземеш.

— Сигурен ли си, че няма да ти потрябва?

Той сви рамене.

„Сериозно ли си го решил, шефе?“

„Да“.

— Благодаря ти, Айбин.

— Няма нищо. Какво е това, дето го носиш?

— Това? Нося го, за да не ми прилошава, когато...

— Не, това.

— О, знак за имперска титла. Всъщност нищо не значи. Искаш ли го? В замяна на онова, дето ми го даваш?

— Не, благодаря. Къде отиваш?

Поклатих глава.

— Няма значение. А ти? Не можеш да се върнеш у дома.

— Не, поне засега. Все едно, тук ми харесва. Барабаненето е много по-примитивно.

Примитивно? Изсмях се, като се сетих за някои познати музиканти, които много щяха да се ядосат, ако го чуеха.

— Е, хайде. Може пак да те срещна някой път.

— Да.

— И, Айбин...

— Да?

— Мисля, че не беше прав за боговете.

— О? Защо?

— Мисля, че когато един бог направи нещо осъдително, то все пак си е осъдително.

— Тогава какво е бог?

— Не знам.

— Може би ще разбереш.

— Да. Може би. Може би ще разбере. Благодаря ти.

Той кимна признателно и отново засвири на балюстрада. Отидох до Йоричкото крило и разбрах, че трябва да почакам около час, докато приключат с бумацината, свързана с освобождаването на Коути. Лошо няма — бездруго трябваше да свърша някои неща. Отдалечих се от двореца и все още радвайки се на липсата на гадене, се телепортирах.

— Не можеш да ми го направиш това — каза Крейгар.

— Вече го направих.

— Няма да преживея и пет минути.

— Вече си го преживявал много по-дълго и не ти е за първи път.

— Онова беше временно. Влад, аз станах джерег, защото не можех да бъда дракон. Роден съм дракон, нали знаеш. И съм се опитвал да заповядвам по време на битка, обаче никой не ме забелязва. *Не мога...*

— Хората се променят, Крейгар. Ти вече си се променил.

— Но...

— Помисли за парите.

Той спря и каза:

— Вярно.

— Освен това имаш верността на всички, които работят тук. Знаят те и ти вярват. А и имам ли друг избор? Колко предлага в момента организацията за главата ми?

Каза ми и да си призная — впечатлих се.

— Според слуховете — добави той — искат да е моргантско.

— Съвсем логично — отвърнах спокойно, въпреки че потръпнах.

Огледах кабинета си. Все още беше пълен с всички мои неща — мишена на стената, дрешника, на който бяха кацнали Лойош и Роуца, тъмните кръгове на бюрото, където обикновено слагах панцира си с клавиатура, стола на колелца, изработен по специално направен от мен модел, и още какво ли не. Беше ми повече дом, отколкото домът ми.

— Изобщо ще можеш ли да се върнеш някога?

— Може би. Но дори и да е възможно, не съм сигурен дали ще го искам. А и да се върна? Можем да измислим нещо или мога да започна някъде другаде.

Той въздъхна.

— Трудно ще се работи тук без Мелестав.

— Мда. И без Пръчките.

Помълчахме няколко мига, от уважение към мъртвите. Все още не можех да мразя Мелестав, а Пръчките значеше много за мен. Мразя да умират приятели.

— Ще мога ли да се свързвам с теб? — попита Крейгар.

— Не.

— Къде отиваш?

— Не знам. Бил съм на изток, на юг е морето. Значи остават север и запад. Вероятно в някоя от тези посоки.

Той се замисли, после каза:

— Какво ще правиш с Южна Адриланка?

— За това не се безпокой. Тази територия ще я уредя по друг начин.

— Е, това поне е нещо.

Огледах отново кабинета си. Толкова много от живота си оставях в тази стая. Лойош прелетя до Крейгар, близна го по ухото и кацна на дясното ми рамо. Роуца кацна на лявото. Станах.

— О, и Крейгар, предай моето сбогом на Кийра Крадлата. Кажй й, че още съм й длъжник. От друга страна, очаквам, че ще може да ме намери, когато поиска.

— Ще й кажа.

— Благодаря ти. И късмет.

Телепортирах се.

Беше като репетиция на пиеса; все едно че режисьорът ми беше казал: „Направи онова парче, където се срещате на стъпалата на Йоричкото крило, само че този път го направи с повече хъс“. Този път тя ме прегърна силно, сякаш го правеше искрено. Аз също я прегърнах и се зачудих защо не реагирам по-силно. Лойош и Роуца хвърчаха наоколо и ни гледаха много внимателно.

— Разкажи ми — каза тя.

Стояхме там, сами на пустото стълбище. Вечерта бавно и усилено запълваше ъглите на двореца. Започнах. Разказах й всичко и докато го правех, се чудех на спокойния глас на този говорител, разказващ за революция, за убийства и интриги все едно, че няма нищо общо с всичко това. „Какво ли изпитва сега?“ — чудех се. Съжалявах, че не бяха намерили някой друг за ролята, някой по-способен да изрази чувство. А може би точно това беше ефектът, желан от режисьора, ако не и от сценариста.

Когато свърших, тя ме пусна, избута ме от себе си и ме погледна втренчено.

— Те ще те убият.

— Не мисля.

— Какво ще ги спре?

— Имам план.

— Каж ми.

— Първо ти ми кажи — връщаш ли се при мен?

Тя не извърна очи, както очаквах. Вместо това ме изгледа внимателно, както човек поглежда някой непознат, чието настроение или мислене иска да прочете на лицето му. Не каза нищо, което според мен беше отговор. Но аз го облякох в думи.

— Твърде много неща се случиха. Твърде много убийства, твърде много промени. Каквото и да сме имали, вече го нямаме. Можем ли да създадем нещо друго? Не знам. Но ти тръгваш по един път, а аз — по друг. Засега това е всичко.

Очите ѝ бяха наистина много големи.

— Отиваш си, нали?

— Да.

— Ще се върнеш ли някога? — Попита ме някак странно разсеяно, сякаш не беше сигурна колко я интересува, или се боеше, че твърде много я интересува, или се боеше, че я интересува твърде малко.

— Не знам.

Тя кимна.

— Кога тръгваш?

— Веднага.

— Съжалявам, че стана така.

— Аз също.

— Оставил си бизнеса на Крейгар?

— Повечето. Освен Южна Адриланка.

— С това какво ще правиш?

Помислих си за двора на Черен замък, докато образът не стана силен и ясен. Усилих връзката си с Глобуса, привлякох енергия и започнах телепорта.

— Всички интереси на организацията в Южна Адриланка са твои — казах. — Хората ми ще те посрещнат утре сутринта. Успех.

И изчезнах.

Двамата с Алийра седяхме в библиотеката на Черен замък, в очакване към нас да се присъединят Сетра и Мороулан. Това място, също като кабинета ми, пазеше не един спомен. Бях седял тук със своите приятели — да, те определено ми бяха приятели — и бяхме провеждали военни съвети, бяхме се утешавали един друг, бяхме празнували. Много вино се беше изляло в тази стая, наред със сълзи и смях, както и с обещания за помощ и заплахи за разчленяване; много от тези неща в рамките само на няколко минути.

Забелязах, че Алийра ме гледа.

— Срецнах дъщеря ти — казах й.

— Каква дъщеря?

— Ще разбереш.

— За какво говориш?

— Питай майка си. Времето около нея май се държи много странно.

Тя не ми отговори пряко, а каза:

— Ще ми липсваш.

— Може и да се върна някога.

— Джерег мразят дълго.

— Не че не го знам. Все пак...

— Какво ще правиш?

— Не знам. Искам да поостана сам.

— Не мога да си го представя.

— Че искам да съм сам? Права си. Все пак ще си имам Лойош и Роуца.

— Въпреки това...

— Мда. Вероятно ще намеря някое място, с хора наоколо. Вероятно драгари, които да мога отново да мразя като цяло и да обичам поотделно. Но засега не искам да виждам никого.

— Разбирам.

— Много ти дължа.

— Аз ти дължа живота си — каза тя.

— И аз ти дължа своя, няколко пъти. Понякога съжалявам, че не мога да си спомня предишния си живот, от началото.

— Сетра може да го уреди — каза Алийра.

— Не сега.

— Това може да ти помогне да се разбереш със самия себе си.

— Все ще намеря начин.

— Знам. Винаги го правиш.

Мороулан и Сетра дойдоха при нас, преди да успея да я питам какво точно има предвид.

— Сбогуваме се — казах. — Засега.

— Така и предположих — каза Мороулан. — Желая ти всичко най-добро в пътуванията. Ще се грижа за дядо ти.

— Благодаря.

— Очаквам да се срещнем отново, в този живот или в следващия — каза Сетра.

— В следващия. Така или иначе, ще бъде друг живот.

— Да — каза Сетра. — Прав си.

Тръгнах си без повече думи.

Последно говорих с дядо ми.

— Добре изглеждаш — каза той.

— Благодаря.

За първи път в живота ми на възрастен приличах на източняк, а не на джерег. Наметалото ми беше същото, но беше боядисано зелено. Носех широки ботуши от даррска кожа, зелени панталони и светлосиня туника.

— Налага се, при тези обстоятелства — казах.

— Какви са тези обстоятелства, Владимир?

Обясних му какво се е случило, какво смятам да направя по въпроса и какво според мен трябва да направи той. Той поклати глава.

— Да бъдеш управител, Владимир, дори на едно малко място, е умение, каквото не притежавам.

— Ноиш-па, не е нужно да управляваш. Не е нужно да правиш нищо. Там има стотина семейства текла и няколко източняшки, и те се справят съвсем добре, без никой да ги управлява. Не е нужно да правиш нищо. С титлата върви имперска заплата, която е достатъчна, за да преживяваш. Единственото, което трябва да правиш, е да ходиш до езерото Цурке и да живееш в имението, в замъка или каквото е там. Ако селяните идват при теб с проблеми, не се съмнявам, че можеш да им предложиш решения, но вероятно няма да идват. Можеш да си продължиш работата там, без никой да те притеснява. Иначе къде ще

отидеш? И при това е съвсем малко на запад от Пиперените поля, което е в планините западно от Фенарио, тъй че ще си близо до родния край. Какво по-добро?

Той се намръщи, но накрая кимна. После попита:

— Но с теб какво ще стане?

— Не знам. Сега бягам, за да спася живота си. Но ако нещата се променят, ако се уверя, че е безопасно да се върна, ще се върна.

— А жена ти?

— Това свърши.

— Нима?

Опитах се да срещна погледа му, но не можах.

— Засега свърши. Може би по-късно, може би като мине време, но не сега.

— Снощи хвърлих пясъците, Владимир. За първи път от двайсет години. Хвърлих пясъците и попитах какво ще стане с мен. Усетих силата и прочетох символите, и те ми казаха, че ще доживея да държа правнуче в ръцете си. Смяташ ли, че пясъците са сбъркали?

— Не знам. Надявам се, че не са. Но щом ти трябва да видиш правнуче, аз трябва да съм жив, за да го направя.

Той кимна.

— Да, Владимир. Направи каквото трябва. Ще отида където казваш и ще живея там, за да знаеш къде да ме намериш, когато можеш.

— Когато мога — казах. — Когато мога.

ЕПИЛОГ

Имаше едно място, което помнех добре, което не означава нищо за никой друг, но за мен означаваше много. Беше всечено завинаги в паметта ми, от петънцата светлосиньо невинниче между високите треви до привелия се дъб, надвиснал над полянката, сякаш да я опази от хищниците горе; от тръните на дивия мъдреник до израсналия високо от близката вода жив плет. Макар да бях все още почти дете, когато за последен път бях тук, го познавах; беше се всякло в паметта ми с най-ясните подробности, които обикновено пазя за местата на скритите оръжия на враговете ми и за ежедневните навици на жертвите ми. Природата, с всичките ѝ всевъзможни красоти и ужаси, до този момент не съществуваше за мен, освен това място. Сега вероятно това щеше да се промени.

Някъде вляво от мен се носеше злобният кикот на криота, плюещата мрежата си, за да хване някоя норска или катерица. Едно домашниче, израснало от дъба, плюещеше, развято от ледения вятър като ленив бич... уушш-пляс, уушш-пляс. Дневен крадльо, някъде над мен, хлипаше вяло, като контрапункт на смеха на криотата. От вятъра настръгнах и потръпнах от радост. Тъкмо му беше времето люлякът да разцъфти; тук имаше много люляк и ароматът му щеше да се смеси с цъфтежа на каменоплодничето, скрило се зад живия плет.

Помислих си, че е пролет и че никога досега не съм имал повод да забележа сезоните.

Ако животът ми на убиец имаше начало, може би то беше тук, където бях намерил яйцето, което щеше да израсте, за да стане мой познайник. Ако животът ми на убиец имаше край, той също щеше да е тук. Ако това се окажеше само едно прекъсване — какво пък, така да е.

Лойош и Роуца се бяха смълчали. Като изключим тях, бях съвсем сам. Адриланка беше много далече и на много мили оттук нямаше никакви градове.

Сам.

Освен двата джерега тук нямаше никой, който да ме види или да поговори с мен, а камъкът Феникс пазеше мислите ми от всеки, който щеше да ме потърси. Станал бях невидим за магията. Сечивата, които носех по себе си, ножовете, стреличките и разни други гадни неща, тук изглеждаха нелепо. Не се съмнявах, че с времето постепенно ще смаля броя им, може би до последното. На гърба си носех вързоп с дрехи, които щяха да ми трябват за различните сезони, резервни ботуши и няколко други дреболии, които можеха да се окажат полезни.

Вече само тримата.

Щеше да е много лесно да се отдам на самосъжаление, но така щях само да лъжа себе си. Време беше за промяна, време за растеж, по своему възбуждащо, също като мига малко преди жертвата да влезе точно в мястото, което съм избрал за нейната екзекуция.

Какво щеше да се случи? Какво щеше да стане от мен? Щеше ли домът Джерег да намери начин да ме проследи? Щеше ли любовта, някак, да се извиси от пепелта, в която я бяхме стъпкали? Или щеше да бликне някъде другаде, най-неочаквано?

Усетих, че на лицето ми се появи усмивка, и не се опитах да я скрия.

Закрачих на запад.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.